

XX. kapitel:

Om at integrere sig med Ku Klux Klan – I.

Kapitler

Indflytning_hos_klanen

Nazisten_Wally

Hos_Jeffery_i_fængslet

Middag_med_grand_dragon

Reaktionerne_på_min_klanfortælling

Tur_med_Rikke_Marrott_April_2003

Hos_Grand_Dragon_Illinois_feb_2005

Efterårstur_med_klanleder_2005

Syrienshjemmesider_Maj_2005

Jeff_overfaldet_2006

Gensyn_med_den_blinde_klanleder_2007

Jeg husker ikke hvornår jeg først hørte om og fik fordomme overfor Ku Klux Klan. Det var uden tvivl i min skoletid mens vi fornemmede borgerretskampen som en svag torden i baggrunden. Men om det var KKK's bombning af de fire små sorte piger i en kirke i Alabama ca. en måned efter jeg var startet i gymnasiet i 1963 eller først mordene på de tre borgerretsforkæmpere året efter i Mississippi husker jeg ikke. Sidstnævnte begivenhed opfattede jeg næppe i øjeblikket da det foregik i juni mens jeg lå og svedte over eksamen. Men verdensmedierne fulgte i hælene på de chokerede amerikanske medier i tiden efter, hvor præsident beordrede FBI indsat i eftersøgningen, der til sidst

under megen spænding fandt frem til morderne i løbet af efteråret.

Jeg husker dog at jeg klart fornemmede at de hvide myndigheder i syden i det store og hele sanktionerede KKK's terror og billederne året før af f.eks. Alabamas guvernør Wallace, der personligt blokerede indgangen til universiteter for sorte studerende eller Birminghams berygtede politichef Bull Connor, der brugte schæferhunde og brandslanger imod tusinder af demonstrerende sorte børn, brændte sig langt mere fast på nethinden hos os danske skolebørn end Ku Klux Klans (relativt få) mord i det skjulte. Jeg vidste ikke dengang at Bull Connor i 1961 - efter at Freedom Riders fra nordstaterne blev brandbombet af KKK i Anniston i Alabama og havde fået en ny bus som erstatning for den udbrændte – personligt lavede en aftale med KKK hvor han gav dem lov til at tæske løs på demonstranterne ved bussens ankomst til Birmingham i 15 minutter før han tilkaldte politiet. Alligevel havde jeg dannet et klart billede i mit hoved af at det var de almindelige ”lovlydige” hvide i sydstatene – og de myndigheder de valgte til magten før de sorte fik stemmeret – der var den virkelige fare for de sorte og at disse ”pæne hvide” blot brugte KKK til at sprede lidt sporadisk terror så de selv kunne vaske deres egne hænder rene. Da jeg i 1. g skrev stil om det der dengang blev kaldt ”Negerproblemet i USA” er jeg derfor lidt stolt over netop i den tid, hvor KKK var mest aktiv i nyere tid, overhovedet ikke at have nævnt KKK deri – særligt når jeg tænker på hvor meget danske skoleelever i dag dyrker Ku Klux Klan som var de selve ondskabens imperium – nu hvor gruppen for længst har udspillet sin rolle. Jeg fik kun karakteren 6 (= 2 i nutidens 7-trinsskala) for min stil skønt den modsat nutidens skolebørn viste de sande magtrelationer. Havde jeg skrevet stilen i 2. g efter at vi skolebørn havde fulgt den lange opklaring på mordene på de tre studenter havde jeg uden tvivl skrevet om Ku Klux Klan i stilen og måske endda fået en omvendt prioritering af samfundsansvaret for de sortes undertrykkelse. For der skal ingen tvivl være om at jeg efter sommeren 1964 gik rundt med gigantiske fordomme overfor Ku Klux Klan og var ligeså blind over for medlemmernes menneskelige side som alle andre.

Disse fordomme voksede selvfølgelig i min tid i ungdomsoprøret, hvor karikaturer af KKK hyppigt blev brugt som billede på al den undertrykkelse USA stod for både ude og hjemme. KKK's kutter fik en ligeså skræmmende metaforisk betydning som hagekorset og hammer og segl. Og da jeg kom til USA i 1970 og begyndte at rejse blandt de sorte internaliserede jeg naturligvis hurtigt deres store bøhmand som symbolet for al hvid racisme mens jeg stort set aldrig mødte sorte som havde lidt skade under KKK's terror. Efter at FBI slog hårdt ned på KKK efter mordene, som 24 år efter blev verdenskendte med filmen ”Mississippi Burning” lå gruppen underdrejet i mange år – også fordi

Syden jo havde tabt modstandskampen mod Nordens tvangsintegration og allerede ved min ankomst havde rettet ind og ændret tænkning. Derfor var KKK ikke længere i Sydens hvide øjne ”politisk korrekt”. Da jeg ankom i Syden kun 7 år efter det sidste store borgerrettighedsslag fandt sted – marchen fra Selma til Montgomery som førte til at præsident Johnson i praksis gav de sorte den stemmeret, de allerede havde fået på papiret med hans store borgerretslov i 1964 – havde de hvide politikere for længst ændret holdning i forsøget på at beholde magten ved hjælp af de sortes stemmer. Så alle politikere tog naturligvis nu offentligt afstand til KKK.

Jeg hørte aldrig om nogen klanaktivitet i de 5 år jeg rejste som vagabond blandt de sorte, men lagde mærke til at hvis der var racistiske overfald sagde man tit at det var KKK’s gerning. Hvis f.eks. et sort-hvidt ægtepar flyttede ind i et hvidt område skete det ikke sjældent at lømler brændte kors af foran deres hus – særligt i områder hvor der aldrig nogensinde havde været klanaktivitet. Jeg blev også selv grebet af denne tendens til at skyde skylden for al ondskab på KKK og skrev vist i min første udgave af bogen et sted om hvordan KKK-folk truede mig med geværer en nat, hvor jeg forsøgte at blaffe ud til mine sorte venner i Louisianas sumpe. Hvad i alverden fik mig mon til at sige at disse lokale voldelige rednecks var medlemmer af KKK?

Et sted er jeg fotograferet foran en KKK-reklame udenfor Smithfield, NC. Men dels var det så berygtet som det eneste i hele staten at folk fortalte mig vidt og bredt om det hvorfor jeg var blaffet direkte dertil for at bruge det som fotografisk bevis for KKK’s aktivitet og dels havde KKK sat det højt op på stålstænger fordi de sorte blev ved med at brænde det ned. Så den helt store terrorundertrykkelse af de sorte syntes det ikke at vidne om.

Da jeg i 1975 boede hos min sorte kæreste Mary på Alabamas øde skovveje hørte jeg for engang skyld om et KKK-møde oppe i Kentucky og blaffede derop. Jeg fik et lift på I65 med en hvid kærlig familiefar, som efter en lang god snak kørte mig helt til stedet i en skov udenfor Louisville. Men vi fandt aldrig klanmødet og da jeg vendte tilbage til Mary havde tre hvide racister brandbombet hendes hus og brændt hendes bror inde udelukkende pga. hendes forhold til mig, en hvid mand. En typisk hadsk KKK-forbrydelse – bortset fra at KKK aldrig havde opereret her i Alabamas sorte bælte. Historien havde en pudsig udløber. Da jeg nøjagtig 30 år efter i 2005 skulle til et KKK-møde i skovene ved Morganton, NC kørte jeg aftenen før ud fra Greensboro. Der stod en forhutlet blaffer, som jeg samlede op i mørket. Straks jeg fik manden ind i bilen begyndte han tandløst at snakke om at han kendte mig. Jeg slog det hen som leflende hjemløsesnak, men han blev ved med at insistere

på det skønt han knapt kunne se mig i mørket. Så pludselig kom han i tanke om at han engang havde samlet mig op på Interstate 65 i Kentucky og kørt mig til et KKK-møde. Jeg var målløs over at dette var den samme mand, som nu fortalte at hele hans familie siden var omkommet i en bilulykke, hvilket havde slået ham ud så han nu var blevet omflakkende hjemløs. Jeg fortalte ham så hvor underligt det var, for nu var jeg igen på vej til et KKK-møde. Lidt efter begyndte bilen at hakke i det og tabe farten og til sidst at gå helt i stå. Jeg var fortvivlet fordi jeg vidste at jeg dermed ikke kunne komme til klanmødet, som startede om morgenen. Så sagde han: ”Lad mig kigge på motoren. Jeg er gammel mekaniker.” Inden længe fik han i mørket bilet fikset så meget at den lige med nød og næppe kunne nå hen til byen jeg skulle til. Jeg var ikke helt overrasket for hver gang min bil har brudt sammen i mange års USA-rejser har jeg næsten altid været heldig at have haft en blaffer med, der kunne redde mig ud af nøden selv i de fjerneste ørkner eller øde bjergstrækninger. På den måde fik den samme mand med nøjagtig 30 års mellemrum hjulpet mig til Ku Klux Klan-møder. Et sandt mirakel. Nogle gange føler jeg at det er Vorherre der har skaffet mig ind i Ku Klux Klan.

Det var lidt af et nederlag for mig at jeg ikke i mine vagabondår kunne finde Ku Klux Klan, da det gradvist gik op for mig at jeg i gang med at lave et billedværk om racisme, hvori KKK jo naturligt hørte hjemme. Det tætteste jeg kom på at ”gå i seng med fjenden” var mod slutningen af rejsen, da en ung langhåret musiker samlede mig op og tog mig med hjem at bo. Steve Shirley boede sammen med sin lige så tolerante mor og sin tidligere kæreste, idet de to havde fået et barn sammen, som hans mor passede om dagen i deres lille fattige hus på vestsiden af Meridian, Mississippi. Der var for småt og larmende pga. barnet inde i huset og derfor fik jeg til min lettelse lov til at sove i et udhus bag i haven. Dette havde været den nu afdøde bedstefars jagt- og mødelokale for hans gruppe, White Knights of the Ku Klux Klan, som havde myrdet de tre borgerrettsforkæmpere i 60’erne, hvorfor jeg følte et historisk sus over nu at sove direkte under hans gamle klankutter. Disse hang der endnu til morskab for hippiesønnen, som spillede sammen med sorte musikere her i det nu ændrede syden. Jeg var kommet hertil for at blaffe herfra op ad highway 19 til min kone, Annies barndomsby, Philadelphia, MS. Som jeg skrev i ”Ghetto love” i min bog havde Annie så meget uforløst barndomssmerte i sig at vores ægteskab pga. hendes druk og nattegråd var så godt som gået i opløsning. Dels for at flygte fra hendes uudholdelige smerte og dels for at finde frem til årsagen til den i hendes barndom i et forsøg på at redde ægteskabet. Men jeg blev ved med at udsætte den videre rejse de sidste 60 km op ad highway 19. Det var nemlig på denne øde strækning Ku Klux

Klan havde myrdet de tre borgerrettsforkæmpere kun 9 år tidligere, hvilket havde skabt en underlig cocktail af skræk og skyldfølelse i mig over at forbryde mig netop mod denne KKK-by med mit ”blandede ægteskab” med et af byens børn.

Så da jeg hurtigt i Meridian fik to kærester – en pludselig følelse af frihed efter et års fortvivlet samliv med Annie – var det jo mere en nok grund til at udskyde pligtrejsten for en stund. Problemet med disse to kærester var blot at den ene var hvid og den anden sort og at de begge hed Barbara. Så lad mig her for nemheds skyld kalde dem Barbara White og Barbara Brown, idet sidstnævnte var en yndig ung lyshudet pige med en stor brun afrofrisur, som absolut fascinerede mig. Hun boedeovre i slumkvartererne lige øst for bymidten, hvortil jeg kunne gå på en halv time. Problemet var blot at Barbara Brown boede hos sine forældre og at vi ikke kunne spadsere sammen over til mit udhus af frygt for at blive set af Barbara White. Sidstnævnte var racist af den charmerende kategoriske type jeg altid forelskede mig i. Hun var fraskilt og fascineret af mit hippieudseende, men turde ikke have mig boende af hensyn til sit gode ry i hendes kirke. Jeg kunne ikke vælge mellem de to - alene af den praktiske grund at Barbara White bekvemt for min fotografering havde bil og arbejdede i en fotobutik, hvor hun kunne skaffe mig billige/gratis lysbilledfilm, som var svære at opdrive i syden. Derved slap jeg for at blaffe til New Orleans to gange om ugen for at sælge blodplasma til filmkøb. Og både jeg og Barbara Brown morede os over i det dulgte at gøre oprør mod hendes forældre, som ligesom de fleste sorte ikke bifaldt blandede forhold, såvel som netop at dyrke ”stinking race mixing” (med et udtryk fra KKK) i min seng lige under Ku Klux Klans dragter. Her i baghavens tryghed havde jeg kun skyldfølelse over for Barbara White og frygt for at hun tilfældigt skulle dumpe ind samtidig.

Men efter en uge kunne jeg ikke længere flygte fra min pligtfølelse overfor Annie, som jeg havde efterladt i San Francisco. Og det var som om mit lille oprør med at ”gå i seng med/under fjenden” – at forbryde mig sammen med sorte Barbara mod symbolet på raceadskillelsens uhyre ligesom da jeg året før havde tilbragt mine hvedebrødsdage med Annie efter vores bryllup i det sydafrikanske apartheidstyres konsulat i New York – sammen med Steves opløftende historier om hans i virkeligheden meget kærlige bedstefar på en eller anden måde havde menneskeliggjort Ku Klux Klan for mig. Pludselig følte jeg mig som befriet af det had og den frygt man kun kan nære overfor et ukendt monster og fik en vidunderlig ekstatisk følelse af tro på mennesket med hvilken jeg nu fik mod til at blaffe ad den Via Dolorosa, hvor klanen havde begået deres berygtede mord og ad hvilken Annie var flygtet ad væk fra smerternes by og aldrig turde vende tilbage til pga. hendes egen forbrydelse mod apartheidtidens forbud for de sorte mod at bruge ”det hvide bibliotek” (byens

bibliotek).

Mine oplevelser, da jeg flyttede ind hos Annies bedstefar i Philadelphia, er fortalt andetsteds. Her vil jeg blot tilføje at sherif Cecil Price, som havde taget initiativet til mordene på Goodman, Schwerner og Chaney ved at tilkalde KKK da de kørte ned ad highway 19, efter 4 års fængsel allerede var løsladt, hvorfor det føltes underligt nu at gå rundt og møde ham i byen, hvor alle vidste hvor han boede. Mest snakkede jeg dog med de sorte i Annies barndomsgade om deres erindring om dengang KKK marcherede gennem gaden med brændende kors. Til min overraskelse havde de ikke været særligt rystede over dette, da de jo kendte mange af de fattige klanfolk som de var vokset op med. Så allerede her i slutningen af mine vagabondår kunne jeg gennem de sortes beskrivelser begynde at se Ku Klux Klan som mennesker mere end som monstre.

Da jeg kom hjem til Danmark med Annie efter 5 år uden noget billedmateriale om KKK til "Amerikanske Billeder" fik jeg hende til at lave en indtaling om hendes barndomserindringer af menneske bag "Mississippi Burning." Her er en forkortet oversættelse:

"Mine tidligste erindringer om Mississippi er entydige og indgraveret i mit sind. Forbigående erindringer dukker op såsom den intense sultfornemmelse jeg havde i mine første 4 leveår eller da jeg blev brutalt bidt af en schæferhund, hvis hvide ejer "pudsede" ham på mig, da jeg var på vej hjem fra skole.

Jeg var omkring 6 dengang. Faktisk går skoletiden og disse hæslige minder hånd i hånd. Eller dengang en pøbel af hvide angreb de sorte børn, der måtte passere gennem deres kvarterer til og fra den sorte skole. Disse angreb blev en så underholdende sport for de unge bøller og deres forældre, at vi fra tid til anden på slumsiden af byen alle mødtes for at udklække strategier til at håndtere disse uprovokerede angreb. Vi havde en stor kamp med de hvide ved hjælp af sten, mursten og flasker, men på et tidspunkt blev deres hunde tilkaldt og vi tog alle benene på nakken mens vi så nogle af vore mindre heldige brødre og søstre blive massakreret bag os.

Jeg husker især to af disse bisser som vi hadede mere end nogen. Det var de fattige Roper-drenge, Jim Bailey og Billy Wayne Posey, der levede nede ad vejen fra os. Dengang var byen ikke så adskilt som nu.

Særligt Jim Bailey gennempryglede min tvillingsøster og jeg systematisk og grundigt - især fordi

han boede tættest på os og var den mest provokerende. Det tog to af os til at gøre det - vi var kun omkring 9 og han må have været 14. Faktisk spekulerede min søster for nylig på, om han var blevet så dybt mærket af den skændsel at blive "tæsket af to nigger gals" så meget yngre end ham selv, at dette traume måske var dråben, der fik ham til at deltage i lynchningen nogle år senere af de tre borgerrettsforkæmpere oppe nordfra, der kom ned for at hjælpe med at give negrene stemmeret.

Under alle omstændigheder tilsluttede både han og Billy Wayne Posey - der ses i dette billede fra retssagen - sig senere Ku Klux Klan og åbenbart var det Posey, der kørte bilen hvori de drak mens de skændtes om hvem af dem der skulle skyde de tre unge mænd, efter at disse først var blevet fængslet af vores hadede sherif Rainey og derpå løsladt efter at han ringede til KKK om at tage sig af dem.

I dette billede griner Rainey og hans vicesherif Cecil Price i retssalen over deres anklager selvom de lige havde hjulpet i morderne. De vidste, at Mississippi domstole ville frikende dem. Her er vicesheriffen ved et af ligene, han netop har dræbt, mens han lader som om han ikke vidste noget. Samtidig lavede klanen en terrorkampagne med at bombe både huse og kirker tilhørende sorte. Efter føderal indgriben blev nogle af klanfolkene endelig idømt minimale fængselsstraffe, men i dag er de alle ud igen.

For nylig, da min mor blev skudt ihjel i Chicago, var jeg tilbage i Mississippi for første gang i ti år for at deltage i min mors begravelse, og jeg indså, at stedet ikke havde ændret sig meget. De hvide i byen så stadig ondt og hadefulde mod mig, da de huskede at jeg var den første sorte i byen til at bruge det hvide bibliotek. Dagen efter begravelsen blev jeg truet og måtte flygte igen - og denne gang vender jeg aldrig tilbage igen. ”

Det var mordet på Annes mor og et halvt år efter også på hendes stedfar, der fik Annie til efter 10 år i England at vende tilbage til USA hvorved vi mødtes. Hendes smerte forbundet med denne vidt berygtede og KKK-inficerede by var årsagen til at jeg nu var havnet i denne sump af had, men gennem Annes beskrivelse af flere af klanmedlemmernes fattige opvækst ”på den forkerte side af jernbanelinjen” blandt de sorte havde hun også givet mig en begyndende forståelse af smerten, der lå bag hadet. Jeg har aldrig brudt mig om at tænke dårligt om mennesker, så det var en lettelse for mig så at sige at gifte mig lidt ud af den dæmonisering jeg siden skoletiden havde viklet mig ud i overfor Ku Klux Klan.

Skønt jeg ikke havde set noget til klanen i mine vagabondår i USA, følte jeg så kort tid efter dens terror i borgerretskampens tid at jeg var nødt til at have noget med om gruppen og brugte derfor fra 1976-78 Annies indtaling i lysbilledshowet "Amerikanske Billeder". Også fordi den ligesom rummede en baggrundsforklaring på klanens opførsel. Men i tidens meget venstreorienterede klima i disse munkemarxistiske år blev resultatet nok alligevel at jeg fremkaldte en yderligere dæmonisering ved at bruge Annies oplevelser fra 60'ernes hadske syden i mine egne oplevelser af 70'ernes helt anderledes syden. Da jeg umiddelbart efter hendes beretning i diasshowet kom med min egen mere empatiske fortolkning af KKK – uden direkte at forsvare gruppen – var det derfor som at smide en rød klud i hovedet på mine publikums, og aften efter aften endte jeg med at stå og forsvare Ku Klux Klan (og i det hele taget landet Amerika) over for de følelser mit show havde skabt i publikum blot ved at jeg uden at bruge et eneste billede omtalte Ku Klux Klan. Her indså jeg at KKK havde vokset sig til nogle fuldstændig overdrevne dimensioner i deres symbolværdi. Særligt i Tyskland, hvor ungdommen var i et hadsk opgør med deres forældregenerations rolle i nazitiden, fik blot det at prøve at forstå nazister og KKK som mennesker publikum til at eksplodere. Og når det ikke var mig selv der viste showet var det min sorte amerikanske ansatte, Jerry Justice, der måtte stå og forklare mine synspunkter. Som han sagde, "Hvordan kan du forlange at jeg som sort skal stå aften efter aften og forsvare Ku Klux Klan?" Først prøvede han at få mig til at tage de sætninger ud af showet, siden kunne han ikke klare presset og standsede med at turnere i Tyskland efter et par år.

I 1978 ændrede denne situation sig, da jeg for første gang vendte tilbage til USA hvor jeg fik en bil for at køre rundt og vise mine fotograferede venner diasshowet og den danske udgave af bogen. I Hollywood ville nogle sorte promotorer efter mit foredrag hos Jane Fonda straks slå det stort op i 76 byer, men først insisterede de på at jeg skulle tage afsnittet om min sorte kone ud, "da det vil få dig til at fremstå som "just another white liberal" og miste autoritet som den objektive iagttagere udefra." Jeg var ikke parat til at sælge ud af mine principper, min kone og mine venner, som jeg endnu ikke havde været rundt og få tilladelser fra og kørte fra Hollywood med besked om at jeg "sikkert" ville ringe tilbage senere.

Med i bilen fra Hollywood til Syden havde jeg Harriet Harris, en sort lesbisk kæreste, som var fløjet ud til Hollywood for at hjælpe mig med at forhandle kontrakter med Hollywoods jurister. Det klarede hun fint, mens vores egen "ægteskabelige kontrakt" følte hun sig for lesbisk til at leve op til hvorfor jeg meget mod min vilje (jeg bryder mig jo ikke om at diskriminere) måtte sætte hende af

hos forældrene i Memphis. Næppe havde jeg fået hende ud af bilen før jeg samlede en fattig hvid blaffer op i Tennessee. Straks jeg fik ham ind i bilen følte jeg der var noget underligt ved ham og uden at han egentlig sagde noget fornemmede jeg hans racisme. Med de redskaber jeg efterhånden havde erhvervet mig i mit racismearbejde – at lytte til en bæven i stemmen o. lign. – fik jeg straks mistanke om at han havde været udsat for incest og begyndte kærligt og indlevende på den lange køretur at spørge ham ud om barndommen. Og ganske rigtigt dukkede der langsomt op af sjælens dybder en gruopvækkende historie om hvordan hans egen far barndommen igennem hyppigt havde forgrebet sig på ham. Han var selv overrasket over ikke blot minderne, der nu dukkede frem, men også over at han overhovedet fortalte det til nogen. Han havde lagt et effektivt mentalt låg over og i en slags forsvar for faren undertrykt sine erindringer om det hele. I min erfaring ender sådanne smertens børn tit med at lægge deres egen undertrykte vrede ud på andre og blive de værste og mest voldelige racister.

Hvad vigtigere var, opdagede jeg nu, at han aldrig havde fået nogen hjælp til at bearbejde vreden. Dette ser jeg igen hyppigt blandt smertens børn, der ikke fik kærlighed, at de tidligt udvikler en negativ adfærd, bliver lukkede, indadvendte og udstråler mistillid og frygt over for omgivelserne, som bevirker at vi voksne ikke bryder os om dem, undgår dem og tænker ilde om dem. Hvorimod de børn, som blev overstrømmet med kærlighed i deres opvækst typisk selv bliver kærligt udadvendte og empatiske, hvorfor vi elsker dem og giver dem endnu mere kærlighed. Det er Mattæus evangeliet 13:12 om igen - ”Thi den, som har, ham skal der gives, og han skal få Overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har” - undertrykkelsens evindelige onde cirkel. Vi undertrykker de allerede undertrykte og er derved med til at skabe yderligere undertrykkere. Heller ikke jeg kan undlade reagere negativt på al den negative energi, de typisk udstråler, når jeg først får dem ind i bilen og sidder og tumler med mine egne små problemer, hvorfor jeg først tager mig sammen hvis jeg lige har haft en positiv oplevelse og selv er blevet oversvømmet med kærlighed. Og det var jeg netop nu på den lange tur tværs over Amerika af Harriet, hvorfor jeg havde det nødvendige overskud til at hjælpe denne mishandlede unge fyr. Typisk tager vi overskudsmennesker os kun sammen til at snakke med sådanne underskudsmennesker ganske kort tid, men der findes jo ikke bedre sted til samtaleterapi end netop de endeløse kedelige amerikanske landeveje, hvor man på den måde selv får lidt adspredelse og indhold i tilværelsen ved at gøre sig nyttig. Nøjagtig som når jeg i mine vagabondår hele tiden blev samlet op af sådanne fortabte eksistenser, der blot havde brug for en at snakke med, hvorved jeg

allerede dengang følte mig som en omvandrende socialrådgiver, psykolog eller hvad ved jeg, og selv fik stor indsigt i smerte. Skønt jeg let gennemskuer vores egen egoisme i det har jeg alligevel en tendens til at kalde det vi giver ud på den måde for "kærlighed" idet det har den forløsende virkning på mennesker, som aldrig før i deres indestængte vrede har fået kærlighed og som vi derfor misforstået tror i deres onde cirkel end ikke ønsker den eller vil bide hånden af os hvis vi giver den. Det er ikke min erfaring med dem. Tvært imod oplever jeg hver gang hvordan de langsomt åbner sig op for en og bagefter vil gøre alt for en i taknemmelighed, ja, let knytter sig til en for livstid og derved beriger ens eget liv. Da jeg under et kaffestop på en restaurant dristede mig til at vise denne unge før min bog med alle dens billeder af sorte – på trods af den racisme jeg fornemmede i ham – spurgte han pludselig: "Jamen, hvorfor har du ikke noget om Ku Klux Klan i bogen? Jeg er faktisk medlem af KKK og lige nu på vej til et klanmøde i Gadsden, Alabama." Da jeg undskyldende svarede at det var fordi jeg aldrig havde mødt nogen i Ku Klux Klan, sagde han straks, "Jamen, så tag med mig til det klanmøde. Det vil betyde så meget for mig hvis du gjorde. Vil du ikke nok?" tryglede han. Og da jeg havde rigeligt med tid og ikke andet at lave end at tage rundt og besøge gamle sorte venner, tænkte jeg straks at jeg jo ligeså godt kunne gå til klanmøder.

Og sådan kom jeg til mit første Ku Klux Klanmøde ved at give hjælp til en fattig incestramt blaffer. Jeg følte endnu engang at et nådens lys ovenfra havde styret mig hertil og var selv taknemmelig over hvilken gave livet er. For da jeg stod sammen med alle disse forsamlede fattige, forhutlede hvide til KKK's åbne rekrutteringsmøde i dagtimerne forduftede alle mine tidligere fordomme overfor KKK fuldstændig og jeg kunne ikke andet end at føle dyb medfølelse for dem. Alt var helt tydeligt mislykket i deres liv og jeg havde skyldfølelse over ikke på en eller anden måde at have forsvaret dem bedre i mine vagabondårs bog. Men netop i de år havde jeg oplevet de fattige hvide som lukkede, skamfulde og fjendtlige over for mig, hvorfor jeg endte med som vi så typisk gør det med smertens børn fotografisk at ghettoisere dem, når de hyppigt kom truende ud af deres shacks med geværer vendt imod mig. Sjovt nok er det gennem mit arbejde med KKK mange år efter at de har åbnet sig for mig, føler jeg, måske fordi jeg selv først nu kom ud af mine fordomme og åbnede mig over for dem.

Inden jeg skulle med min nye klanven ud i en afsides skov til det lukkede natlige korsafbrændingsmøde, som kun var for medlemmer, inviterede jeg ham på et måltid mad i en lokal restaurant. Det var en af mine store glæder nu på min første tur rundt i USA at give lidt tilbage af al den kærlighed jeg selv havde fået som fattig vagabond, hvor jeg var kommet til Amerika med 40

dollars (200 kr) på lommen, som jeg havde overlevet for gennem 5 år takket være den amerikanske gæstfrihed. Prøv udlændinge at komme til Danmark med 200 kr på lommen og se om I kan overleve i 5 år, siger jeg tit for at få danskerne til at lære lidt af amerikanernes gæstfrihed. Nu var det payback time og jeg inviterer derfor hele tiden USA's fattige blaffere på et måltid mad eller en soveplads i bilen eller i luksushotellerne, som universiteterne indkvarterer mig i som foredragsholder. Ligesom omrejsende forretningsmænd i mine vagabondår havde samlet mig op og inviteret mig på restaurant på deres "expense account". Da jeg sad og spiste med klanmanden foreslog jeg pludselig at han brugte mit telefonkort til at ringe hjem til sin mor for at fortælle hende at han var vel ankommen, ludfattig som han jo var. Men da han lidt efter kom tilbage fra telefonboksen kunne jeg se at hele hans ansigt var forvredet i smerte og vrede. Jeg fik nu at vide at hans mor netop grædende havde fortalt ham at hans onkel, som han holdt meget af, lige var blevet skudt og myrdet af to sorte. Fra dette øjeblik blev jeg pludselig i tvivl om hvorvidt jeg kunne stole på ham længere. Han havde lovet at beskytte mig under det hemmelige korsafbrændingsmøde og klæde mig ud i en tilsvarende klankutte og hjælpe med at gemme mine fik, hvis jeg pludselig skulle blive antastet af de andre. Men nu vidste han jo at jeg var anti-racist. Det er det KKK i deres terminologi kalder en "race traitor" eller "nigger lover" eller som på godt nutidsdansk kaldes en "hallalhippie". Så ville han mon nu forråde mig med sin pludselige genantændte vrede mod sorte? Tanken om at gå alene antiracist ud i en mørk skov med 40 bindegale klanmedlemmer med maskinpistoler var skræmmende. Det var en af de få gange i mit liv jeg udviste mod for dette var en ny slags mennesker for mig og det er jo altid det ukendte, der skræmmer en. Man er jo ikke modig når man – som jeg normalt oplever det – har tillid til det gode i mennesket. Sorte kriminelle havde jeg for længst lært at kende som mennesker og kunne derfor "afvæbne", men dem som man i sit inderste demoniserer skaber frygt i en. Jeg var skræmt fra vid og sans og ringede til venner i Atlanta og familien i Danmark, at hvis de ikke havde hørt fra mig inden midnat måtte de straks alarmere politiet. Jeg må tilstå at jeg her var lidt naiv, for jeg havde jo allerede under det åbne rekrutteringsmøde om eftermiddagen set hvordan politiet samarbejdede med klan. Men det gik godt. Min nye klanven forråde mig aldrig og her lærte jeg min første vigtige lektie om Ku Klux Klan; at dens behov for kærlighed så langt, langt overgår dens behov for at hade. At alle mennesker i smerte – og min klanven var tilmed i dobbelt smerte både fra sin barndoms incest og nu fra mordet på en kær onkel begået af sorte – at alle mennesker i smerte har MERE brug for "vores" kærlighed end for at udtrykke deres smerte i form af had og vold mod andre. Denne lærdom kan ikke understreges nok og bør huskes hver gang vi møder vores lokaler voldsmænd og

terrorister – at ALLE mennesker i smerte har mere brug for ”vores” kærlighed end for at afreagere vreden i form af had og vold. Hvis ikke jeg havde fået det så dramatisk demonstreret under min klan-vens voldsomme sjælekamp og min egen sveddryppende tvivl den nat, ville mine ord for længst have lydt hule i mine egne ører. For min tillid til ham var netop ikke ”blind” eller ”naiv”, men et valg. Et valg om ikke at flygte fra mennesket, når det ser allermest frygtindgydende ud – bag pistolløbet i ghettoen eller det brændende kors i skoven – netop når dets skingre råb om hjælp viser at det har allermest brug for én.

Ved at overvinde min egen frygt – for det kræver kun virkeligt mod at gå imod den frygt man uundgåeligt udvikler over for den ukendte vold, ikke over for mennesker hvis voldelige mønstre man kender – og derved vise ham tillid, blev jeg belønnet med hans hjælp til at kunne tage nogle af de bedste KKK-billeder man kan finde på nettet, og som sidenhen blev til kunst og i dag hænger på kunstmuseer. Men det er jo ingen ”kunst” at tage sådanne billeder. Kunsten består i ad lange omveje og køreture at vinde tilliden fra smertens børn.

Efter turen i 1978 vendte jeg triumferende hjem til Danmark med en serie dramatiske KKK-billeder og først og fremmest min hemmelige båndoptagelse af en klanleders rablende og sindsoprivende tale til klanmedlemmerne, der retorisk var på kanten af at opfordre til vold mod de ”sorte aber” og lyder langt mere hadsk i virkeligheden end her på skrift:

”Ja, sammensværgelsen er dybere end som så, venner. I ønskede vel heller ikke at Panamakanalen skulle foræres væk eller at bibler og bønner skulle afskaffes i skolerne, vel? Startede det i Rusland? Nej, det startede her i USA!

Venner, denne nation er den største skaber af kommunisme af alle lande. Ja, det giver os en hel del at tænke over... og så går I blot her og tænker på disse abekatte med opsvulmede læber og haler mellem benene.

I lader jer stadig ophidse over disse små aber, der løber rundt og skriger: "Jeg bliver diskrimineret, jeg vil ha ligeret, jeg vil ha den politimand fyret" og sådan noget pis.

Og det får jer til at ville gøre noget. Nej, venner, sammensværgelsen går dybere end en hoben vilde junglebesmittede niggere med Ubangi-læber. Er I klar over at der er tre ting man ikke kan gi dem? Absolut kun tre ting: Man kan ikke gi en nigger en tyk læbe, et blå øje og et job!

... En dag var jeg med til at fange fire sådanne niggere og netop som vi var parat til at... ja, I ved... (indicerer reb-lynchning)... lige som vi skulle til at sende et par missiler ind i deres uldhoveder, sagde nogen bag ved os "Stop, vi skal nok ta os af dem, og tak for hjælpen."

Så tog de dem med til stationen og spærrede dem inde. Og næste morgen sagde borgmesteren til vores udsending: "Jeg er ked af det, men jeg måtte løslade dem for ikke at få min by ødelagt." Ja, I sku' ha' set de niggere hoppe op og ned og skrigte hysterisk "Ha, Ha, Ha"... de sku' ha' været klynget op i deres egne haler, sku de.

Venner, for nogle år siden blev klanen kaldt til Washington for at vidne for en kommission, tro det om I vil, for mordet på King!

De lod efterforskningen foretage af to - ikke sorte, jeg vil omtale dem som niggere, for de ødslede fem millioner af jeres hårdt tjente skattedollars på at finde svaret på Kingmordet. Men for det første, ved I, kan man ikke snigmyrde en nigger!

Man kan kun snigmyrde en statsmand eller et menneske med en godartet karakter. Man kan ikke snigmyrde affald!"

Men jeg blev slemt skuffet, da flere af de sorte medlemmer af mit arbejdskollektiv var imod at jeg nu erstattede Annies tale med dette nye indslag. For dem var klanen fortid og talen var så surrealistisk at de var bange for at mit klan-indslag ville datere mit show til fortiden og ikke klart vise nutidens "undvigende" racisme hos de hvide og få dem til at tage ansvar. "You let white people off the hook by letting them feel morally elevated over some powerless KKK-lunatics out in the woods," argumenterede ikke mindst Tony Harris.

Men det kan nok være at Tony og de andre skiftede holdning året efter, da han i 1979 var på turne med showet i Norge. Der så han på TV i aftennyhederne Ku Klux Klan komme ind i hans hjemby, Greensboro i North Carolina, og pakke deres maskingeværer ud og knæle ned og skyde ind i en demonstration vendt imod KKK. Fem mennesker blev dræbt, bl.a. så Tony sin egen tidligere kæreste Sandy Smith falde død om på skærmen ligesom en af mine gamle veninder som jeg havde boet hos, Willina Cannon, blev ramt, men overlevede. Tony var i et sådan chok at vi tilbød at flyve ham hjem til København. Hele verden havde set massakren og nu krævede mine sorte medarbejdere, "Keep those damned Klan pictures in the show to keep it up to date!" Jeg vil vende tilbage til denne massakre senere under omtalen af hvordan jeg siden blev venner med klanlederen, Virgil Griffin, som havde beordret dette blodbad.

I årene efter 1984 havde jeg hundredvis af foredrag i USA's universiteter, men så eller hørte aldrig noget til Ku Klux Klan ud over en enkelt gang i 1991, hvor de truede med at invadere mit foredrag i Butler universitet. Da jeg siden begyndte at arbejde med KKK-gruppen med hovedsæde i Butler, IN troede jeg først det var denne gruppe, men den blev først formet i 1995 og Butler U. ligger 230 km fra Butler. Truslen havde den fordel at alle universitetets sorte mødte op – for at forsvare mig eller af nysgerrighed – og jeg sagde til dem at ”når klanen kommer, skal I bare være rigtig søde ved dem og invitere dem på kaffe og hyggesnak.” Desværre kom klanen ikke, men jeg tit til mine især sorte arrangører rundt i USA at de skulle sprede rygten om at ”KKK har truet med at angribe Amerikanske Billeder” for at sikre at også de mest apatiske sorte mødte op til foredraget. Jeg havde for længst lært hvor magtfuldt KKK's symbolik vær og så gælder det jo om at bruge ”ondskabens symboler” konstruktivt i antiracismens tjeneste. Men ellers havde jeg i min travlhed ingen som helst interesse i KKK, som for de fleste blev regnet til historiens mødding.

Så hvorfor blev jeg så pludselig medlem af Ku Klux Klan? I mine underholdende foredrag plejer jeg at sige at det var prins Joachim, der fik mig ind i KKK, så plejer publikum at vågne op ca. to timer inde i mit foredrag. Man lærer hurtigt hvad der skaffer opmærksomhed som foredragsholder – nøjagtig som klanledere gør. Lidt efter illustrerer jeg det faktisk med et par billeder af Joachim og mig – Joachim i noget der ligner en klankutte – under vores rejse med CARE i Bolivia i 1999. Joachim og jeg er begge ambassadører for CARE. Med på turen var en helt ung journalistpraktikant på Kanal 4, som hed Charlotte Borg. Vi blev hurtigt venner og gik om aftenen og stjal krummerne fra prinsens bord og gik ud i slumkvarterne og gav herskabsmaden til de sultne hunde og børn. Bare rolig, der var rigelig af mad til prinsen og den var endda prøvesmagt for gift, så vi udsatte ikke de små børn for nogen fare.

Den kun 1,5 meter høje Charlotte og jeg blev hurtigt venner i vore roller som Robin Hood-plagierende og under vore vandring i slumkvarterne underholdt jeg om mine tilsvarende slumvandring i USA. Hun havde ikke hørt om mit arbejde i USA og spurgte om hun ikke måtte tage med og lave en film til DK4 om det. Jeg siger jo ja til alle og sådan førte Joachim-turen til at hun og en anden ung praktikant på DK4, Theis Mortensen, to år efter tog med til USA.

Alt gik dog galt fra begyndelsen. Den frostsøndag vi skulle starte turen var jeg først til fødselsdagsselskab med musikeren Brian Adams i hans kærestes luksuslejlighed med udsigt over

Hudsonfloden mens Theis og Charlotte sad frysende i min bil og ventede på mig. Da jeg endelig kom ned efter lidt for mange glas champagne brød min bil straks sammen. Jeg vidste ikke at de filmede mig mens jeg bandende og frysende stod ved en telefon på gaden og prøvede at få AAA-(Falck)-hjælp. Intet værksted kunne tage den på en søndag og vi måtte leje en langt mindre bil til deres og mit fyldige udstyr. Også på landevejen gik tingene galt. Efter at vi sammen havde kæmpet os igennem en snestorm til mit foredrag oppe i U. of Maine var vi de eneste der mødte op da foredraget var aflyst pga. snestorm. Der var heller ikke meget at filme til mine andre foredrag. De havde imidlertid ingen anelse om hvordan de så skulle lave den film. Jeg husker ikke hvornår de fik ideen, men pludselig kom de på den skøre tanke i stedet at sætte mig sammen med USA's største og værste Ku Klux Klan leder, som det havde fundet på nettet. De var helt unge og venstreorienterede og jeg syntes at det var lidt barnligt, gammeldags og firkantet. Hvorfor ikke hellere noget om seriøs racisme? Men ok, det er da i orden, sagde jeg, da jeg aldrig havde mødt en klanleder og syntes det kunne være en meget sjov og underholdende adspredelse ind i mellem mine foredrag. Så skete der bare det triste at det foredrag som var blevet aflyst pga. snestorm blev flyttet lige til den dato vi havde sat af til at flyve ud til KKK i Indiana, hvorfor jeg ikke kunne tage med dem derud. Nu var gode råd dyre da dette KKK-besøg nu var blevet det vigtigste i deres film. De satte så kameraet op i den store lejlighed jeg bor i hos Christina Sun i New York. Jeg kom hjem fra shopping i en snestorm og trådte ud af elevatoren med alle poserne, da de stod parat og fuldstændig uventet sagde til mig: ”Sig noget til Klanlederen som vi kan tage med og afspille for ham. ”

Jeg anede ikke mine levende råd. Hvad pokker siger man til en klanleder bosat et helt andet sted i USA når man står i verdens største jødiske/sorte by New York, tænkte jeg? Efter at have vredet hjernen et stykke tid sagde jeg: ”Jeg har arbejdet meget med de sorte, men kan ikke andet end også have megen medfølelse for Ku Klux Klan. For i alle de år hvor jeg har kørt rundt som foredragsholder på de amerikanske landeveje har jeg hyppigt samlet fattige blaffere op, som fortalte at de var medlemmer af eller havde stærke sympatier med KKK. Og hver gang jeg sad og snakkede med dem om deres barndom begyndte de så at fortælle om varierende grader af mishandling i barndommen, typisk om endeløse prygl fra en fortrukken stedfar eller direkte om seksuel mishandling. Ligesom de i fattigdom og samfundets ghettoisering af dem i et og alt i mine øjne lignede de sorte ghettoer, jeg har rejst så meget i.”

Det var jo lidt dristigt og frækt åbent op i en stolt klanleders ansigt at sammenligne klanen med de sorte, men jeg tænkte at det var knald eller fald og ligegyldigt hvordan klanlederen modtog mine ord (som nok mere var henvendt til de hjemlige Tv-seere), da jeg jo aldrig skulle møde ham.

Og jeg havde da heller ikke i min vildeste fantasi drømt om hvor meget det, jeg sagde, ramte ham lige i hjertekulen.

Klanlederen blev filmet mens han lyttede intenst til hvert ord uden at afbryde. Mange ville sikkert tro at den notorisk mest hadske og indflydelsesrige klanleder i USA ville blive tosset over denne parallelisering med de sorte, men det var interessant i filmen bagefter at se hans reaktion. Han var tydeligvis følelsesmæssigt påvirket og rejste sig bagefter op og sagde: "I want to meet this man. You MUST promise me that I meet this man." Jeg fandt siden ud af at jeg havde ramt lige ned i hans egen smertesafgrund med mine ord. Da jeg siden så Tv-udsendelsen på DK4 hjemme i Danmark følte jeg nøjagtig det samme om ham, at det på en eller anden måde var en mand jeg følte mig knyttet til og tiltrukket af.

Dette var jo en åben invitation, men jeg havde jo ikke tid til at gå rundt og besøge Klanledere og tænkte ikke nærmere over det. På mine turneer har jeg normalt foredrag hver eneste dag i et nyt universitet. Men året efter stod jeg og lavede en workshop i Ohio Wesleyan Universitet og under gennemgangen af de forskellige former for racisme kom jeg først ind på de fattige hvides mere magtesløse racisme og brugte Ku Klux Klan som et eksempel som modsætning til de bedrestillede mere diskrete, men langt farligere magtbetonede racisme. Særligt elevernes egne, da netop eleverne i denne skole kom fra velhavende familier. Og da det jo handler om altid at få det publikum man står overfor til at tage ansvar for deres racisme, driller jeg dem tit med at "I jo er mere racistiske end Ku Klux Klan!" Det er ikke så lidt man kan tillade sig at sige når eleverne er blødgjorte efter aftenen før at være gået gennem 5 timers hjernevaskende lysbilledshow. Og da eleverne i mine workshops typisk har et billede af sig selv som "frisindede", liberale, venstreorienterede og alt andet end racistiske bliver de selvfølgelig, som tilsigtet, provokerede af mine angreb på hele deres selvforståelse og går i forsvarsposition og begynder at kæmpe imod mig. Og det gjorde de naturligvis også denne dag, særligt en "frelst" velargumenteret pige, der hed Maura, som jeg havde svært ved at overbevise med mine argumenter. Så pludselig var det at jeg fik ideen, "Hov, for resten, vi er her i Delaware, Ohio kun 3 timers kørsel fra Ku Klux Klans hovedkvarter inde i Indiana. Har nogen af jer lyst til at tage med? Så kan I jo selv undersøge om I eller de er de mest racistiske."

Da der straks kom en skov af fingre op blandt de ca. 100 tilstedeværende klanhadere, fangede bordet. Men jeg kunne jo ikke komme anstigende med dem alle og valgte derfor to af dem ud, som

så skulle komme tilbage og aflægge rapport til de andre. At jeg valgte Maura sammen med en forretningsmands søn skyldes nok ikke blot at hun havde kæmpet mest imod mig, men – må jeg tilstå i min underbevidsthed nok - også at hun var den kønneste og kvikkeste. Og så var hun et rigtigt overklasseløg som datter af storbyen [Philadelphias borgmester, William J. Green III](#), der som kongresmand aktivt havde støttet præsident Johnsons borgerretslovgivning. Det hele var lidt af et væddemål med mine elever idet jeg påstod at jeg let ville kunne "omvende" dem alle til at blive Klan-sympatisører hvis de blot gav sig selv lidt tid til at sætte sig ind i klanmedlemmerne "som mennesker" frem for blot at tænke negativt om dem som skabeloner med alle de fordomme medierne har givet os alle om Ku Klux Klan. Ideen var at mine udkårne derefter skulle vende tilbage – "i levende live" lovede jeg – og aflægge rapport til de andre på universitetet. Selv ønskede jeg at afprøve alle de teorier jeg i årevis havde haft om KKK og undervist mine forbløffede elever om. Så glad og forventningsfuld drog jeg af sted med min udkårne borgmesterstang, [Maura Elizabeth Green](#), med et hav af vinkende studenter bag os råbende: "Hils klanen fra Ohio Wesleyan."

I den fattige by, Butler i Indiana, hvor alle efter vores mening lignede Ku Klux Klan-folk, spurgte vi nu rundt efter Klanlederen Jeff Berry og endte hos nogle forhutlede hvide i et tarveligt lurvet pensionat. Alle var de tabere, drukkenbolte osv. med en selvværdsfølelse omvendt proportional med alt det de vil gøre for én for at man skal blive og give dem lidt opmærksomhed. Alle kom de fra sønderknuste familier og hungrede tydeligt efter kærlighed som kompensation for al den modgang de havde mødt i livet. Først efter utallige øl og kopper kaffe fik vi lov at gå. En fyr i en laset undertrøje kendte skam godt Jeffery, for "Jeffery killed my father." Og så fik jeg en lang historie om hvordan hans far og Jeffery havde været drukkenbolte sammen tidligere og hvordan Jeffery havde slået ham ihjel. Jeg troede ikke helt på det, men hele historien passede fint med det jeg siden fandt ud af. Lige som de andre bad denne forhutlede fyr os igen og igen om at blive, men da jeg havde to studenter med mig på denne kortere udflugt og sammen med en højere ide om at møde Klanen, kunne jeg ikke andet end bagefter bebrejde mig selv for at jeg ligesom alle andre konstant svigter de mest trængende og vores næste i en højere ideologis navn.

Alt det jeg nu hørte om Jefferys lange synderegister forbavsede mig overhovedet ikke, men glædede mig nærmest ved at bekræfte alt det jeg havde sagt i Tv-udsendelsen og i workshoppen til disse studenter ved at sammenligne KKK med den sorte ghettos psykopatologier - uden at jeg

overhovedet endnu kendte ham. Det kan i dag undre mig at jeg ikke lavede lidt research på ham forinden, for hele hans fortidige synderegister ligger jo på hjemmesiden hos Southern Poverty Law Center, som har 100 jurister til at forfølge disse hadgrupper, som de kalder dem. Men lad hele hans fortid ligge for et øjeblik og i stedet lade mig komme ind i denne forhadte gruppe med et åbent, ikke-forudindtaget hjerte – modsat det KKK er vant til fra os udefra. Dette er hvad jeg skrev i årets julebrev efter besøget:

”Jeffery var nu i fængsel, fik jeg skuffet at vide. Jeg ville alligevel møde hans familie og folk fortalte at Jefferys datter, Tania, arbejdede på en tankstation i udkanten af byen.

Vi kørte ud og tankede op hos hende og gik ind for at betale og spurgte om hun var Tania. Ja, sagde hun overrasket. Jeg fortalte så om Tv-udsendelsen med hendes far og spurgte om hun selv var i klanen. Ja, sagde hun, og lyste op af stolthed. Hun var enormt fed og med samme ringe selvværd som de andre, men med et udtryk som en der var vokset op i en snæversynet forfulgt religiøs kult – lidt som mennonitterne, som jeg holdt foredrag for et par dage før. Hun sagde at hendes far ville "elske" at få besøg af mig i fængslet. Når man betænker at hun har levet hele sit liv i en forhadet klangruppe, var det rørende at se hvor åben og imødekommende hun var. Som med de andre i pensionatet ville hun ikke lade mig gå, og skønt der var en kø af kunder bag mig, blev hun ved med at snakke og gav mig gratis donuts for at få mig til at blive. Allerede her opdagede jeg at billedet jeg havde dannet mig af klanen gennem de fortabte tilhængere, jeg gennem tiden har samlet op - som intet andet end kærlighedshungrende "smertens børn" - faktisk også var gældende i selve toppen af den største Klan-gruppe i Amerika.

Da jeg ikke nu kunne besøge Jeffery i hans lukkede fængsel, opgav jeg mit forehavende og gik ud til bilen. Men netop da vi kørte ud på landevejen, kom Tania forpustet løbende efter os og bankede på bilen. Og det var virkelig noget af en anstrengelse, hun der gjorde, for hendes overvægt var stor og afstanden til bilen og længden af køen indenfor endnu større. Hun kom for at fortælle, at Jefferys kone, Pamela, lige var kommet fra arbejde og om lidt ville komme og hente os. Pamela havde ligesom Tania et trist, kuert blik over sig. Jeg fik nu alle detaljerne om hvad der var sket med Jefferey. To Tv-folk havde været på besøg for at interviewe ham og havde bagefter til politiet anmeldt Jefferey for at have holdt dem som gidsler. Da Jefferey havde følt at de blot var ude på at fremstille ham i en hadsk belysning, havde han krævet at få deres bånd udleveret. Ifølge Pamela havde han blot holdt dem tilbage i 5 minutter.

Pamela kunne straks lide mig og ville hjælpe mig ind i fængslet. Vi kørte nu til deres hovedkvarter uden for byen, et forfaldent hus ved siden af Klan-kirken med dens store mobile stålkors uden for. Pamela inviterede os tøvende indenfor - tøvende fordi huset var ét stort rod og mindede om de tarveligste små sorte shacks, jeg har fotograferet i syden. Dette viste sig at være hjemmet for den største klanleder i USA - med kapitler over hele verden. Jeg fik straks stærk medfølelse for dem midt i denne trøstesløse fattigdom og begyndte forsigtigt at spørge hende ud om hendes barndom, som jeg jo altid gør det med klanfolk. Men forsigtigheden var slet ikke nødvendig, for som med alle disse fattige tabere hungrede hun blot efter et menneske at udlevere sin smerte til. Jeg behøvede slet ikke at spørge om incest. Det kom alt sammen væltende ud af hende helt automatisk - om en "underlig" stedfader, der havde misbrugt hende seksuelt, om hvordan hun havde lagt låg over det i årevis osv. Da hun fortalte om alle sine år som narkoman, sagde hun flere gange undskyldende at hun siden var blevet klar over at det nok skyldtes disse seksuelle overgreb i barndommen. Jeg kunne have tilføjet - med mit kendskab til andre klanfolk - at det også nok var derfor hun var kommet i klanen, men gjorde det ikke, da jeg ikke ville tage hendes stolthed fra hende.

Da jeg spurgte om Jeffery havde haft en tilsvarende barndom, nikkede hun bekræftende, men sagde at hun ikke lige nu ville fortælle mig det hele - tydeligvis fordi hun ikke ønskede at kompromittere ham som lederskikkelse. Men han havde i al fald fået så forfærdelige prygl af sin "dysfunctional family" at han som barn var stukket af hjemmefra og siden havde levet på gaden som "hustler", sagde hun. Nu gik det op for mig i hvor høj grad jeg havde ramt plet med alt det jeg sagde til ham i Tv-udsendelsen om at jeg havde medfølelse for klanen fordi jeg havde fundet at de alle som en havde lidt tilsvarende skader og udstødelse som det jeg kendte i den sorte underklasse.

Ved modsat de forudindtagede medier at henvende mig kærligt til klanen var det altså lykkedes mig lynhurtigt at rejse ind i og stjæle selve klanens hjerte. For allerede nu fik jeg ideen til senere at flytte ind hos Pamela for at hjælpe hende med det bedste af den sjælesorg, jeg lærte i mine mange års workshops. Hun var – nøjagtigt som de menige klanmedlemmer - et utrolig villigt og taknemmeligt "offer." Og det på trods af at hun nu er den reelle leder af verdens største og mest hadske klanorganisation - ifølge klanens fjende nr. 1: ["The Southern Poverty Law Center"](#).

Men hadet lå måske et helt andet sted. For hverken hun - eller sandsynligvis Jeffery - havde så vidt jeg kunne se had til nogen – udover sig selv. Det kan lyde overraskende om lederne af en så stor såkaldt hadgruppe, men jo mere jeg snakkede med hende i enerum, jo mere følte jeg at al deres

had-retorik udadtil blot er et image, de puster sig op med for at få lidt opmærksomhed fra det omgivende samfund midt i deres dybe uforløste smerte. Ja, at det snarere er omverdenen, der hader eller har brug for nogen at hade, nok så meget som det er klanen.

I al fald der hvor Jeffery og Pamela er nået til i dag. Det er for dem begge deres første lykkelige ægteskab. Pamela har været igennem to ægteskaber før - begge med mænd, der bankede hende sønder og sammen som vi jo hyppigt kender det med incestofre, der siden hen ligesom går rundt med et usynligt mærke i panden skrigende "Bank mig!"

I klanen havde de fundet sammen. Som hun sagde: "Dette er jo ikke andet end en loge for ligesindede drukkenbolte." At der var tale om en dyb, dyb kærlighed i dette relativt korte ægteskab, så jeg ved selvsyn da jeg fotograferede den store kurv med alle de tykke breve, han havde skrevet til hende fra fængslet siden han blev indsat kun 3 mdr. før. Hver eneste dag skrev han. Fængslet vil ikke give ham kuglepenne, så han må hele tiden låne af sine sorte medfanger. For yderligere at ydmyge ham, havde de barberet og klippet ham skaldet som en tilfangetagen Talibankriger.

Mit udsagn om at kun kærlighed kan kurere had, synes jeg at alt her viser (selvom kærlighed fra et menneske uden for klanen nok ville have været mere effektivt). For efter at de har fundet sammen, har hun fået ham til at opgive sin hadske offentlige retorik. Som hun selv siger - "det ligner jo slet ikke ham at hade, han elsker jo alle." Som klanleder har han blot været fanget ind af klanens hadske sprog. Det, der fik ham til at opgive sin had-snak i klanen, var da hun fik ham overbevist om at ingen gider høre på alt det had mere i nutidens politisk korrekte klima. Og da Jeffery hungrer efter opmærksomhed og magt, skulle der ikke meget til at overbevise ham om at han i stedet skulle snakke om "equal rights for all". Heller ikke i Tv-udsendelsen talte han hadsk. Jeg har utrolig tit oplevet at folk, når de så billederne i min bog, kom med spontane hadske udfald mod de afbildede "lazy niggers", men Jeffery sagde intet negativt under bladningen i min bog.

Flere gange hørte jeg Pamela sige, hvordan hun og Jeffery havde elsket alle de propagandareklamer, der kørte i fjernsynet i tiden efter World Trade Center-angrebet 11. september med billeder af sorte, hvide, gule, brune og røde amerikanere, der står sammen i én forbrødring og gør Amerika stærkt. Ja, de havde sågar straks ændret det store neonskilt på deres klankirke fra det tidligere "White pride worldwide" til nu blot "American Pride". Med andre ord var de nu nået præcist dertil hvor alle andre amerikanere står - hvor den menneskelige smertes behov for at finde syndebukke blot var

blevet til blind patriotisme vendt mod det onde ude i verden frem for mod medborgere i deres eget samfund.

Deres kærlighed begyndte for mig at ligne en Romeo og Julie historie. Modsat Shakespeares historie ikke i hver sin klan, men i samme klan under indtryk af en verden uden for vendt i forenet had imod dem som følge af deres klodsede forsøg på gennem en stærkere end sædvanlig ungdomsvrede at kæmpe sig ud af barndommens skader. Og netop hvor det var ved at lykkes dem gennem hinandens kærlighed at arbejde sig ud af denne vrede, slår samfundet udenfor så ned på dem og adskiller dem fra hinanden. Morris Dees - min gamle allierede fra the Southern Poverty Law Center, der har ført juridisk krig mod klanen hele sit liv - går ind i en uskyldig sag om et skænderi med nogle Tv-folk for at få Jeffery indespærret for livstid. Der er ingen vidner og ingen tilskadekomne, kun den enes ord mod den andens. For at undgå en retssag med udsigt til 30 års fængsel, erklærede Jeffery sig skyldig i en mindre anklage og slap med 7 år. Jeg ser hele sagen som én stor politisk forfølgelse af samme slags, som jeg husker så godt fra de sorte panteres tid, - et uhyre undertrykkende klassesamfunds forsøg på at sætte de fattige op imod hinanden, de hvide mod de sorte, gennem de herskende mediers konstante forsøg på at sælge frygt og had. Jefferys drikkende loge ville jo intet andet være end en sådan drikkeklub for "smertens børn" hvis ikke medierne – også de danske - hele tiden kom løbende og bad dem iklæde sig hadets symboler. Samfundets undertrykte og udstødte – sorte pantere med geværer såvel som klansmænd i kutter – paraderer og udstiller sig altid villigt fordi de elsker at få lidt opmærksomhed som erstatning for kærligheden, de aldrig fik. Om de udstiller deres smerte i Ricky Lake shows eller i voldelige slagsmål på Jerry Springer shows gør for dem ingen forskel. Blot de får nogle få sekunders berømmelse. Netop hvor Jeffery gennem sin kærlige kone er ved at komme ud af dette had-cirkus, kommer en Tv-station fra Kentucky anstigende med hadske forudindtagede meninger om klanen uden nogen som helst indføling med Jeffery som menneske - og konflikten bryder ud. Omgivelsernes behov for gladiatorunderholdning forsøger at fastholde Jeffery i Colosseums arena udkæmpende sin drabelige kamp med de sorte gladiatore - på et tidspunkt hvor Jeffery er ved at få styrke til at indse at de sorte gladiatore er hans virkelige allierede. Det er omgivelserne, der har taget Jeffery som gidsel - ikke omvendt.

Ingen hvide sagførere vil tage Jefferys sag, kun en sort sagfører tog den uden problemer. Da jeg spurgte Pamela om Jeffery ingen problemer havde med at lade en sort sagfører repræsentere ham, så hun oprigtigt forundret på mig og sagde: "Du har fuldstændig misforstået ham. Jeffery har intet

imod sorte ligesom min egen bedste veninde er sort." Alt dette had mod sorte var i virkeligheden blot gladiatorernes spil for galleriet. Jeffery havde kørt et show om had ligesom jeg havde kørt et show om kærlighed fordi vores forskellige opvækst - i utryghed modsat tryghed - gjorde det naturligt for os at bruge hver sin form for retorik for at nå et publikum som ønsker at høre begge dele. Har man først haft en vis succes med sin retorik, bliver man hurtigt fastlåst af den, ved jeg fra mit eget tilfælde.

Derfor vil jeg nu gå ind i Jefferys forsvar i samarbejde med hans sorte forsvarer, som tror han kan få Jefferys straf nedsat. Med den vægt jeg har gennem Amerikanske Billeder vil der blive lyttet til mig. En underlig situation fordi jeg derved pludselig står på modsat side af anklageren, min gamle ven Morris Dees. I hans kamp mod klanen har han lagt hele Jefferys synderegister fra hans vrede ungdom ud på Internettet – og det er ikke småting. Men Pamela havde allerede vist mig hvert eneste af hans synderegistre og disse får mig blot til i endnu højere grad at se fællesskabet med de sorte pantere, som rekrutterede fra et tilsvarende ødelagt lumpenproletariat og fik pludselig stolthed over som skrækindjagende magtsymboler at blive hørt og frygtet i medierne – mens de ødelagdes indefra af medlemmernes kriminalitet. Smertens børn har jo aldrig været de artigste. Jefferys 1-årige barnebarn går allerede rundt og siger "white power" ligeså naturligt som jeg før så sorte børn sige "black power" - ligesom de to papegøjer i Pamelas soveværelse skriger "white power" efter at have hørt dette på telefonsvareren i mange år. Soveværelse, nå ja? Da jeg intet soveværelse kunne se i det rodede hus, spurgte jeg Pamela hvor hun sov. Det viste sig at hendes "seng" var det fugtige cementgulv i udhuset hos papegøjerne. Jeg taler her om lederen af verdens største klan-gruppe. Eller taler jeg i virkeligheden om en fattigdom og undertrykkelse så trøstesløs at den ikke ser anden vej ud end at snakke de hadske papegøjer efter munden og puste sig op med deres lånte farverige fjer for at opnå lidt opmærksomhed fra omverdenen?

For mig er der ingen tvivl og derfor har Pamela og Jeffery min fulde medfølelse. Og dette kunne de tydeligvis føle, hvorfor familien åbnede sig fuldstændigt op og viste mig en helt utrolig tillid. Alle Jefferys papirer fik jeg lov at rode igennem en hel aften. Alle regnskaber og medlemskort lå i et syndigt rod, men intet blev holdt hemmeligt for mig. Og alt fik jeg lov at fotografere. Hvis der var et Klan-billede på væggen jeg syntes var flot, sagde hun straks: "Jamen, tag det med dig." Min bil blev så fyldt med klan-insignier, at jeg var berettiget bange for - som det hyppigt sker - at få min bil gennemrodet af politiet.

For en anti-racist som jeg var det en drøm at trænge ind i hjertet af denne hemmelige organisation, som FBI-agenter i årevis har forsøgt at infiltrere. Men jeg opdagede hurtigt, at det jeg afslørede, ikke var denne loge af fattige fortvivlede smertesophobninger, men derimod den ydre verdens behov for at lægge det for had, som den ikke selv vil kendes ved. Tydeligst så jeg dette i de år vi viste mit lysbilledshow i Tyskland. Den tyske ungdom, som var midt i et opgør med forældregenerationens nazisme, var rasende når jeg i mit show gav udtryk for forståelse for klanen som mennesker. Når jeg ikke selv var til stede, lod de paradoksalt nok deres had gå ud over min assistent, en sort amerikaner. Efter nogle år nægtede han at stå og "forsvare Ku Klux Klan for mig" og flygtede fra hadet. Også i dag bliver jeg dagligt bombarderet med opringninger og e-mails fra danske skolebørn om Ku Klux Klan og har tit tænkt over hvorfor de allerede i så tidlig en alder – sikkert manipuleret af deres lærere - har så stort et behov for at lægge andre mennesker for had og dyrke det onde. For det er jo had når vi dømmes mennesker på det ydre uden at sætte os ind i deres baggrund. Når jeg begynder at forklare dem at klanen er mennesker som dem selv, ønsker de tydeligvis ikke at høre efter eller bliver forvirrede. Nøjagtigt ligesom hele Amerika lige nu (efter 9/11) er fuldstændig opslugt af at snakke om "onde terrorister", men intet ønsker at høre om den fattigdom, udstødelse og undertrykkelse, som frembringer dem. ”

Ovenstående linjer skrev jeg umiddelbart efter mit første klanbesøg. Spørgsmålet i mit hoved bagefter var om jeg havde romantiseret klanen, men på det punkt havde jeg heldigvis et vidne med mig i Maura, der om nogen havde hadet klanen af hele sit hjerte - inden sit eget møde med Ku Klux Klan. Sent glemmer jeg den aften vi kørte derfra. Vi sad begge i timevis fuldstændig tavse i bilen – overvældet af indtrykkene og kærligheden vi havde været genstand for. Så endelig sagde hun stille: "I want to thank you for having changed my life. It feels like more has happened in my head in these last two days than has happened in my entire life. I realize now that it was me who was full of hate, not the Ku Klux Klan." Jo, der var ingen tvivl om at jeg grundigt havde forført hende ud af hendes ungdommelige, kategorisk fordømmende eller hadske måde at betragte andre på. Hun ramte sømmet på hovedet; det er omverdenen der er fuldt af had mod Ku Klux Klan, ikke Ku Klux Klan, der hader.

Men var jeg også selv blevet forført af klanen og ikke mindst af Pamela, som jeg i den grad havde forelsket mig i at jeg helt havde glemt min egen smukke medbragte "date" under besøget? Det var tydeligt at Pamela også var vild med mig og jeg ville uden tvivl være blevet hos hende hvis jeg ikke skulle have bragt min udkårne tilbage til Ohio Wesleyan. Her ventede alle Mauras venner, som

havde lavet en stor fest for os i et af de venstreorienterede studentehuse. Men der blev ikke megen fest den nat. Til langt ud på morgenen sad alle dybt bevægede over deres øl og lyttede målløse til hendes og min beretning om klanen. Aldrig har klanen vist fået så mange konvertitter på én nat. Flere af disse studenter sender mig stadig lange taknemmelige e-mails nu et halvt år efter, hvilket – præcis som klanmedlemmerne selv – tydeligt viser at intet menneske kan udholde at gå rundt og tænke dårligt om andre – hele livet igennem. Det er befriende at tænke positivt om andre – noget især danskerne bør mindes om i disse år.

Det var sikkert godt at køle lidt af inden jeg vendte tilbage til klanen og hvilket bedre sted kunne jeg mon vælge end at køre ned til min gamle ven og våbenfælle i kampen mod racismen, Morris Dees, kendt overalt i USA som Ku Klux Klans fjende nummer et. Det var en lang køretur i min gamle bil – fra Chicago-egnens sne til Sydalabamas varme, men heldigvis havde jeg flere gamle kærester undervejs, som jeg kunne overnatte hos. I Lexington boede jeg hos en gammel jødisk kæreste, Andrea Tapia. Da jeg mødte hende i sin tid var hun i gang med at organisere og integrere latinamerikanske landarbejdere, hvilket hun gjorde så effektivt at der kom en brun søn ud af det. Jeg fortalte hende så om de sorte migrantlejlere og fik hende forført med rundt i Floridas slavelejlere, hvorefter hun kastede sig over dem med det resultat at hun nu også havde fået en sort datter. Hun var nemlig af den aktive "russisk-jødiske" type, som jeg elskede i mine vagabondår, da den ikke kan kaste sig over en sag – eller en mand med en sag - uden at give sig selv fuldt ud. Nu foreslog jeg hende så at kaste sig over klanen og få lidt balance i sin regnbuefamilie med et hvidt barn.

Jeg flyttede derefter ind hos min sorte veninde Wilma i hendes pilrådne shack en halv time uden for Alabamas hovedstad Montgomery. At bevæge sig frem og tilbage imellem Wilmas middelalderlige fattigdom og Morris Dees' højteknologiske højborg var noget af et psykisk chok i en og samme by – Wilma, der havde jerngitre overalt for at holde sorte kriminelle ude og Morris der havde politi og elektronik overalt for at holde hvide hadgrupper ude. Jeg havde foreslået Morris Dees at vise showet for alle hans 100 ansatte i The Southern Poverty Law Center, som er bygget som en metalfæstning a la Fort Knox med tilsvarende sikkerhedsprocedurer for at komme ind. Det var bygget siden jeg var der sidst i 1996 med Eli Saeter for jødiske og sorte penge - som klanen helt rigtigt siger - men også med millionstøtte fra Clintons regering. Det lykkedes os imidlertid ikke i denne fæstning at finde et egnet forevisningslokale og de turde ikke lægge forestillingen ud i byen pga. de mange angreb, der havde været fra Ku Klux Klan.

Til gengæld fik jeg, som den klan-spion jeg nu følte jeg var, set enhver afkrog af de mange etager, hvor de ansatte sidder og overvåger Klan- og andre såkaldte hadgrupper over hele USA i et tæt samarbejde med FBI. Jeg fik straks en beundrende skare omkring mig derinde fordi det netop var lykkedes mig "at infiltrere" den "største, farligste og hurtigst voksende Klan-gruppe i Amerika", som deres hjemmeside siger om Jefferys gruppe. Der var helt tydeligt en voldsom diskrepans mellem den betydning og farlighed, de tillagde klanen, og den forhutlede fattigdom, jeg selv havde oplevet. Men de havde jo også en stærk økonomisk interesse i blæse klanen og dermed sig selv ud over alle proportioner i medierne og fordelene for mit vedkommende var at den løgn, de levede på, nu gav mig nærmest heltestatus derinde – ikke mindst blandt kvinderne, som flere aftener i træk inviterede mig på middag ude i byen og i et tilfælde til at bo hos dem. At jeg endte med at flytte fra Wilma ind hos en hvid kvinde skyldtes dog mest ønsket om endelig at få et bad.

Det var et mirakel at Morris Dees selv var hjemme i de dage, da han jo altid er på farten som afholdt taler og som en sagfører kendt for at få hadgrupper bag lås og slå. Det var ham, der vandt 7 millioner dollars i et søgsmål mod klanen for dens lynchning af en sort studerende i Alabama. Naturligvis ejer klanen ikke så mange penge med det resultat at de fattige medlemmer – og deres familier – blev sat fra hus og hjem. Og det var også ham som nu havde fået Jeffery sat i fængsel for livstid – senere reduceret til 7 år – og fået Jefferys tidligere hus konfiskeret. I mit møde med Morris Dees var jeg derfor interesseret i nu at finde ud af om han vidste noget om Jeffery, som Pamela havde skjult over for mig. For på grundlag af hendes redegørelse var Jeffery i mine øjne en totalt uskyldig politisk fange. Men nej, sandheden var som Pamela havde fremlagt den – Jeffery var udelukkende sat i fængsel pga. sin politiske overbevisning og i rent juridisk forstand fældet på grundlag af sin ungdoms lange småkriminelle synderegister. Morris Dees havde selv været anklager i sagen og var i øvrigt enig med mig i det psykologiske billede, jeg gav af klanen og hvor lidt der egentlig skulle til af en kærlig hånd for at hjælpe dens medlemmer ud af deres hadgruppe-tilhørsforhold. Som han sagde: "Hvis Jeffery og alle de andre havde fået chancen og lidt stolthed ved at blive f.eks. spejderledere i en ung alder ville de aldrig være endt i KKK." Dette blev jeg glad over at høre, for ingen kendte klanen så godt som Morris, der ligesom politiassistenten i "Miserable" har viet hele sit liv til at forfølge den. Men når han udmærket kunne se mennesket bag den opblæste Klan-facade, tænkte jeg, hvorfor bekæmper han så klanen med had og straf frem for gennem kærlig indlevelse? Hvorfor gør han så nøjagtig det samme, som Amerika gør over for millioner af fattige sorte med en tilsvarende lav selvværdsfølelse? Det var dog ikke min mening allerede nu at forsvare Jeffery over for ham – skønt jeg i en vis grad alligevel ikke kunne dy mig for

det – men udelukkende at høre Morris Dees' sandhed om klanen. Senere ville jeg vende grusomt tilbage, svor jeg!

På vej nordpå tilbage til Ku Klux Klan havde jeg et par ledige dage, hvor jeg ventede på at videoudstyr (i Europæisk Tv-format) blev fløjet over fra Danmark. Jeg ønskede denne gang at optage hvert et ord klanmedlemmerne sagde til brug for en kommende pædagogiske DVD, som jeg på det tidspunkt ville lave. Jeg besluttede mig derfor til at besøge endnu en gammel sort kæreste. Det ville jo ikke være værst at få lidt moralsk oprustning før jeg skulle i seng med klanen, tænkte jeg, og havde ikke ret mange andre venner på den strækning at overnatte hos i den bidende kulde. Desuden havde Sonya ustandseligt e-mailet mig, da hun hørte at jeg var i sydstaterne, idet hendes mand netop på samme tid var på en længere forretningsrejse og hun derfor syntes at det kunne være "cozy for us to re-live the past." Jo, det lød da bedre end kulden i bilen og sjovt er det altid at se hvordan disse livstidskærester og venner forandrer sig med alderen.

Indflytning_hos_klanen

Det er altid sjovt at genoplive de ”psykiske spring” jeg så tit praktiserede som ung vagabond med at flytte direkte fra sorte til hvide – fattig til rig – og bare denne tanke var æggende nok for mig til nu at gå direkte fra Sonyas ”sorte” seng til en klanleders. Så efter oppe i det kolde nord at have ventet endnu et par dage før videoudstyret nåede frem til Bluffton universitet – den nærmeste kontakt jeg havde på KKK-hovedkvarteret - flyttede jeg nu ind hos Pamela. Som jeg plejer at fortælle historien i mine drillende foredrag har ”jeg haft så mange sjove kærester i mit liv, både lesbiske og muslimske, da jeg jo elsker alt det grænseoverskridende og forbudte. Men jeg havde endnu ikke haft en Ku Klux Klan leder som kæreste, så jeg friede med røde roser og det hele. (Min fortælling er understreget her af et fjollebillede hvor jeg iført klandragt ligger på knæ med røde roser foran den grinende Pamela). Det gjorde jeg også engang til Pia Kjærsgård, men Pia sagde desværre nej (vist nok udelukkende fordi Henrik blandede sig i det). Men hvad sagde klanlederen? Tja, hun sagde selvfølgelig ja. Og det er vigtigt at forstå hvorfor. Ligesom nazisterne i Danmark er udsat for et sandt bombardement af flasker og brosten fra hadske autonome og studerende hver gang de holder en offentlig demonstration har heller ikke KKK mødt andet end had, had og atter had hver gang de står frem offentligt i demonstrationer. Og så pludselig kommer der et menneske som mig og siger ”Hej, skal vi ikke lege sammen?” Og det er jo alt hvad jeg siger i dette fjollebillede. Men blot det at

lege sammen som lige børn er jo et udtryk for kærlighed – særligt for dem som ingen nogensinde ville lege med. Så selvfølgelig sagde Pamela ja til mit frieri, hvem ville dog ikke gøre det? ☺

I samme opløftede dur fortæller jeg om hvordan jeg blev medlem af Ku Klux Klan. Det er jo ikke noget vi anti-racister går og drømmer om at blive, men da jeg nu skulle flytte sammen med min nye ”klanlederkæreste” og så at hele hendes soveværelse og seng lignede det kæmperod jeg så tit oplever hos fattige hvide var jeg nødt til at hjælpe hende med at rydde op for overhovedet at få plads til mig selv i sengen. Og da jeg så opdagede at hele klanens medlemskartotek lå spredt ud over det hele, røg det pludselig ud af mig i samme spøgefulde tone som hidtil: ”Hvis jeg nu skriver mig selv på et af disse medlemskort, bliver jeg så medlem af Ku Klux Klan?” Og hvad svarede Pamela mon? ”Ja, vil du ikke nok. Vi har aldrig haft en antiracist som medlem. Det vil betyde så meget for os, ” sagde hun begejstret. Og næste dag ringede hun til sin mand i fængslet og nærmest råbte af ophidselse: ”Vi har fået en antiracist som medlem. Nu går det fremad for os!” Tja, de stakler har så svært med at finde medlemmer at de er nødt til at rekruttere blandt fjenderne. Men så nemt er det faktisk at blive medlem af KKK. Man venter bare til klanlederren er kommet 30 år i fængsel og flytter så ind hos hans kone og ordner det med hende ☺

Jeg skal ikke her udpensle de underlige følelser, der rørte sig imellem Pamela og mig. Det er resten af historien for vigtig til. Blot er det vigtigt at forstå at hvor stærke følelser der end var fra hendes side, kan de ikke blot forklares ud fra den samme psykologi, der lå bag beskrivelsen af indianeren Morningstar i Wounded Knee-kapitlet i min bog, hvori hun samme dag, da hendes dræbte mand blev begravet, lagde sig ned til mig i min sovepose i vores telt. Og hvor forelsket jeg end kan blive i mine modsætninger var jeg klar over at jeg burde være forsigtig i denne situation med ikke at udnytte følelserne. For det var tydeligt for mig at Pamela fremstod helt magtesløs og kun ved at kaste hele sin lid til mig så en mulighed for at få sin mand ud af fængslet. Alle andre havde vendt dem ryggen. Derfor udviklede de lange samtaler, vi havde i de følgende dage, sig uundgåeligt mere og mere til co-counselings-terapeutiske seancer med gråd og latter ved hinandens skuldre. I en sådan forbundenhed ender klienten let med at blive et åbent offer, hvis svaghed kun alt for let kan udnyttes. Derfor måtte jeg hele tiden minde mig selv om at jeg ikke kun ønskede Pamelas tillid og kærlighed, men hele klanens tillid og kærlighed.

Jeg har endnu ikke har fået tid til at lytte det kæmpemæssige materiale igennem, som jeg optog på video. Jeg havde inden min tilbagevenden kort skitseret mine mål. Jeg ville gennem dybe interviews

med alle klanmedlemmerne under fire øjne finde ud af hvad der var sket med dem hver især i barndommen og hvis der var mulighed for det også forsøge mig med lidt af den terapi Tony og jeg havde brugt i vores workshops gennem mange år. Jeg håbede senere at få Tony involveret, da han er bedst til dette og det i sig selv ville være terapeutisk for klanmedlemmerne at få kærlig omsorg af en sort mand. Desuden var jeg interesseret i gennem dybdeborende interviews at finde ud af om nogen af dem overhovedet rummede noget som kunne karakteriseres som had og i det hele taget at finde ud af hvad had er, da jeg i årene med universitetslevernes racisme begyndte mere og mere at miste troen på begrebet had. Og sluttelig at finde ud af omstændighederne, der havde bragt Jeffery i fængsel, da der syntes at være en slags udtalt sammensværgelse omkring disse mellem Morris Dees og klanmedlemmerne.

Hvad angår det første punkt var barndomshistorierne naturligvis utroligt forskellige og alligevel meget ens i deres grundmønstre. Incest, mishandling, ensomhed osv. var fælles, som forventet. Værst var klanlederens historie. Som jeg kunne forstå det på Pamelas beretning havde hans mor været narkoman og prostitueret og havde efterladt ham for lud og koldt vand i hans første år. Næsten alle hans mors kunder havde været sorte. Det første billede han havde af sorte var nogen som hele tiden kom og tog hans mor fra ham. Hvem ville ikke blive racist af det? Senere husker han samværet med en alkoholisk voldelig stedfar, der altid havde banket både ham og hans mor så forfærdeligt at intet møblement var intakt i deres fattige skurvogn bagefter. Da han var 12 år gammel, tog han hævn efter en sådan voldsom oplevelse og bandt stedfaderen til sengen, tæskede ham og flygtede derefter. I de næste 8 år levede han som hjemløs, sov under broer o. lign. og levede som hustler af småkriminalitet og biltyverier indtil han som 20 årig først kom ind i rockerne og dernæst klanen. Tilsvarende mønstre havde jeg oplevet så tit i ghettoen og blandt dem, som tilsluttede sig de sorte pantere, så hvordan kunne jeg andet end at føle mig hjemme hos klanen?

Også Pamela og flere andre havde først været rockere og havde fået stolthed og kompensation for den manglende kærlighed i deres opvækst ved at puste sig op med tatoveringer, rygmærker og støjende motorcykeludblæsning hvorfra skridtet til at opnå endnu mere opmærksomhed gennem udklædning i klandragter ikke var lang. For andet var det simpelthen ikke. De havde ingen som helst grund til at spille engle over for mig, men jeg fandt simpelthen intet grundlag for at kalde dem hadske – hverken i deres ytringer eller vigtigere - i deres hjerter. Ingen af dem havde det mindste imod sorte, jøder, muslimer ("Muslims are good God-fearing people") og de fleste havde individuelle sorte eller jødiske venner. En af Pamelas største sorger i livet havde været at miste sin

bedste og gennem mange år uadskillelige sorte veninde, da denne havde opdaget at hun gennem alle årene havde været i Ku Klux Klan. I sin enfoldighed fattede hun simpelthen ikke at dette skulle kunne ødelægge deres venskab. Og Jefferys søn, der var et uhyre aktivt klanmedlem, var endnu mere aktiv som musiker i en rap-gruppe sammen med sorte. Igen så han ingen inkonsekvens i dette. Mest interessant var at klanlederen Jefferys stedfar var sort og at han elskede stedfaren overalt på jord. Hvorfor? Jo, han var en af hans mors gamle kunder, som havde forelsket sig i hende og derved "reddet hende ud af et syndigt liv som narkoman og prostitueret og gjort hende til en fin dame."

I det hele taget er Jeffery en type, som vadede ind i alle mennesker med træsko på – eller blev uvenner med dem – uden at skelne til deres baggrund. Klan-retorikken var som sagt blot noget han brugte under demonstrationer for at påkalde sig mediernes opmærksomhed. Den eneste gruppe, som de alle havde lidt svært ved at acceptere, var homoseksuelle, men dette blev udelukkende begrundet med at "Biblen jo siger at det er forkert." Men når jeg ved at stille spørgsmålet lidt anderledes prøvede at finde ud af hvilke følelser de rummede i deres hjerter overfor homoseksuelle, blev jeg altid glædeligt overrasket. Til spørgsmålet om "Hvad ville du sige til at din egen søn var bøsse?" svarede de alle uden undtagelse at de "naturligvis ville elske ham som enhver anden af mine børn." Dette spørgsmål ville mange almindelige amerikanere uden for hadgrupperne have svaret direkte hadsk og fordømmende på. Så skønt klanen i de fleste af deres værdier lå på linje med republikanerne, lå de på enkelte punkter langt ude på venstrefløjen. F.eks. var de alle fanatiske modstandere af dødsstraf (men i direkte konsekvens deraf helt ude på højrefløjen i spørgsmålet om abort) da det "simpelthen er forkert at tage et menneskes liv."

Nej, had fandt jeg intet af hos dem. Så hvordan forklarede de så deres tilhørsforhold til Ku Klux Klan? Uddannede, som de var, havde de svært ved at verbalisere dette og brugte mest deres leders ord, som jeg allerede havde hørt i Tv-udsendelsen. Der skulle være "lige rettigheder for alle og ingen positiv særbehandling af nogen gruppe." Også her stod de fuldstændig på republikanernes platform og mon ikke også de gav udtryk for de fleste danskeres holdning over for indvandrere i dette synspunkt? Skønt jeg ikke selv er enig med dem i dette, kunne jeg let forstå dem, da vi jo her har at gøre med en fattig hvid gruppe med mange af de samme sociale problemer som de sorte og som føler sig diskriminerede ved desuagtet ingen positiv særbehandling at have fået. Deres brug af det retoriske "White Power" siger alt om deres selvfølelse idet det efter meget kort tid i mine ører ikke lød som andet end "poor white trash power" og altså fik samme betydning som "Black power" havde blandt sorte i mine vagabondår. Alligevel brugte de det kun på telefonsvareren og til

demonstrationer – igen for at påkalde sig negativ opmærksomhed. Og Pamela skammede sig direkte over at hendes 4-årige barnebarn havde lært det – dels af papegøjerne og dels af svigersønnen, som de alle så ned på som en uforbederlig tidligere nazist. Med andre ord var det, som de ikke brød sig om ved denne fyr, Walter, netop at han havde had i sig. Ikke så meget fordi det truede Klanens negative image, som de jo levede af, men fordi det truede deres egen selvforståelse som anstændige mennesker. Også klanlederen advarede mig senere imod "Wally", som han kaldte for "nothing but a scum bag", men de kunne intet stille op over for ham, da han jo var kommet ind i klanen ved at gifte sig med Tania, lederens datter. Jeg morede mig over at klanen ligesom alle os andre har et enormt menneskeligt behov for at tro at der findes nogen som er værre end dem selv. Sådan kan vi alle stive os selv af med en selvforståelse af at være de moralsk anstændige.

Nazisten_Wally

Wally var også den eneste jeg følte mig lidt skræmt af skønt vi hurtigt blev gode venner og jeg faktisk godt kunne lide ham på trods af hans decideret "onde" udstråling. Han var tydeligvis mere nazist end KKK og kunne ikke lade være med hele tiden at række armen op i et "Heil" og at snakke anti-semitisk (dog på et meget teoretisk klassisk sammensværgelsesplan uden at have noget imod jøder som mennesker). Mens jeg umiddelbart kunne identificere mig med alle de andre og forstå den næsten logiske udvikling deres liv havde taget efter deres uhyggelige barndomsoplevelser, gjorde Wally mig forvirret. Han var også smart nok til at mestre kunsten at køre rundt med mit hoved. Når han gjorde mig lidt bange var det fordi jeg ikke kunne finde nogle indlysende skader i hans barndom i et integreret kvarter på Manhattan og derfor ikke kunne se for mig det sårede barn i ham, som var så let at finde, henvende sig til og forsvare i alle de andre. Men da jeg gravede i det kom der en dag en forfærdelig sandhed frem, som forklarede meget af hans bitterhed og smerte. Han havde været lykkelig gift i New York og havde elsket sin kone og deres 3-årige datter, men pludselig en dag blev de dræbt for øjnene af ham i deres bil, da de blev ramt af kuglerne fra et afgadens sorte bandeopgør. Efter dette havde han været mentalt næsten i koma i flere år og var blevet nazist. Så en dag så han Tania og hendes far optræde i klandragter på Jerry Springers Tv-show og var straks blevet så forelsket i hende at han tog et af deres klanmøder for at fri til hende. Og sådan havde de fået en "scumbag Nazi" ind i deres stolte klanrækker og skammede sig over det, men kunne jo ikke holde ham ude når han var gift med klanlederens datter.

At disse to tykke og grimme mennesker elskede hinanden overalt på jord var der ingen tvivl om. Ustandseligt sad de og holdt hinanden i hænderne med deres hagekors-tatoverede arme. Og var der nogen de elskede højere end alt var det deres datter Katrina, som han puslede om og legede med døgnet rundt hvorfor jeg havde svært ved at få Wallys opmærksomhed før hun langt ud på natten var lagt i seng. Mens Tania arbejdede på benzintanken havde Wally valgt at være hjemmegående for at kunne vie hvert et øjeblik til deres elskede datter – og fordi han var rystende angst for at miste hende ligesom han havde mistet sin første datter. Inden for deres fire fattige vægge kunne han føre ideologisk krig mod hele verden og lyde faretruende med en retorik, der søger og opnår vores alles had og fordømmelse. Men som klanlederen og hans kone fortalte mig – og jeg hurtigt selv indså – var han faktisk ikke i stand til at krumme et hår på et levende væsen. "He is all talk, no action." Jeg ville ikke føle mig spor bleg for eller blåøjet ved ligesom svenskeren Lars Norén at invitere ham på en teaterscene som nazist - skønt han med sit døde øje og skaldede hoved ville give de fleste tilskuere æstetiske idiosynkrasier og derved netop stille omverdenens eget had til skue. Skønt han i teorien opdragede sin datter til had - til at løfte armen i et heil-signal og at sige "white power" – ind imellem de hundredvis af almindelige kærlige børnebøger han sidder og læser højt for hende dagen lang – var jeg ikke bange for at hun en dag ville vokse op med had i sig. Ligesom når jeg havde set Pamela svøbe Katrina kærligt i det gamle rebelflag, som bruges af hadgrupper over hele verden, var jeg sikker på at Katrina ikke ville op med at blive hadsk. For virkeligt had kommer ikke af altopofrende kærlighed, men af dyb smerte og mishandling.

Men ligegyldigt hvor gode venner, vi blev, opnåede jeg aldrig så meget af hans tillid at jeg kunne få lov til at overnatte hos dem. Han havde ikke tillid til noget menneske, havde ingen venner og kom stort set aldrig uden for en dør. Og dette var jo lidt af en falliterklæring for mig. Men da han kendte min bog med mit forsvar for de sorte kriminelle, som havde myrdet hans tidligere familie, kunne man måske ikke bebrejde ham for ikke at have tillid til mig. Alligevel fik jeg lov til at fotografere og videooptage ham fra morgen til aften - også i de mest intime scener med barnet og konen. Jeg har altid sagt at enhver nazist kan helbredes med lidt kærlighed eller blot ved at de finder en kæreste. Og det var jeg også overbevist om ville være tilfældet med Wally. Med sin personlige tragedie var han i sin isolation stadig låst fast i sin fortids retorik – men det var tydeligvis ikke den han levede og brændte for. Det han levede for er helt åbenlyst sin familie og at øse af sin kærlighed til denne – en familie som allerede havde fået ham fra helvede ud i skærsilden, fra Nazistpartiet og ind i Ku Klux Klan. Som jeg skrev efter besøget og siden har fået bekræftet: "Jeg tør væde på at han

om få år – især hvis han fornemmer lidt kærlighed fra os i hans omgivelser frem for vores had og fordømmelse – vil han med Tanias hjælp ende som en ganske almindelig kærlig familiefar. Jeg oplever ham i al fald ikke som spor værre end alle de danskere, der i disse år sidder og tænker, snakker og stemmer ondt om muslimerne. Og slet ikke nær så farlig, for modsat danskerne har Wally overhovedet ingen magt til at skade andre. ”

Hos_Jeffery_i_fængslet

Da det var lykkedes mig at få venskabet med den eneste, som klanmedlemmerne selv syntes var lidt "farlig" og "hadsk", kom jeg til den største udfordring af alle – forsøget på at komme ind i fængslet til selve klanlederen Jeffery. Alle medlemmerne havde sagt at jeg godt kunne opgive dette. Ingen af dem var det lykkedes at opnå tilladelse for, end ikke for Jefferys to børn. Kun konen Pamela var det efter flere måneders ventetid lykkedes for. Skønt man skal sende skriftlige ansøgninger ind, som skal godkendes af alverdens bureaukrati og den indespærrede selv – hvilket kunne tage måneder som jeg oplevede da jeg skulle besøge masseorderen Woody i fængsel – tog det mig alligevel kun en halv dag. Her var det jo en fordel at have en fod i fjendens lejr – bl.a. hos Morris Dees. Alligevel opgiver man let når man står foran disse enorme knejsende borge eller byer, som amerikanske fængsler tit fremstår som med deres 5000 indespærrede placeret midt i en ødemark. Min bog var dog nok det som hjalp mest med at overbevise dem om at jeg ikke var en tilfældig klansympatisør.

Sikkerhedsforanstaltningerne var endnu mere omfattende end jeg er vant til når jeg besøger sorte fængslede venner. Jeg måtte således forhandle direkte med ledelsen, thi hvis det kom nogen fangevogter eller fange for øre at Jeffery var Ku Klux Klan-leder, vidste alle at han ville være en dødsmand blandt det store flertal af sorte fanger, han sad sammen med. Desværre fik jeg alle kameraer, videoer, livrem og neglesakse taget fra mig, men fik udleveret en notesblok og en pen. Jeg fik sågar tilladelse til at se ham uden for besøgstid, hvorfor vi sad alene i et kæmpelokale.

Jeg var rystet over at se det frygtsomme og ydmyge blik i hans øjne og det nu kronragede ansigt på denne stolte langhårede og langskæggede klanleder, jeg havde set på Tv. Han følte sig lidt klemt ved at få et stort knus af mig, som jo egentlig var hans modstander, men som nu repræsenterede hans eneste håb om frihed. Pamela havde jo fortalt alt om mig i telefonen. Jeff spurgte ydmygt om jeg ikke havde penge til at købe en sodavand til ham, så jeg trak en til ham i Cola-automaten i det

ellers nøgne samtalelokale. Jeg vidste at tiden var knap og gik lige til sagen om hans barndom, hvilket ikke forbavsede ham, da Pamela havde fortalt ham alt om hvordan jeg interviewede dem alle. Hans barndom var som sagt ubeskrivelig ond og hans fortællinger foregik med fotografisk skarpe detaljer. Kun et sted følte jeg at han muligvis efterromantiserede og jeg blev derfor ved med at spørge om geografiske detaljer for at finde huller i historien. Jeg har jo haft ikke så lidt erfaring med sorte psykopater.

Som 5-årig havde han en mørk nat siddet alene med sin lillesøster i en bil uden for huset af en af hans mors sorte kunder, da nogle klan-folk i hvide kutter havde nærmet sig med geværer sandsynligvis for som det var almindeligt i de tider blot at skræmme denne "nigger lover." Da de opdagede børnene på bagsædet, havde en af dem råbt: "Let's shoot them." Men en af de andre havde standset ham med ordene: "We can't. They are white." Jeffery sagde det ikke direkte, men indicerede at hans klan-aktiviteter senere i livet måske havde noget med denne oplevelse at gøre - dengang klanen havde reddet hans liv. Når han forbandt alt muligt syndigt med raceblanding, var der i al fald ingen tvivl om at det havde rod i hans smerte og forladthed i de år hvor hans mor levede af prostitution og narko med mest sorte mænd omkring sig. Han fortalte også om sulten i disse år og den endnu værre sult i de år han var hjemløs og røg ind og ud af fængsel. Indtil han som rocker var kommet i kontakt med den kendte og velformulerede klanleder, David Duke, der senere blev valgt som politiker i Louisiana, og fik lidt stolthed over at blive dennes livvagt. Men da han opdagede Dukes falskhed, havde han vendt sig imod ham og startet sin egen klangruppe. Under hele vores samtale bed jeg mærke i at han aldrig omtalte sorte eller andre minoriteter negativt, men kun tidligere klan-venner og alle de "skøre kugler" som prøver at blive medlemmer. "85 % of them are scumbags. I cannot use them. They are niggers."

Jeg var på nuværende tidspunkt udmærket klar over hvad hans og klanmedlemmernes definition på en "nigger" var: "A low trash person who takes from society and gives nothing back. There are far more white niggers than blacks." Men bortset fra nazisten havde jeg faktisk aldrig hørt dem bruge ordet "nigger" skønt jeg vidste at de gjorde det i demonstrationer. Og når jeg endelig hørte dem bruge udtrykket, var det altid om hvide. Da jeg nu hørte fra Jefferys egen mund om al den foragt og manglende tillid han havde til flertallet af den type mennesker som søger ind i klanen, sagde jeg: "So Jeffery, you really hate yourself, isn't it right?" Han sukede dybt og sagde så eftertænksomt – igen og igen: "Yes, I hate myself. I hate myself...I really, really hate myself..."

Derefter begyndte jeg at snakke om hvordan jeg havde fornemmet at han var begyndt at arbejde sig ud af dette selvhad i det år, hvor han havde været gift med Pamela og han fortalte nu i én uendelighed om hvordan hun var den eneste virkelige kærlighed, han havde oplevet og fået i sit liv. Hun betød alt for ham og han ville give alt hvad han ejede i sit liv for at kunne leve sammen med hende igen. Jeg spurgte ham så om han sågar ville opgive Ku Klux Klan for at få hende tilbage? Han så på mig som om det var den mest selvfølgelige ting i verden og sagde at nu hvor han gennem klanen (hvor de havde mødt hinanden) havde opnået alt det han havde efterstræbt hele sit liv – lidt kærlighed – ja, hvad behøvede han så klanen til mere? "Ville du overrække Wizard-staven til selveste Morris Dees?" spurgte jeg frækt. "You bet I would. Any time. Men jeg tror du har misforstået mig med dit spørgsmål. Jeg har intet imod Morris Dees. Han har min største respekt og beundring. Han har gjort dette land en kæmpe tjeneste ved at få suprematister som Tom Metzgar bag lås og slå. Jeg ville med glæde overrække ledelsen af klanen til ham." "Også til mig?" grinede jeg, da Pamela allerede havde inviteret mig og hele min familie til klanens store nationale landsmøde den 4. juli. "Selvfølgelig!" smilede han.

Det var i dette øjeblik ideen begyndte at udvikle sig om at vi burde bytte roller, at han skulle overtage "Amerikanske Billeder" og jeg Ku Klux Klan. Han havde levet af at sælge "had" hele sit liv og jeg af at sælge "kærlighed," men jeg havde på dette tidspunkt for længst opdaget at ingen af os havde mere af det ene eller det andet end modparten. Vi var begge blevet trætte af hulheden i vore budskaber, som vi hver på vores måde var gode til at levere i form af tom retorik foran et publikum, men som ingen af os magtede at leve op til i vores hverdag. Vi havde straks, da vi så hinanden i fjernsynet følt os tiltrukket af hinanden og nu hvor vi endelig mødtes, var vi på kort tid parate til at bytte roller. Jeg sad med en slags skyldfølelse over altid i mit arbejde at have levet af at sælge ham og hans lige som et symbol på selve ondskenen nu hvor jeg måtte erkende hvor fuldkommen ens vi i virkeligheden var.

Mens jeg sad fordybet i disse tanker røg det pludselig ud af mig: "Du er uskyldig. Jeg ved at du sidder her pga. din kærlighed!"

"Hvor ved du det fra? Har Pamela fortalt noget?" spurgte han mistroisk og chokeret.

"Nej, jeg kan bare føle det," sagde jeg, da jeg ikke ville afsløre nogen.

Men mens jeg havde siddet og følt energien fra ham, var puslespillet pludselig gået op for mig. En dag mens jeg havde siddet og interviewet Pamela derhjemme foran videokameraet, havde deres nabo banket på og var braset ind i stuen uden at se mig. Han var ikke medlem af klanen, blot en god solid nabo og ven af Jeffery. Jeg overhørte blot naboen ytre noget i stil med "So has he told the stuff about Tony? Will he be out soon?" Jeg hørte ikke efter resten af samtalen som jeg blot fornemmede var ligegyldig nabosnak, men vendte kameraet imod manden pga. hans hyggelige landlige fremtræden. Men da han efter nogen tid gik, kom Pamela alvorlig hen til mig og spurgte barskt: "Optog du den samtale på dit bånd?" Jeg fornemmede straks at det drejede sig om noget virkelig alvorligt og løj: "Nej, jeg vendte blot kameraet et øjeblik for at få hans garvede ansigt med." "Jeg tror ikke på dig. Du bliver nødt til at give mig det bånd," krævede hun. Jeg var virkelig ikke meget for derved at opgive over en times interview med hende og kæmpede med næb og klør for at overbevise hende om at jeg intet havde fået optaget. Til sidst fik jeg hende til at falde til ro.

Jeg fik dog aldrig tid til at lytte båndet igennem, men overhørte de næste dage andre små afslørende samtaler. Pamela fortalte også om alle de problemer, hun havde med klanlederens vrede og irrationelle søn, Tony, der var stærk knyttet til sin mor, Jefferys tidligere kone, Edna, som forsøgte at få Jeffery tilbage. Tony var konstant i konflikt med loven. Nu gik puslespillet pludselig op for mig og jeg sagde til Jeffery: "Jeg har en følelse af at du er i fængsel fordi du dækker over din søn. Er jeg helt forkert på den?" Jeffery var slået med forbavselse, men følte at han nu kunne stole på mig. "Du har ret. Tony har været frygtelig vred og helt ude af den lige siden jeg gik fra hans mor. Han laver konstant alle de gale ting og ligner i et og alt al den vrede, jeg havde i mig selv i min ungdom som hustler. Jo, det var ham som pludselig kom farende ind i lokalet med geværet den dag, det skete. Men jeg kan ikke angive min egen søn. Jeg kan ikke sende ham i fængsel. Jeg er gammel og har haft min tid. Jeg kan klare disse år i fængsel ved at vide med mig selv at jeg redder min søn."

Jo, her var minsandten en klanleder, der havde opgivet hele sit liv, hele sin egen nys fundne kærlighed og hele det Klan imperium, han møjsommeligt havde bygget op og som nu smuldrede omkring ørerne på ham fordi han var gået i fængsel - ikke pga. sit had, men pga. sin kærlighed.

Det, der var sket et halvt år før var som sagt at to journalister fra en Tv-station i Louisville, KY var kommet op for at interviewe ham i Indiana. Da amerikanske Tv-nyheder udelukkende lever af at sælge had og kriminalitet var de ankommet med fjendtlighed over for Jeffery og ikke med nogen som helst interesse i at høre hvad han egentlig stod for. Under interviewet havde Jeffery da også

hurtigt følt at han ikke fik sine meninger igennem og afbrød det til sidst ved at sige at han ikke ønskede interviewet udsendt på Tv. Det kunne der ikke blive tale om, sagde de, hvorefter han havde forlangt at få båndet. De nægtede at udlevere det, hvorfor han sagde at de ikke kunne gå før han fik det. I ca. 5 minutter var situationen fastlåst, hvorefter Pamela var gået ud til Tony udenfor og havde fortalt om det. Tony, der som sædvanlig var lidt for ilter og netop havde optrådt i sin klandragt, kom pludselig farende ind i lokalet iført denne med skjult ansigt og bærende et jagtgevær. Der havde ifølge Pamela ikke været nogen trusler af nogen art, blot en lidt anspændt situation. Et andet klanmedlem var i samme øjeblik tilfældigt kommet forbi og havde parkeret sin bil udenfor. Skønt jeg selv parkerede min bil der og ved selvsyn havde set hvor åbent der var til alle sider, havde disse journalister i retten fremstillet dette som om de var blevet afskåret fra at slippe væk. Men det var ikke sådan de først havde fortalt det til det lokale politi, hvor de blot havde sagt at de var blevet chikanerede. Dette var der imidlertid ikke en egentlig politisag i, da det blot var den enes ord mod den andens og ingen var kommet til skade eller havde mistet noget.

Men så fik Morris Dees, som jo sidder og følger alle klanaktiviteterne nede i Alabama, nys om sagen og fik overbevist journalisterne om at der var tale om "kidnapning" og at de "havde lidt voldsomt under stress mens de følte sig truede". Da det igen var den enes ord mod den andens, kunne Morris Dees ikke få Jeffery dømt på dette grundlag alene, men var nød til at bruge alle de småsager, som Jeffery var blevet dømt for i sin vrede ungdom mens han var hjemløs. Og da en tidligere straffet ikke må bære våben, var synet af et våben nok til at få Jeffery dømt. At det ikke var ham, der bar våbnet var ligegyldigt for sagen. Han havde i al fald taget skylden for det for at redde sin søn.

At det hele lugtede langt væk af de opdigtede politiske retssager jeg husker imod fx de sorte pantere i min ungdom, havde jeg allerede opdaget under min tur ned gennem Kentucky, hvor jeg flere gange havde forsøgt at komme i kontakt med de to journalister, som hver gang nægtede at tale med mig. Jeg var ikke klar over om de havde dårlig samvittighed, men de ønskede helt tydeligt ikke at tale om hvordan de efter et par minutters anspændt samtale med en uskyldig mand havde fået denne mand sendt i fængsel for livstid uden at nogen af dem havde lidt den mindste overlast. Senere lykkedes det som nævnt Jefferys sorte sagfører gennem en "plea bargain" at få dommen reduceret til 7 år i fængsel.

Morris Dees havde tilsyneladende været ligeglad med om Jeffery var skyldig eller uskyldig i denne sag. Jeg vil ikke underkende Morris Dees' vigtige overvågningsfunktion som i sig selv er med til at gøre nutidens klanledere "politisk korrekte." Men for ham havde dette udelukkende været et spørgsmål om at få endnu en klanleder i fængsel – at score endnu en letkøbt sejr for de mange penge der står til hans rådighed ved at have spærret hadets synlige symboler inde frem for at have bidraget til at bearbejde hadets dybere årsager. Som Jeffery selv havde sagt skorter det jo ikke på fattige med voldsomme barndomsskader og traumer, som forsøger at komme ind i tilhørsforhold som Ku Klux Klan, hvor de er langt mindre farlige end udenfor. Men disse tabte eksistenser, som jeg har mødt i hundredvis af på USA's landeveje, har ingen som helst interesse for Morris Dees eller os andre før de får den geniale ide som Jeffery at låne hadets gamle dragt og symboler til at puste sig lidt op med.

Som Jeffery sagde til mig i fængslet:

"Jeg kan komme kørende i et hundredtusinddollar jakkesæt og en limousine uden at nogen skænker mig opmærksomhed. Men i samme øjeblik jeg tager disse magiske gevandter på, står hele pressen og Tv-kameraerne der straks og jeg elsker for en gang skyld at være i centrum. Prøv at se hvor meget magt de giver mig. Jeg kan erobre og lamme selv USA's største byer ved at putte et par klude på." Hvorefter han grinende fortalte sin version af hans livs største triumf, som jeg selv havde oplevet fra den anden side. Jeg havde nemlig været i New York dengang USA's største Klan-gruppe havde annonceret at de ville marchere gennem Manhattan. Hele byen havde været i nærmest chok og i ugevis havde medierne kværnet løs med spørgsmålet om hvordan de dog kunne få standset klanen. Borgmesteren og byrådet havde debatteret det i dagevis, men havde til sidst måttet give op over for forfatningsrettighederne. Jeg havde faktisk dengang haft min stille beundring over for klanen over at den overhovedet turde komme til en by med flere millioner jøder og sorte.

Og hvordan havde så Jeffery oplevet sit sejrige indtog: "Jo, han og Pamela, de to børn og andre familiemedlemmer – 13 i alt – var kommet kørende den lange vej og havde simpelthen "lagt byen for vores fødder. Vi havde 2000 bodyguards (dvs. beskyttende politi) og 16,000 jublende og vinkende tilhængere (dvs. moddemonstranter). Efter marchen sagde politiet at de nok skulle sørge for at få os trygt ud igen. Men nej, sagde jeg. Vi har da aldrig været i New York før. Vi er jo turister og kom for at se byen. Og så tog vi alle 13 vore dragter af og i de næste to dage kørte vi rundt i undergrundsbanen og havde det enormt sjovt når vi så folk sidde og læse om os i aviserne. Jeg var

jo på alle avisers forsider og kunne ikke dy mig for at gå op til bladkioskerne og fortælle de forbipasserende: "Se, se, det er mig. Har i set mig?" Jo, det var uden tvivl klanens største sejr, da vi lammede en af verdens største byer i over en uge," sagde han med et lunt glimt.

Da besøgstiden var udløbet, tog jeg en varm afsked med Jeffery og lovede at arbejde for hans løsladelse. "Betingelserne kan vi altid snakke om senere," sagde jeg drillende. Da han var indespærret følte jeg mig naturligt ovenpå med den magt jeg nu havde over USA's største klanleder med hans følelse af at jeg repræsenterede hans eneste håb om at komme fri. Men jeg brød mig ikke om denne følelse, ja fik kvalme af den, idet jeg fra første øjeblik haft følt at vi på så mange måder lignede hinanden at vi var lige mænd. Først og fremmest følte vi os tiltrukket af hinanden som om en eller anden højere magt eller fælles dybere barndomssmerte havde ført os sammen.

Da jeg kom hjem til Pamela efter de mange timers kørsel i frysende snestorm, var klanen i chok. Jeffery havde nemlig allerede ringet og fortalt om mit besøg i fængslet og ingen af dem kunne begribe hvordan det var lykkedes mig at komme derind. De tillagde mig næsten overnaturlige kræfter og det siger ikke så lidt om deres egen lave selvværdsfølelse at denne mystik omkring mig nu fik dem til at kalde mig for "professoren" fremover.

Middag_med_grand_dragon

Rygtet om mig og om mit venskab med den fængslede leder var gået igennem hele klanen og det blev besluttet at kalde alle de nærliggende staters "Grand Dragons" til en stor søndagsmiddag med mig. Jeg spørger tit mine publikums om hvad en grand dragon er og er forbavset over at de aldrig ved det, da udtrykket er blevet så naturlig en del af mit ordforråd i mine mange år med klanen.

"Mens en Imperial Wizard er nationens præsident svarer en Grand Dragon til de enkelte staters guvernører," forklarer jeg, men opdager så at danskerne knapt nok ved hvad en guvernør er.

"Imperial har med nationen at gøre, Grand er for den enkelte stats officerer. Jeff har fået det lidt galt i halsen ved at bruge det tredobbelte udtryk om sig selv "The National Imperial Wizard of the American Knights of the Ku Klux Klan." Selv om de smykker sig med lånte fjer fra fortidens klangrupper mindede både han og de andre klanfolk mig mest om børn, der puster sig op med disse computerspilslignede titler," forklarer jeg danske skolebørn for at afmystificere den i deres øjne så

store stygge klan.

Men Jeffery var en meget progressiv Wizard idet han var den første klanleder i USA's historie som havde udnævnt et stort antal kvindelige grand dragons. Så hvordan kunne jeg andet end at beundre en mand, der lagde så stor vægt på ligestilling? ☺ Pamela og jeg havde lavet mad hele dagen før, men desværre blev det snestorm hvorfor flere Grand Dragons blev indespærret i endnu mere formummende hvidt. Så det var kun Illinois' Grand Dragon, Jean Null, og hendes personlige bodyguard, dvs. hendes egen mand Dennis, der kom til vores første søndagsmiddag efter at have gravet sig ud af driverne omkring deres lille nedlagte gård uden for Chicago. De var vældig søde, men sjældent har jeg oplevet folk med så lidt selvværdsfølelse. Efter middagen med bordbønnen, som ses på mine billeder, fik jeg dem delt så jeg kunne snakke i enerum med dem hver for sig på min video. Dennis historie var den nu efterhånden klassiske om en brutal og fortrukken far, der havde mishandlet ham hele barndommen og som han ikke havde andet end foragt og had for. "Så din far var en "nigger"?", sagde jeg selvsikkert med mit nylærte gloseforråd. "Ja, den største nigger jeg nogensinde har kendt," svarede han, synligt stolt over den interesse han var genstand for, da han så absolut var underkuet af konen, den store grand dragon. "Og du var også selv en "nigger" før du kom ind i klanen?" spurgte jeg selvsikkert og indvendig lidt stolt over at jeg nu beherskede deres sprog så fint at jeg frækt - midt i en større flok fuldt udklædte og bevæbnede klanfolk - turde kalde dem for "niggere" lige op i deres åbne ansigter.

Nu var vi rigtig på talefod og den normalt sky og tillukkede Dennis plaprede fra nu af op til mig om alt i sit liv. Pamela havde aldrig set ham så livlig før. Han fortalte om den stolthed han fik i sit liv, da hans kone var blevet grand dragon og hvor lykkelig han var blevet da han for første gang i sit liv selv var blevet udpeget til noget som helst af betydning dvs. til Ku Klux Klans officielle bodyguard for statens højeste embede – altså for sin egen kone. Hm, hvilken ægtemænd er mon ikke i forvejen bodyguards for deres koner? :-) I så høj en stilling kunne man da rigtignok ikke føle sig som "nigger" mere, tænkte jeg sørgmodigt over at erkende hvor svært livet dog er for nogle mennesker.

Pamela havde på forhånd advaret mig om at hvis der var nogen i klanen, der havde noget had i sig ud over Wally var det nok Dennis' kone, Jean. Hun brød sig nemlig vist nok ikke om mexicanere eller havde i hvert fald sagt et par gange ved tidligere lejligheder at hun syntes at der burde gøres noget for at bremse den store indvandring af mexicanere. "Men hun er god nok på bunden", havde Pamela tilføjet. Herregud havde jeg tænkt, hvis Pamela mente at dette var had, så var hele den danske befolkning jo fuld af had lige nu. Jo, jeg priste mig lykkelig over at slippe det hjemlige had

for en stund og i stedet at havne i disse kærlige omgivelser, der så åbent havde taget mig til sig som en af deres egne.

Jean var gebommerligt ydmyg over for mig, men med den megen respekt der stod omkring "professoren," dristede hun sig nu til at spørge mig om noget som hun engang havde læst om, for "hvis nogen ved det må det vel være dig." Hun havde læst nogle teorier om at jødernes holocaust måske slet ikke havde fundet sted og vidste snart ikke hvad hun skulle tro på, sagde hun. Bortset fra Wally var her et af de få beviser på at de egentlige hadgruppers skrifter var nået til nogle af disse klanmedlemmer, men det fremgik ikke klart hvad hun egentlig selv troede på. Med al den autoritet hun tillagde mig var jeg helt bange for at sære hendes følelser, men måtte naturligvis fortælle hende sandheden. Niveauet, jeg kommunikerede på, følte fuldstændig som da jeg for kort forinden havde skulle forklare en gruppe 4. klasses elever i Bubbers Tv-program om noget de aldrig havde hørt om før – at Ku Klux Klan ikke er onde mennesker. Jeg fortalte hende om de koncentrationslejre jeg havde besøgt, om mine jødiske venner som havde mistet alle deres familiemedlemmer og om Angela, en af mine venner, der havde mareridt i månedsvis da hun fandt ud af at hendes far, en ungarsk nazist, personligt havde givet nakkeskuddet til hundredvis af jødiske børn osv.

Jean var tydeligvis forfærdet over at høre dette, for autoriteter tror man jo på i hendes samfundslag. Men hendes uvidenhed og usikkerhed var jo stort set ikke større end den de fleste mennesker har om Ku Klux Klan. "De tror jo alle derude at vi går rundt og hænger folk fra træerne," havde jeg tit hørt Pamela sige i sin egen forundring over den modstand hun møder pga. sit medlemskab af klanen. "Ja, hvor dumme kan folk dog være?" måtte jeg efterhånden spørge med hende, da jeg jo vidste fra undersøgelser at det store flertal af de 10.000 sorte, der er blevet lynchet igennem historien, ikke blev lynchet af Ku Klux Klan, men af ganske almindelige gennemsnitsborgere. Ligesom der i dag sandsynligvis er langt mere vold imod klanen end af klanen imod andre. Pamela havde ikke tal på hvor mange gange folk var kommet kørende forbi og havde skudt ind eller smidt brandbomber gennem deres vinduer. Under hele mit ophold var jeg rystende nervøs – ikke for klanen – men for omgivelsernes vold og parkerede min store van så tæt op af Pamelas stuevindue at det ville være svært at ramme os udefra.

Med al den opmærksomhed der er omkring disse såkaldte hadgrupper – især fra Morris Dees og FBI – forstod jeg Jefferys angst for at få voldelige elementer ind i klanen, som kunne levere et påskud til at slå ned på klanen. Modsat andre amerikanere havde Jeffery aldrig turdet bringe våben

med sig i klanens biler til selvforsvar, da de ustandseligt bliver ransagede og de fleste af dem ikke kan få våbentilladelse pga. diverse domme for småkriminalitet i deres vrede ungdomsår – typisk før de kom ind i klanen. Skønt Morris Dees' hjemmesider sagde at Jefferys gruppe var den farligste og mest aktive i USA og den eneste som ikke var blevet "politisk korrekt" i sin sprogbrug i takt med resten af samfundet, ja, så var det gennem alle årene ikke lykkedes ham at slå ned på Jeffery før han tog falske anklager i brug og derved reelt gjorde Jeffery til politisk fange. Når man som jeg kom fra et land, hvor man dagligt var vant til en hadsk politisk ukorrekt sprogbrug både i medierne, hos politikerne og i befolkningens sind og hjerter, - ja så følte det for mig som at gå i kloster at flytte ind hos Ku Klux Klan og i al fald fuldstændigt meningsløst at kalde Jefferys gruppe for "politisk ikke-korrekt" – med de få undtagelser jeg har nævnt og som klanen selv beklagede sig over. Nutidens klanmedlemmer er ikke engle, men i én forstand er de tættere på at være det end de fleste af os – ikke mindst jer der kan læse og forstå disse ord. Under hele mit ophold fik de mig nemlig ustandseligt til at tænke på Jesu ord "Salige er de fattige i ånden, for Himmeriget er deres" (Mat. 5,3). Thi at tillægge så resurcesvage mennesker så meget magt og ansvar, som vi normalt gør det, siger mere om vores egen ufuldkommenhed end om deres.

Det var svært og vemodigt at tage afsked med klanmedlemmerne, som var blevet som én stor familie for mig. Jeg var virkelig kommet til at elske dem – alle som en uden undtagelse. Og kærligheden var gengældt. De tiggede og bad om jeg ikke nok ville komme tilbage med hele min familie til deres store landsmøde den 4. juli til tre dages korsafbrænding, hyggeligt samvær i "kirken" og øldrikkeri. Jeg havde allerede snakket med dem om at bringe mit lysbilledshow til lejligheden og tænkt på at invitere Morris Dees, sagførerne og nogle af mine sorte venner for at disse ved selvsyn kunne se klanens reaktioner under showet. Jeg var nemlig sikker på at klanen ville have en positiv reaktion nøjagtig som når Dansk Folkepartis vælgere ser det i Danmark. Jeg var dog bange for at love dem for meget, da jeg vidste hvor overfladisk mit liv sædvanligvis var når jeg kom hjem. Men særligt Pamela havde været ivrig efter at få Jeffery og mig sammen ud i universiteterne for at trække Jeffery væk fra det had-skuespil, han er nødt til at spille på gadehjørnerne. Hun fortalte at han én gang i sit liv havde været inviteret som taler af et universitet og at han havde elsket det fordi han der blev mødt med respekt og ægte nysgerrighed frem for regulært had. Og dette havde bevirket at også han havde talt i værdige "politisk korrekte" toner og i hendes øjne var vokset mange grader. USA's fungerende klanleder havde m.a.o. bedt om min hjælp til at ændre sin mand. Jeg var "blevet medlem af klanen" udelukkende af nysgerrighed, men oplevede nu Bohrs

komplimentaritetsteori; at man ikke kan involvere sig med mennesker uden at gribe ind i deres liv og ændre dem. På kort tid i klanen begyndte jeg nu at forme ideen om i hvor høj grad jeg sammen med Pamela kunne ændre klanlederen – og måske tilmed få ham til at træde ud af klanen – en ide der ville have forekommet mig vanvittig blot kort tid forinden.

Reaktionerne_på_min_klanfortælling

Jeg kørte efter mit første ophold hos klanen fuldstændig besjælet af sted i en forrygende snestorm og 20 minusgrader, men nåede efter nogle timers glatkørsel frem til mit mål - en gammel jødisk kæreste i Michigan – idet jeg slet og ret havde brug for lidt forstandighed og at tale med et intellektuelt menneske igen. Janet Crayne havde lavet stor middag til mig i hendes nye flotte hus med stuer så elegante som i det Hvide Hus, hvor hun kort forinden var blevet inviteret af Clinton for at få en hædersbevisning for sin store indsats med at bygge Kroatiens bibliotekssystem op efter krigen. Jeg er som bekendt ikke særlig intellektuel, men da jeg nu sad og diskuterede over middagen i stearinlysets skær med en på lige fod, opdagede jeg hvor lavt et niveau jeg havde kommunikeret på det sidste par uger. Det var utroligt befriende og godt at debattere klanen netop med en "russisk jøde" med den forståelse for undertrykkelsesmekanismer, de tit lægger for dagen. Dog fik hun ved nærmere eftertanke vist ikke mange ord indført under alt det jeg havde at fortælle om en verden, der lå så langt væk fra hendes Harvard-uddannelse. Hun var enig med mig i at mine iagttagelser om klanen gik stik imod alle gængse opfattelser og at det ville være en sensation hvis jeg kunne få Jeffery ud af fængsel og symbolsk bytte roller med ham. "Oprah Winfrey will love both of you on her show!"

Janet ønskede at jeg skulle blive hos hende nogle dage for at nedskrive min beretning, men en af mine bedste gamle sorte veninder lå døende i Pittsburgh og hvis jeg skulle nå at køre den store omvej for at besøge hende, måtte jeg allerede næste morgen af sted i den fortsatte snestorm. Jeg nåede ad de isglatte veje ud på natten frem til det ildelugtende fattighospital, hun lå på. Dorothy var en af de første sorte kvinder, der inviterede mig hjem i 1971, og gennem årene boede jeg i hendes

lille ghettohjem hver gang jeg var i Philadelphia. Hendes dengang 14-årige datter plagede mig altid om at komme med, når jeg berettede om mine blaffeture, og som 16-årig tog jeg hende med rundt i sydstaterne. Sent glemmer jeg overraskelsen playboymillionæren Tommy fik, da han vågnede op og så en nøgen sort kvinde stå i sit badeværelse – den første sorte nogensinde i hans hus. Siden inviterede jeg Dorothy og familie til Danmark. Allerede dengang var hun blevet så stor og tyk at jeg måtte rulle hende fra Tivoli til Frederiksborg i rullestol. I en sådan optrådte hun også på scenen i DR1's film om mit liv i Amerika.

Alligevel var chokket stort, da jeg nu så hende så enorm, at de havde stillet to hospitalssenge ved siden af hinanden som hun fyldte helt ud fra kant til kant. Hun lå i en døs i alskens slanger og apparater, men vågnede op og genkendte mig og blev straks et stort smil i øjnene. Hun kunne intet sige, men jeg fik fremstammet en tak for de 31 år, vi havde kendt hinanden og for alt det hun havde betydet i mit liv. Det var ikke let og vi havde begge tårer i øjnene ved tanken om at dette var den endelige afsked. Det er frygtelig svært med en sådan envejskommunikation og jeg begyndte at vende mange af vore oplevelser sammen. "Kan du huske da du og børnene var mine æresgæster i Swarthmore College for første gang og du pludselig råbte stolt ud over salen, så alle kunne høre det: "That's my daughter! That's my daughter!" da nøgenbilledet af René i seng med hendes kæreste kom på skærmen?" Jeg lo ved disse minder og Dorothy smilede lidt med øjnene. Til sidst kyssede jeg min gamle madmor, værtinde, svigermor, sjælesørger, medoptrædende på diverse scener og hvad andre roller hun nu har haft for mig, et langt, varmt farvel på det lille hoved, som jeg kun kunne nå ved at lægge mig ind over hendes enorme korpus. Disse afskedsstunder ved dødslejer, som jeg efterhånden har været til en del af, virker så banale og slidte. Man savner altid Hollywoodmusikken i baggrunden.

Mine følelser blev også kørt helt op da tanken ikke kunne slippe mig om det "forræderi" jeg på en eller anden måde følte jeg begik over for mine sorte venner ved at bruge så meget tid på deres fjendebillede at jeg nu måtte komme kørende i huj og hast 1000 km dertil direkte fra Ku Klux Klans hovedkvarter for blot at nå et overfladisk farvel skønt jeg burde have taget mig tid til at flytte ind hos min gamle plejemors børn, Larry og Renee, for at støtte dem i dette svære øjeblik.

Kun Muwwakkil, min sorte agent, var øjeblikkeligt helt vild med ideen om at jeg byttede roller med klanlederen, da jeg ringede ham op. Han kunne straks lugte penge i at putte mig "on the campus lecture circuit with a Klan man." Han var parat til som en Faust at sælge sig selv til djævelen for en klat penge.

Men da andre sorte venner valgte helt at bryde med mig i foragt valgte jeg klogeligt kun at fortælle de mest fortrolige gamle sorte kærester om min pagt med deres dybt forankrede fjendebillede, hvilket jeg troede de intellektuelt ville have format til at forstå. Det kom jeg hurtigt til at fortryde. I Detroit smækkede Lynaice Dobbins straks dørene i for næsen af mig til sit enorme hus, som hun havde arvet efter den hvide mand hun giftede sig med efter vores forhold med det resultat at jeg i stedet måtte sove i minus 20 grader i min bil udenfor. Jeg forstod gradvist at hun simpelthen blev paranoid over at have forbindelse med en som havde forbindelse til klanen, der huserede kun et par timer derfra. Hun havde også engang smækket dørene i for mig i sin billedskønne ungdom og det havde taget mig ti år at åbne hendes hjerte op for mig. Nu blev det lukket igen for de næste 10 år, skulle jeg bittært erfare!

Endnu værre gik det med professor Emely Bernard, som jeg havde genfundet året før, da jeg stærkt forsinket stillede mit show op i en overfyldt sal uden manøvreplads i University of Vermont. Pludselig ud af dette kaos trådte en sort skønhed frem og sagde: "Tag den med ro. Det er mig der står for arrangementet. Kan du ikke huske mig?" Jeg var lidt forvirret og sagde: "Jo, du er vist en gammel kæreste fra Connecticut....." Hun nikkede glædesstrålende, men det viste sig faktisk at jeg havde taget fejl af hende og Leslie fra Hartford på side 207 i min bog. Der var visse ligheder, men Emily havde jeg mødt som helt ung til min forestilling i Yale universitet i 1984. På hendes beskrivelse af bygningen, kunne jeg regne ud at det var museumssalen og altså den forestilling, hvor Jodie Foster havde købt min bog af mig. Jeg spurgte hende nu om hvorfor vi havde mistet forbindelsen med hinanden og hun kom med en lang historie om hvordan hun havde været så ung og forelsket i mig, da vi en aften havde været på bar, at hun under vandringen hjem bagefter havde knaldet hovedet ind i en lygtepæl og i forfjamskelse var tumlet i en anden retning, mens jeg blot var gået videre uden at ænse det. Det lød jo meget sandsynligt, måtte jeg indrømme. Men hun var aldeles ikke noget forvirret kvindfolk, men endnu en vestindisk stjernesucces. Efter en top-eksamen fra Yale havde hun taget Ph.d. på Harvard og netop lige udgivet et kæmpeværk om den store sorte digter Langston Hughes, som hun gav mig. Nu var hun professor i litteratur her i Vermont og da hun skulle undervise om den sorte Harlem forfatter, Nella Larsen, hvis mor var dansk og hvis bog "Quicksand" var baseret på Nella Larsens studieophold i Danmark i 1912, var hun under diskussionen om en af personerne deri kommet til at sammenligne med en dansk kæreste, som hun, Emely, selv engang havde haft som ung student på Yale. Eleverne havde så spurgt hende ud om

denne kæreste og regnet ud at det måtte være den foredragsholder de lige havde haft på universitetet i foråret, hvor Emily ikke var blevet ansat endnu. Selv vidste hun faktisk ikke om jeg eksisterede mere. Så sammen havde de derfor besluttet at bringe mig tilbage som foredragsholder til deres litteraturklasse. Jo, som jeg tit havde sagt til min søn, ”Hold fast i dine gamle kærester!” De kommer altid tifold igen. I dette tilfælde til en findeløn på 5000\$, skønt jeg jo nu måtte skamme mig over at jeg i dette tilfælde ikke havde holdt særlig godt fast i hende, men blot var gået videre ud ad landevejen da hun løb ind i lygtepælen.

At gammel kærlighed ikke ruster viste Emily også, for der var ingen grænser for alt det hun nu ville gøre for mig, invitere mig på middage, redigere en ny udgave af min bog, rette stavfejlene i mit show, skaffe mig en litterær agent og få mig til at skifte til hendes egen foredragsagent i Boston, som ville kunne give mig langt mere succes til højere honorarer. For hun var selv nu blevet en efterspurgt foredragsholder i hele landet og ønskede at jeg skulle komme til nogle af disse foredrag i år 2002.

Og da kemien rigtig svingede imellem os så vi frem til en ”romantisk” weekend sammen – skønt vi begge nu var gift. Så under den romantiske stearinlysmiddag i en fin restaurant var vi begge helt oppe at køre og jeg prøvede virkelig at folde al min bedste charme ud. Men da jeg lige var kommet fra klanen og så godt som netop var blevet ”gift med klanlederen” for hvem jeg ikke kunne skjule min store begejstring og kærlighed var det til min stigende fortvivlelse ikke så let at vinde en intelligent sort skønheds hjerte. Jeg havde troet at Emily intellektuelt ville forstå mig med sine halvt vestindiske rødder, men vi kom i så ophidset en debat at hun til sidst for op og sagde at nu kunne det være nok. Siden sendte hun mig denne vrede mail og jeg måtte indrømme at jeg igen ikke havde ænset hende i min blinde kærlighed til klanen:

Dear Jacob, I find myself at a loss for words, too. I just spent the last half hour staring at the screen, wordless. I, too, felt the heat between us last year when you came to give your talk. It was wonderful to see you then, to meet you for real after all those years, and I felt absolutely enlivened by your presence.

I was a bit nervous about what it would be like when we were alone together, but pleasantly so. And then when we got to the restaurant and started talking, everything changed. I must be perfectly honest when I tell you I was completely, COMPLETELY, turned off by our conversation. I felt that you were being very cavalier about some very important, painful issues. You were trying to tell me

that the Klan is a noble organization whose members are misunderstood. That's a very distasteful discussion to have with someone whose ancestors suffered real violence at the hands of the Klan. You thought you were being funny and charming, but you were turning my stomach. A conversation like that might be really useful, but not in the cutesy way you were bringing it up. And then to accuse me of having hate in MY heart. You don't even know me, Jacob. How dare you. How DARE you.But I can tell you for sure that there was absolutely NO real desire there. And there is no desire on my part now. Only rage and disgust. "White power," you whispered to me. Ugh. I should have thrown you over the railing. Maybe I kissed you back to prevent myself from doing that. When I said the thing about the danger of our having sex - it felt really empty and sad to say that actually, because it came from the desires I USED to have about you, but not the way I felt about you last night, or now.I don't know how to end this e-mail except to say that the conversation last night was awful, and feels awful even today. "Courage," I said to my husband this morning. "Courage is marching on Selma. Courage is surviving any of this world's holocausts and telling the truth about it. Courage is rising above circumstance and ugly childhoods and violence inflicted upon you, rising above those things to be good, and kind, and humble." If you think it was courageous for the Klan to march in New York, Jacob, then you don't know what courage is."

Jeg var så lamslået over hendes reaktion at jeg bagefter ikke kunne tilgive mig selv for ikke at have udvist større indfølelse. Min egen umiddelbare beruselse over netop at have integreret mig med et langvarigt fjendebillede og oplevet mennesket bag klanen var om end endnu større end min begejstring for alle de andre vanskelige grupper jeg gennem livet havde lukket mig op for og ind i at jeg i processen nu var blevet helt blind over for disse traumer. Jeg hadede mig selv for denne monomane besættelse der nogle gange styrede mit liv og som jeg nu tromlede andre ned med i min tonedøvhed. Men samtidig følte jeg at det var den samme monomani der engang havde fået de sorte til at åbne sig op over for mig og som i sin enøjethed var blevet til en kreativt skabende kraft. Jeg fornemmede efter denne første sæson sammen med Ku Klux Klan stærkt at mit samspil med dem ville udvikle sig til en tilsvarende skabende proces.

Hjemme i Danmark var jeg netop begyndt at integrere mig med en ny spændende marginaliseret gruppe, muslimerne, og hvad jeg udad tabte af sorte kærester og venner pga. mit KKK-utroskab vandt jeg nu i "muslimske kærester". Jeg begyndte i mine foredrag om dæmoniseringen af muslimer at komme med paralleller til klanen. I en [prædiken jeg holdt i Københavns Domkirke](#) om

dialogen med den forbudte samaritanske kvinde sagde jeg således; ”Mens de danske medier og politikere her i vinter førte [en uophørlig og rystende hetz mod muslimerne](#), søgte jeg – jeg vil næsten sige helt i Jesu ånd - ind i amerikanernes mest foragtede og udstødte ”samaritanske” gruppe, nemlig Ku Klux Klan. Men det, der chokerede mig, var da jeg opdagede at de næsten alle individuelt havde langt, langt mindre had i deres hjerter end det jeg i dag oplever i gennemsnitsdanskere over for muslimerne. ” Midt i min prædiken hev jeg til alles overraskelse en efterkommer af samaritanerne, muslimen Sherin Khankan op til alteret og lod hende færdiggøre min prædiken. Skønt de tilstedeværende syntes godt om indslaget, blev det i Berlingske Tidende udlagt som blasfemi. Et af billederne af Sherin og mig sammen, hvor vi lignede et brudepar, røg ud på nettet med det resultat at cybermuslimer helt i Pakistan angreb hende for blasfemi og danskerne troede vi var blevet gift. Jeg protesterede ikke – hun var jo skønheden selv – og sådan førte mit muslimske frieri til min første ”muslimske kæreste”.

Dette var i 2002 og mens jeg hidtil i mit liv havde været dødsens alvorlig eller skal vi sige ubærligt selvhøjtidelig i mine foredrag kunne jeg mærke at opholdet i Ku Klux Klan havde ændret mig på den måde at jeg havde svært ved at tage tingene helt så alvorlige mere. Og da jeg var sluppet helskindet fra min ”blasfemiske” prædiken i Domkirken med dens provokationer begyndte jeg nu i stigende grad at bruge provokationer og drillerier i mine foredrag. Det skal huskes at der stadig var tale om ”Amerikanske Billeder”, som var indspillet på bånd og hyppigt med sin alvor og musik efterlod publikum i tårer. Netop derfor var det befriende både for publikum og i al fald for mig selv at være mindre højtidelig i min ofte lange pausesnak med publikum. Og da jeg var nødt til at tale om dansk racisme for at undgå fingerpegning mod amerikanernes overfor sorte begyndte jeg nu provokerende at snakke om den mindre racisme jeg havde oplevet hos Ku Klux Klan i forhold til højrøstede den jeg nu oplevede herhjemme over for muslimer og indvandrere. Jeg oplevede at snak om KKK straks fangede opmærksomheden hos urolige 8-10. klasses elever og lærte kunsten på ca. en halv time at overbevise dem om at de selv var mere racistiske end KKK. Det var trods alt en udfordring da jeg på det tidspunkt ikke brugte billeder til at illustrere mine pointer med og da de lige inden pausen i showet havde oplevet det hårrejsende KKK-korsafbrændingsmøde med en særdeles hadsk klanleders tale, som jeg optog på bånd i 1978.

Jeg opdagede ved et tilfælde at min magiske effekt på publikum med KKK-snak var næsten lige så stor uden billeder som klanens egen magiske billedeeffekt ved at klæde sig i fortidens forhadte

symboler. Jeg skulle vise Amerikanske Billeder i Allerød gymnasium, som havde lejet sig ind i byens enorme Centerhal. Inden foredraget fik jeg nogle pedeller til at hjælpe med at flytte bordene, som de havde stillet ovenpå hinanden med alle mine projektorer, hvorved hele apparaturet røg på gulvet og alle mine dyre apparater blev knust og ødelagt. Da nogle lærere ankom med de 500 elever sagde jeg rystet, ”Jeg beklager meget, men der bliver ikke noget foredrag i dag. Udstyret er ødelagt. ” Hvortil læreren som stod for arrangementet prompte svarede, ”

Jo, det kan du tro, der gør. Alle lærerne er allerede gået hjem for at få sig en fridag. De har jo alle tidligere set showet. Så vi kan ikke gå tilbage til undervisning. Der er ikke andet at gøre end at du går op og holder et foredrag uden dine billeder. ” Skønt jeg kogte indeni af raseri over det knuste udstyr stod jeg op foran eleverne og begyndte at snakke om det nyeste oplevede, Ku Klux Klan, og blev mere og mere revet med ved at se hvordan eleverne blev revet med. Det blev så en forrygende succes at jeg udfyldte hele skoledagen fra kl. 9-14 med det og bagefter fik et stående bifald i 5 minutter og flere elever kæmpede for at køre med mig i bilen. Efter denne succes var de blevet så tændte at de over for lærerne krævede også at få mit klassiske diasshow at se som de var blevet snydt for. Men da jeg kom med det senere på året var stemningen mat bagefter. Det billedmættede show som havde gået sin sejrsgang over hele verden i 30 år fængede dem helt tydeligt ikke i nær samme grad.

Det gav mig mod til kort efter i Ålborg at lave et foredrag for Studentermenigheden med titlen ”Kan vi elske Ku Klux Klan?” Allerede en time før foredraget var lokalet fyldt til bristepunktet og da jeg trådte ud for at se hvor lang køen udenfor var så jeg at folk stadig stod i én lang række hen over hele Budolfi Kirkeplads. Jeg havde taget nogle enkelte lysbilleder med af KKK, men dem blev der aldrig plads til at vise. Mine ord var stærke nok til at få det temmelige kristelige publikum med på ideen om ”snarest muligt” at invitere USA’s største klanleder til Ålborg.

For mit eget vedkommende betød disse nye billedforedrag en styrkelse af min selvtillid. I årevis havde jeg haft skyldfølelse overfor gamle venner, som havde set ”Amerikanske Billeder” i deres ungdom for 25 år siden og hyppigt spurgte ”Nå, hvad laver du nu, Jacob? ”, og måtte indrømme at jeg ikke havde udviklet mig, men stadig kørte rundt med det slidte gamle show. Jeg begyndte at rygte at hele mit liv skulle blive defineret af noget jeg havde lavet i min ungdom og nu forsøgte at presse citronen af så længe det var muligt af frygt for at jeg ikke kunne andet. Mine billeder var blevet min krykke, med ved at låne klanens brændende korssymbol kunne jeg nu læne mig op af dette og smide mine krykker væk. ”Join the Klan, be a man! ” som klanen sagde. Tænk sig at turde

stå op foran 1000 mennesker uden skrækindjagende billeder til at stive sin manglende selvtillid af med. Klanen havde gjort mig til en fri mand. ☺ Og så var der tilmed penge at tjene på klanen.

Tur_med_Rikke_Marrott_April_2003

Da jeg en dag som sædvanlig under forevisningen af Amerikanske Billeder drillede publikum med at "Danskerne er jo værre racister end Ku Klux Klan" var mange af eleverne tilbøjelige til at værre enige, da det var en larmende indvandrerskole i Ishøj. Men en sort tilskuer protesterede voldsomt. Hun rejste sig op i bagerste række og sagde: "Jeg blev af min mor som 14-årig slæbt ind og se Amerikanske Billeder og det gjorde et "uudsletteligt indtryk" på mig. Jeg begyndte at gå rundt med en T-shirt der sagde "Bomb Ku Klux Klan" og du var min store helt i mange år, Jacob. Men nu rabler det for dig."

Kvinden Rikke Marott var en [flot sort fotomodel](#) - halv afrikaner, men opdraget af sin danske mor og et par kærlige adoptivforældre. Jeg havde dog ikke gjort større indtryk på hende end at hun havde glemt mig helt til hun nu var 35, hvor hun pludselig fandt mine hjemmesider og opdagede at jeg stadig viste shows og straks via min web-kalender styrede til et for at se det. På hendes angreb om at "det nu rablede" for mig svarede jeg hen over publikum: "Hør lige her. Jeg kan da høre på dig at du har fordomme overfor Ku Klux Klan og har vi fordomme over for nogen er der jo kun en ting at gøre; nemlig at flytte ind hos dem. Det er jo den eneste måde vi kan lære at se dem som mennesker. Så har du ikke lyst til som sort kvinde at tage med mig til USA og flytte ind hos Ku Klux Klan? Så kan du jo bruge lejligheden til at bombe dem alt det du lyster. Jeg elsker at tage sådanne billeder."

På mystisk vis masede Rikke sig allerede efter forestillingen straks ind i min bil, så jeg blev nødt til at tage hende med til et vigtigt møde med Lars von Trier om hans nye film om et sort slaveoprør mod de hvide. "Så kan du jo lære hvordan du skal bombe de hvide klanfolk?"

At Lars ikke lægger skjul på sin begejstring for smukke kvinder fremgik af hans e-mails til mig de følgende dage, men dem kan jeg vel ikke være bekendt at gengive her, Lars? Og dagen efter tvang Rikke hele sin familie ind for at se Amerikanske Billeder i Gentofte Gymnasium, "for nu skal jeg ud at rejse med Jacob Holdt". Allerede inden dagen var omme var Rikke hooked på ideen om at tage med mig og da Lars havde siddet og savlet ved synet af Rikke og vi sædvanligvis var på

drillefod med hinanden, kunne jeg ikke lade være med at fortælle ham det. ”Lars, med den kæmpeopgave du har sat mig på til filmen med at finde en mulig bomuldsplantage i Syden, hvor slaverne har måttet kæmpe mod støvstorme, synes jeg at jeg fortjener at du udstyrer mig med en smuk sort assistent på rejsen, som bedre end mig kan leve sig ind i de sortes forhold. ” At selv Lars von Trier blev inspireret af min Ku Klux Klan snak kunne jeg se da han tre dage senere sendte mit sit færdige manuskript, som slutter med at Grace i filmen flygter ud til Ku Klux Klan.

Ligesom jeg altid romantiserer USA når jeg er på afstand af landet frygtede jeg af gode grunde at jeg i min landflygtighed havde romantiseret Ku Klux Klan helt ud på overdrevet. Så min ide med at invitere en sort fanatisk anti-klan kvinde med var at få både min og klanens troværdighed undersøgt med brune øjne og hudfarve. Jeg har altid forbeholdt mine USA-ture for medrejsende, der ikke tidligere har været i USA, men skønt Rikke hyppigt havde arbejdet som fotomodel i Los Angeles og New York gjorde jeg en undtagelse, da dette var et eksperiment jeg selv havde lyst til at udsætte klanen for. At hun overhovedet havde tid skyldtes en operation i benene, som bevirkede at hun i et halvt år ikke måtte gå "the cat walk" men gerne optræde på slap line med mig. Samtidig havde hun lyst til at stå på den anden side af kameraerne ved at hjælpe mig med de videointerviews jeg skulle lave på turen. Først og fremmest var hendes ønske dog som sort at komme i kontakt med det sorte Amerika og at opleve de mennesker i mit show, som havde gjort så stort indtryk på hende som barn.

Det hele var dog nær ved at gå i vasken idet Vibeke, min kone, kun et par dage før afrejsen pludselig uventet sagde at hun gerne ville med. Det var nemlig hendes sidste ledige måned i den orlov på et år, hun var bevilget. Og så måtte jeg jo til at foretage et ubehageligt valg. Det var dog ikke så svært, da jeg jo allerede havde lovet Rikke turen. Det skulle også siden vise sig at netop denne hårde tur ville Vibeke aldrig have klaret – eller fundet sig i. Rikke kunne derimod ikke tillade sig at brokke sig – (selvom hun gjorde det rigeligt alligevel!)

Jeg tog til New York nogle dage før Rikke for at få bilen gennem syn og at hygge mig med Christina Sun, som jeg har boet hos i mange år. Hun var ikke særlig vild med Rikke – måske fordi de var lige smukke og opmærksomhedssøgende – men da det trak ud med bilen blev Rikke nødt til også at sove i min store Hollywoodseng i lejligheden. Vore drillerier startede øjeblikkeligt: "Den sidste fotomodel jeg delte denne seng med tjener modsat dig i dag styrtende med penge," sagde jeg om min søns gamle kæreste, Anna Davolio. "Ja, jeg kender hende, men du må indrømme at hun ikke er så smuk som mig," grinede Rikke med en af sine typiske selvsikre og aldrig beskedne

bemærkninger.

Efter mange sammenbrud med bilen i snestorme, hvor vi blev reddet ud af snedriverne af gamle kæresten og deres ægtefæller, nåede vi frem til klanens hjemby. Det er vel det rigtigste at lade en sort kvinde selv beskrive mødet sådan som Rikke skrev om det senere i en artikelserie i Politiken om det:

”Vi kører ind i Butler, Indiana, byen er notorisk klanområde. Billeder af kutteklædte mænd og lynchede sorte fylder mit hoved. "Jacob, nu har du vel sagt til Pamela, at du har mig med ikke?"

"Nej", smiler han, "vi skal da se, hvordan hun reagerer. Det er jo det, som er spændende. Hun siger jo, at hun ikke er racist." Hm, så er det skide lige meget om jeg bliver lynchet, bare du får et billede af det, siger jeg. "Du er paranoid," griner han, "du vil elske hende og omvendt." Ja right Jacob! siger jeg surt.

Selve byen er nedslidt, men ligner langt fra en ghetto. Der er næsten mennesketomt. Pamelas hus ligger lidt uden for byen og er også klanens hovedsæde og hvor de har deres klankirke. Vi kører igennem grønne områder. Små huse og trailere (husvogne) begynder at dukke op, kun de allerfattigste bor i trailers. Vi parkerer foran hendes lille hus. Jacob siger, "Du må hellere vente her, mens jeg ser, om hun er hjemme. "

På hendes grund ligger klankirken, et træhus ikke meget større end en stor garage i et plan. På enden af huset er der hængt et stort træ kors op. Jeg er overrasket over hvor lille og ydmygt alt dette er. Er det virkelig den store, farlige klangruppes højborg, det ser jo slet ikke ud af noget. Jacob står i døren og snakker med en jeg ikke kan se. Det gør mig nervøs, er der noget galt, er det fordi jeg er med? Jacob kommer tilbage til bilen, hun har været på aftenarbejde og er lige vågnet og bad os komme igen senere. Vi kommer tilbage en time senere, og jeg er vildt spændt, da jeg træder ind af døren.

"Det er min ven Rikke fra Danmark, hun er halvt afrikaner, halvt dansk", siger Jacob. Jeg går hen til Pamela og giver hende hånden. Hun er omkring 1.65 cm høj, i starten af fyrrerne, med store blå øjne, langt krøllet lystbrunt hår. Hun har et varmt smil og jeg kan lide hende omgående. Hun er lidt genert, vi sætter os. Jeg kigger mig omkring. Det lille hus er pænt og ryddeligt. ”

Jeg lagde straks ud med at sige, ”Pamela, du tror det nok ikke, men Rikkens sorte familie har slået flere hvide ihjel end du kan forestille dig. Hvad siger I til det i klanen? ”

Pamela lyttede målløst med store øjne. Jeg lod hende forblive i den tro at det var foregået i USA da hun alligevel intet vidste om Afrikas historie, men Rikke var rystet over min mangel på plø og prøvede at fortælle Pamela lidt mere forklarende;

”Som den evige provokatør Jacob er, fortæller han som det første Pamela om mit folk i Kenya. Masaierne, de vilde krigere som førte store krige mod europæerne og dræbte så mange af dem, at europæerne til sidst lod dem være i fred. Jeg kigger spændt på hende, men hun smiler til mig og nyder hvert sekund af historien.

Pamela snakker lidt med Jacob om, hvordan det er gået siden sidst. Hendes mand Jeff Berry, den berømte klanleder, sidder i fængsel for tilbageholdelse af nogle journalister, som ikke ville udlevere deres bånd med et netop overståede interview. Derfor er det hende, som nu styrer klanen. Efter Jeffs fængsling er det gået tilbage for klanen. Hvor de før havde 27 klankirker spredt over USA, er der i dag 8 tilbage, og medlemstallene styrtdykker. Der er dog stadig medlemmer, for Pamela fortæller, at hun i anledning af uafhængighedsdagen holdt en KKK-sammenkomst med pænt fremmøde. Men generelt føler hun sig utrolig alene, medlemmerne gider åbenbart kun komme, når Jeff er her, siger hun. Heller ikke økonomisk har der været hjælp at hente, og hun har svært ved at klare regningerne alene. I årene 1995 til 2001, før Jeff blev fængslet, holdt Klanen møder hver weekend rundt om i USA, i modsætning til andre klangrupper, som mødes hver tredje måned. Jeffs gruppe er en af de få KKK-grupper, som ikke er blevet politisk korrekt, og stadig bruger stærkt racistiske udtryk. Som Jeff engang har sagt i et interview: "Vi snakker hadets sprog, for så får vi folks interesse."

Som jeg sidder der og kigger på Pamela, er hun helt anderledes en ventet, men fuldstændig som jeg håbede. Hun virker helt almindelig. "Pamela jeg er virkelig glad for at møde dig, Jacob har fortalt meget om dig," siger jeg. Hun smiler spørgende til Jacob. "Bare rolig", siger jeg, "han har kun sagt gode ting om dig. Men jeg har alligevel været nervøs over at møde dig fordi du er klan, men nu sidder vi jo her og hygger os i dit hus", siger jeg og hentyder til min hudfarve.

Hun griner: "Folk har altså de mærkeligst fordomme mod os, de tror jo, at KKK stadig render rundt og lyncher folk som i gamle dage."

"Jamen," siger jeg og forsøger at vælge mine ord med omhu, "det er der jo stadig nogle klanfolk der gør". "Jeg ved det, damn hateful people" siger hun, "men sådan er vi ikke alle sammen, og hvis der

er noget, der kan gøre mig tosset, er det, når nogle er sindssyge nok til at skade andre pga. deres hudfarve. Damn hateful people," siger hun igen.

"Jeg forstår bare ikke, hvorfor du er i klanen, hvis du ikke er racist", spørger jeg påtaget naivt. "Det er jeg, fordi vi arbejder for fattige hvides rettigheder, vores rettigheder bliver jo taget fra os," siger hun alvorligt. "Alle andre har særlige rettigheder, undtagen os."

"Fattige hvide er helt klart en overset gruppe," siger jeg, "men de sorte fik jo særrettigheder, fordi der er mange, som ellers ikke ansætter sorte, fordi USA stadig er så racistisk."

Hun nikker: "Det er det," siger hun.

"For øvrigt er der kun 33 millioner sorte, så de tager jo i virkeligheden ikke noget fra jer."

"Men det er da forkert med særlige rettigheder," siger hun. "Jeg synes bare, der generelt skulle være flere muligheder for alle fattige, uanset farve," siger jeg.

Pludselig hører jeg et skrål fra soveværelset. Jacob og Pamela griner. "Det er bare papegøjen," siger hun og henter den enorme fugl. "White Power," skriger den. Jeg er ved at dø af grin over det groteske i situationen. Her sidder Pamela og overbeviser mig om, at hun ikke er racist, og så skriger dyret White Power. "Jeg forsøger at lære ham nogle andre ord," siger hun undskyldende. Hun fortæller at den har lært det efter at have hørt på telefonsvareren i årevis. Beskeden på telefonen er nu skiftet ud med en venlig hilsen.

Jeg går på toilettet. OK, her står jeg så i Amerikas største klanleders badeværelse, og så ligner det bare mit eget derhjemme, men hvad havde jeg egentlig forventet? At der hang et par lynchede sorte ned fra loftet? Selvfølgelig ikke, men alligevel...

Da jeg kommer ind igen, står Pamela og Jacob i køkkenet.

"Vil du have et glas iste?" spørger hun og rækker et kæmpeglas hen mod mig.

"Jeff er noget af det mest søde og kærlige, man kan forstille sig," udbryder Pamela og smiler til mig, "han har intet had i sig mere."

"Pamela," siger jeg forsigtigt, "du kan vel forstå, hvorfor nogle mennesker har forbehold over for Jeff, han er trods alt berygtet klanleder."

"Ja, men det er jo bare for at få folks opmærksomhed," siger hun. "Vi er ikke racister, tænk på hvor meget opmærksomhed, vi får, fordi vi trækker i nogle klude."

"Til gengæld får I jo kun dårlig opmærksomhed," indvender jeg.

"Jeg har faktisk overvejet at lave min egen gruppe, en som slet ikke har noget med KKK at gøre, måske gør jeg det en dag. "

"Hvis du gjorde det, ville det så være urealistisk at samarbejde med andre grupper, der arbejder for fattige, f.eks. de sorte grupper eller mexicanske? Tænk hvor meget indflydelse fattige mennesker ville få hvis de holdt sammen?"

"Jeg vil tænke over det," siger hun eftertænksomt. Under hele samtalen har Jacob ikke sagt så meget. Han holder opmærksomt øje med os og smiler. Det gik som han forventede. Vi snakker stille og roligt, og Pamela hører opmærksomt efter alt, hvad jeg siger.

Jeff og Pamela har kun været gift et par år, de mødtes i Klanen og blev forelskede. De har begge været gift før. "Havde Jeff meget had i sig, da du mødte ham." "JAAA" siger hun alvorligt, "men han har ændret sig så utrolig meget, nu elsker han alle. Før snakkede han udelukkende om White Power, nu snakker han om lige rettigheder for alle."

"Så kærlighed har ændret ham?" spørger jeg. Hun nikker. "Han var i gang med at ændre hele klanen, væk fra alt det hadske og racistiske, da han kom i fængsel," siger hun.

Om det var lykkedes ham, er svært at sige. Synderegistret for Jeff Berrys klanmedlemmer er ikke for sarte sjæle. Går man ind på The Southern Poverty Lawcenters hjemmeside, kan man se, at de blandt andet er dømt for vold, chikane og mordforsøg på sorte, vold mod en 11 måneders baby, massevoldtægt, tyveri, svindel, ulovlig opbevaring af stoffer og våben. Flere af dommene er af nyere dato og står i direkte kontrast til det image af hvide frihedskæmpere, som Klanen tilstræber. Jeffs eget synderegister hører dog hjemme i den blidere ende, og Pamela har aldrig været dømt for noget.

Jeg spørger om, hvordan hendes omgivelser reagerer på, at hun er i klanen. Pamela fortæller, at de folk på hendes arbejde, som ved, hun er i klanen, undgår hende. Folk tror, at vi går og lyncher sorte, det er jo helt latterligt! Pamela fortæller at hun, Jeff og klangruppen efter en demonstration var i

banken. Bankdamen der ekspederede dem var så bange for dem, at hun rystede. "Hvordan var det," spørger jeg? "Jeg havde det forfærdeligt med det, jeg forstår det ikke. Jeg er ligeglad med hvilken hudfarve folk har. Min bedste veninde gennem mange år var en sort pige, vi var utrolig tætte, men da hun fandt ud af, at jeg var i klanen, ville hun ikke være veninde med mig længere. Det gjorde virkelig ondt, vi var hjerteveninder."

Jeg vil vide hvorfor Pamela ikke valgte en anden, mere fredelig måde at hjælpe hvide fattige på. Jeg spørger fordi hun slet ikke passer ind i mit billede af en klankvinde. Hun virker som et utrolig sødt og varmt menneske, som søgte efter opmærksomhed, men fandt den det forkerte sted. Hun smiler, men svarer ikke rigtig på det. Måske er det nemmere at være berygtet klan end bare at være almindeligt fattig hvid. Hun har et lavtlønnet job på en fabrik. Pamela fortæller, hvor meget hun afskyr racevold og forbrydelser. Det er afskyeligt, at nogen skader andre blot fordi de har en anden farve. Damn hateful people, siger hun igen. Pamela fortæller at der er mange, som de slet ikke vil have ind i KKK, fordi de er for hadefulde og voldelige. Når klanfolk begår ulovligheder, bliver hele klanen straffet, med fængsel, bøder eller inddragelse af ejendomme. Som da en anden KKK-gruppe, år tilbage, blev dømt til at betale 7 millioner dollars i erstatning, for deres lynchning af en sort studerende i Alabama. De fattige medlemmer havde ingen penge og blev sat fra hus og hjem.

"Pamela, hvordan har du det med blandede ægteskaber," spørger jeg?

Da hun svarer, er jeg lige ved at få isteen galt i halsen. "Jeg går ikke ind for blandede ægteskaber, ikke at der er noget galt med det, men det er synd for børnene. De bliver jo ikke accepteret af hverken sorte eller hvide." Jeg er uenig og siger, at sorte accepterer mulatter som sorte, og hvide racister accepter dem mere end sorte, fordi de er så lyshudede. Hun smiler, "Hm ja, så er det nok ikke sådan mere, men sådan var det i gamle dage, der var det bare et stort NO NO, når det kom til blandede ægteskaber, men tiderne har nok ændret sig," siger hun med et smil. Jacob vil fotografere os. Pamela, vi bliver nødt til at sidde med nogle klan billeder, ellers er der ingen som vil tro på at du virkelig er klan, jeg mener jeg fatter det stadig ikke. Hun griner og finder nogle familie billeder frem, hvor de er iført klantøj. Hun sætter sig ved siden af mig og læner sit hovedet op af mit. Pamela skal på arbejde, så vi siger farvel og aftaler at ses næste dag. ”

Jeg fortalte Rikke at klanens argumenter mod blandede ægteskaber er fuldstændig de samme, som bruges af de fleste både hvide og sorte amerikanere. Den eneste i Ku Klux Klan som Rikke havde

egentlige problemer med som sort besøgende med var Wally, som jo også mere var mere nazist og som havde mistet sin tidligere familie pga. et sort bandeskyderi. Hun skrev videre om mødet med ham.

”At der er andre i klanen, som bedre lever op til de mere traditionelle opfattelser af Ku Klux Klan og ikke tænker som Pamela, gik op for mig, da Jacob og jeg tidligere på dagen tog hen til Pamelas svigersøn, en tidligere nazist og uønsket af alle i klanen på grund af hans nazi-holdninger. Han åbner døren til sit lille hus. Stor, kronraget og med et dødt øje, som gør ham virkelig uhyggelig at se på. Så udbryder han glad: "Hey how are you," da han ser Jacob. Smilet stivner dog straks, da han ser mig. Det er tydeligt, at han er dybt provokeret af min tilstedeværelse. Han værdiger mig ikke et blik, men taler højlydt om den hvide overlegne race. Det er enormt ubehageligt. Mens han snakker, løber hans lille toårige datter glad rundt og leger i baggrunden. Hej, råber hun og vinker til mig. Jeg vinker igen.

Han snakker færdig med Jacob, siger farvel og lukker døren lige i hovedet på ham. Bagefter er jeg stiktosset og Jacob overrasket. Han havde ikke ventet denne opførsel fra ham.

"Nej," siger jeg hidsigt, "du har heller aldrig taget en sort med før. "

"Det er altid sværere at elske de udstødte og de uønskede," siger han.

"Med ham er det i hvert fald umuligt!" siger jeg. Da jeg fortæller Pamela om det, er hendes eneste kommentar, at "det skal du ikke tage dig af, han hader alle".

Næste dag kører vi op til fængslet med Pamela for at besøge hendes mand, Jeff Berry, i fængslet. "Det er to måneder, siden jeg har set ham sidst, og vi savner hinanden forfærdeligt. Men jeg har ikke haft råd til benzinen." Hun er spændt og har været tidligt oppe og har gjort meget ud af sig selv. "Mm, hvor du dufter," siger jeg.

Jeff skriver til Pamela hver dag fra fængslet. På turen er hun glad og snakkesalig. Efter to timer når vi fængslet. Jeg har aldrig været nær et amerikansk fængsel før og hiver straks mit kamera frem, men lige da jeg skal til at klikke, stikker en kvindelig vagt hovedet ind i bilen og siger: "Mam, tog du et billede?" "Nej" siger jeg hurtigt og pakker kameraet væk.

Vi går ind i ankomsthallen. Folk i modtagelsen er søde og afslappede og slet ikke så "militæragtige", som man skulle tro. Selvom vi halvvejs forventede det, er vi alligevel skuffede, da Jacob og jeg ikke får lov til at komme ind og se Jeff. Vi snakker med alverdens folk, men der er

ikke noget at gøre. Vi skulle have meldt vores ankomst længe før og være på besøgslisten. "Det ved du fra sidst, Mr. Holdt," siger de til Jacob, "og denne gang kan vi ikke gøre en undtagelse for dig som vi gjorde sidst."

En gammel sort mand har hørt, hvem det var, vi ville besøge, og sender mig et blik, som om jeg er den værste forræder, det er ubehageligt. Vi ønsker Pamela et godt besøg og "hils ham". En af de indsatte, en ung sort fyr går og vasker gulv, han smiler til mig, jeg smiler igen, og prøver at gætte hvad han sidder inde for, og hvor langt han mon ville nå, hvis han smed gulvmoppen fra sig og bare spænedede ud i friheden.

Da Pamela kommer ud igen, er hun fuldstændig forandret. "Er du ked af det?" spørger jeg.

Hun nikker. Der er flere år, til han kommer ud. På vejen tilbage til hendes hus, har hun ikke lyst til at snakke, og jeg forstår hende godt. Tilbage i huset siger jeg, at jeg er rigtig glad for at have mødt hende. I lige måde, siger hun. Hun har tårer i øjnene, da vi siger farvel, og jeg giver hende et stort knus. "Glem mig ikke," siger hun. "Vil du ikke sende et billede af dig selv og en Harley Davidson T-shirt fra Danmark?" spørger hun. "Husk at skrive," er det sidste hun siger. Samme aften sender jeg hende en e-mail og modtager straks en igen. Livet er nu fuldt af overraskelser, tænker jeg.

I de følgende dage diskuterer Jacob og jeg klanen. Jacob mener, de alle sammen dybest set tænker som Pamela, som ingen af os betragter som rigtig racist. Jeg siger at han endnu kun har mødt en håndfuld af klanens medlemmer og derfor ikke kan generalisere. "Hvad med de andre klangrupper? Er der forskel - det ved du ikke."

"Det er det samme, siger han, skadede mennesker uden selvværd, som kan hjælpes ud af hadet med kærlighed." "Rigtigt," siger jeg, "men man kan først hjælpe folk, når de er klar til det. Du kender deres synderegistre. Og hvad med nazisten?" siger jeg hidsigt, "virkede han som om han ville hjælpes?"

"Du tænker for negativt, ja du diskriminere faktisk mod klanen lige nu," siger Jacob, og så er vi begge to ved at dø af grin. "Du er en gammel hippie," siger jeg. Og sådan går snakken deruda' endnu nogle tusinde kilometer ned gennem USA.

Hør her, må jeg lige få ordet igen, Rikke? Jeg har lyst til at give min version af forløbet, men lad gå. Du skal få din positive særbehandling, da det jo altid er godt at have vidner – ikke mindst sorte

vidner - når man omtaler så kontroversielle ting som KKK og du fik nedskrevet samtalerne kort efter turen.

Men hverken i denne kortere avisversion til Politiken og Alt For Damerne eller i Rikkens senere bog om vores rejse kunne hun dog få sig selv til at fortælle om alle møderne vi havde med lokale aviser, sagførere og dommere i vores forsøg på at hjælpe klanlederen ud af fængsel. Kunne du monstro ikke få dig selv til af sort stolthed at fortælle dine sorte venner hvordan du AKTIVT og HELHJERTET arbejdede på at få USA's største klanleder ud af fængsel? Eller hvordan hans sorte sagfører frarøvede Pamela de 5000\$, som hun havde forudbetalt til ham i et forsøg på at få straffen reduceret? Eller hvordan denne nægtede at møde os af samme skyldige grund og at det bl.a. var derfor Pamela var så ked af det?

Og var det mon nu også nazisten, der diskriminerede mod dig, eller omvendt idet han efter min opfattelse ikke kunne se at du var sort som du stod derude i mørket?

Ja, jeg er glad for at Rikke ikke kan svare igen her, for sådan sad vi faktisk fra morgen til aften og skændtes og debatterede hver dag i en måned så tiden og milepælene slet og ret fløj om ørerne på os. Og hvis jeg prøvede at hvile ørerne et sekund råbte Rikke straks: "Hallo, skru nu op for høreapparatet, Jacob!"

Det morede mig at drille hende bagefter med hvordan hun var kommet til at holde så meget af Ku Klux Klan at hun dels glemte "at bombe dem" og dels endte med at bruge mere tid sammen med mig på at køre rundt til dommere og jurister i store dele af det sneklædte Indiana idet vi kom uden at have indhentet aftaler og derfor måtte vente oceaner af tid på at få dem i tale end hun faktisk havde tilbragt sammen med klanmedlemmerne. Særligt én hvid journalist blev siden vores stærke talerør for at Jeff løsladt efter vores møde med ham. Han havde tidligere kontaktet mig med denne mail til mig:

Mr. Holdt,

I am a reporter for the local newspaper in DeKalb County, Indiana. While going through the appeals files for a case involving Jeff Berry, the former Imperial Wizard of the American Knights of the Ku Klux Klan, I came across a note that you had sent to the judge in his case stating that you had items of assistance to his case and that "It is not only a credible defense for him, but I even found evidence of his total innocence in this case."

I saw that you were going to send additional items to the judge for the case, but he said that he has yet to receive them. I was wondering what evidence you had to present to the courts to prove his

innocence.

I have written a story about Berry's appeals and I was curious about what you had to add.

On another note, I have read through your book and Web site and am amazed at the journey you have taken through some of the roughest areas of the U.S. Personally, I think what you have spoken on in the colleges is a worthwhile effort and our healthcare system is in need of some help. I have a college degree in Anthropology and Sociology and I completely understand what you have been speaking on.

Any comments you have would be greatly appreciated. If you would decline to comment or wish to keep it off the record, I would be more than happy to obey your wished.

Sincerely, Kelly P. Bergman

Reporter for The Evening Star , 118 W. Ninth Street, Auburn, IN 46706

Vores møde med den blege lokale, men idealistiske journalist mindede om beslægtede i Hollywoodfilm, der typisk tager en sag op for en uretfærdigt behandlet borger og sætter en lavine i gang så filmen kan få en "happy ending" og alle amerikanerne tror at systemet virker trods de himmelråbende uretfærdigheder. For ellers var der ikke megen hjælp at finde. Da det på det tidspunkt var Amnesty International, der arrangerede mine foredrag i Norge, kontaktede jeg Amnesty i Norge for at få hjælp til at få "en uskyldig dømt samvittighedsfange løsladt fra fængsel". Men det kan nok værre jeg blev skuffet. Amnesty nægtede at røre en berygtet klanleder med en ildtang. Jeg var så rasende at jeg var lige ved at opsige mit abonnement på Amnesty fuldkommen blind overfor hvor mange over hele verden der sikkert ville have opsagt deres abonnement dersom Amnesty havde taget min sag op og fået løsladt en klanleder ☺

Og heller ikke min og Christina Suns gode ven, den berømte venstrefløjsjurist [Leonard Weinglass](#), der forsvarede kendte som Angela Davis, de sorte pantere og [Mumia Abdu-Jamal](#), gjorde noget ved det efter mit møde med ham i hans store Broadway lejlighed i NYC.

Efter forårsturen med Rikke Marott fik jeg hjemme i Danmark det første af siden mange foredrag om Ku Klux Klan i "Center For Konfliktløsning", hvor næsten alle de 300 tilhørere var kvinder. Kvinder reagerede helt tydeligt langt bedre og med større psykologisk indsigt og ægte moderomsorg på min KKK-pædagogiske snak end mænd. Alene af den grund var jeg kommet til at elske Ku Klux Klan, da jeg jo har det fint med at være omgivet udelukkende af kvinder - også i alle pædagogseminarierne. En kendt astrolog (ikke min egen) lavede på samme tidspunkt et interview

med mig til et astrologiblad, hvor hun tillod sig samtidig at tyde mit horoskop. Hun konkluderede at jeg netop havde mødt en ny spændende mennesketype, som ville komme til at betyde meget for min fremtid – også økonomisk. Det fik hun snart delvis ret idet KKK samme år skaffede mig 12 millioner besøgende på mine hjemmesider og reklamefirmaer nu ustandseligt tilbød at lægge reklamer ind på mine KKK-hjemmesider - "reklamer som vil gøre dig til millionær". Kort efter fik den megen KKK-trafik mine hjemmesider til at bryde ned.

Tur_med_Vibeke_2004

Min kone Vibeke havde hele tiden været utryk ved mit arbejde med Ku Klux Klan, så jeg tænkte at jeg ville tage hende med på en tur så hun ved selvsyn kunne se hvor søde de var. Jeg vidste at hun ikke gad at møde dem, så hun skulle lokkes på anden vis uden at vide hvem det var. Anledningen kom da en kongreskomite ville lave en udstilling med mine billeder i Kongressen i anledning af at præsident Bush netop havde underskrevet loven om at etablere det første Afroamerikanske museum i Washington. Billederne skulle udstilles lige under kuplen i senatets Rotunda gennem hvilken alle senatorerne går på arbejde. Jeg fik derfor travlt med at udvælge og trykke billederne, der skulle afleveres først i februar. Efter kæmpearbejdet med at lave udstillingen i Rundetårn, hvor jeg ikke havde solgt ét billede, havde jeg ikke gidet hænge dem på en væg igen. Men dette var en kæmpechance til at slå igennem også uden for USA's universitetsverden.

Så Vibeke og jeg drog sammen derover og kørte ned til Washington med billederne. Vi havde møder med komiteen, som også regnede med at mine billeder skulle hænge i det endelige museum, når det var bygget. Ingen i USA havde hørt om det, idet præsident Bush ventede med at underskrive loven til den dag, hvor Saddam Hussein blev fundet og trukket op af hullet i Irak. Et sort museum var jo ikke populært på den racistiske højrefløj, som stadig ikke vil anerkende en Martin Luther King fødselsdag. Vibeke nød i fulde drag at blive indkvarteret i det fine hotel *Congressional Suites* lige bag kongressen. Men modtagelsen var mindre fin da vi skulle ind og se Senatets rotunde, der pudsigt nok er opkaldt efter en af de mest racistiske raceadskillelsessensorer fra sydstatene, Richard B. Russell.

Der var lige fundet gift i senatet og sikkerhedsfolkene gav mig en behandling som var jeg Saddam Hussein himself. Måske der også var visse ligheder, thi den dag hvor den nu langhårede Hussein blev trukket op af sin jordhule havde flere af Vibekes veninder sendt hende drillende e-mails: "Har du set at de lige har fundet din mand?" At vi da heller ikke helt hører hjemme på de marmorbonede gulve gik også op for Vibeke, da vi kom kørende til Capitol og bilen brød sammen lige uden for. Heldigvis kunne vi få den lavet mens vi boede i hotellet, men allerede da vi kørte tilbage mod New York gik det galt igen. Da vi passerede afkørslen i Maryland, hvor min gamle bil var brudt endeligt sammen, sagde jeg til Vibeke: "Pas på, det er her hjulet eksploderede sidst jeg kørte forbi." Og ganske rigtigt, i samme øjeblik lød der et brag under bilen og den begyndte at slingre voldsomt. Jeg fik den standset og så nu at baghjulet var faldet af - nøjagtig ligesom forhjulet faldt af på vores første feriedag i 2002. Det usandsynlige var sket, at ud af USA's hundredtusinder af værksteder havnede vi nu på netop det, hvor jeg kun to måneder før havde købt bilen. Og der sad nu Vibeke en hel eftermiddag - ligesom Rikke havde gjort det gang på gang i værksteder - og trommede med fingrene, da hun skulle nå flyet til Danmark næste dag. Så intet besøg hos KKK denne gang.

Senere på året kom Vibeke tilbage til USA og jeg kørte glad mod Newark lufthavn for at hente hende. Men hvad skete mon lige før lufthavnen? Bilen gik fuldstændig død og jeg måtte sende hende en sms i lufthavnen "Car broke down" da mit danske mobiltastatur også var brudt sammen. Med kranvogn og værksted lykkedes det mig senere på aftenen at hente hende og få hende indkvarteret hos en af mine gamle jødiske kæresten i Philadelphia. Næste dag tog vi en formodentlig sidste afsked med den kræftsyge Allan Tunick, den jødiske forretningsmand der havde været en anden af mine hovedsponsorer som vagabond.

Derefter kørte vi til Washington for at samle mine billeder fra kongresudstillingen op i den Danske Ambassade. Desværre fik vi ikke tid til at besøge en af mine gamle venner i byen, LaVerne Jones, en søster til Marilyn - Harlempigen, der blev skuespiller i min bog. Marilyn havde nemlig kort forinden sendt mig en mail om at LaVernes mand, Weldon, lige var blevet myrdet og fundet i en plastikpose under sengen - kun 5 år efter at deres 17-årige søn blev myrdet.

Derved svigtede jeg nu engang en af mine gamle sorte venner til fordel for Ku Klux Klan. Jeg ville nemlig nu endelig have Vibeke med på et besøg hos Ku Klux Klan i Indiana. Dette blev dog en trist oplevelse. Klanlederens kone, Pamela, var forsvundet, sagde hans bedste ven, Cliff, da han inviterede os ind til kaffe i så møgbeskidt og råddent et hus, at Vibeke tøvede med at træde ind. Pamelas og Jeffs kærlighed havde været nøjagtig som jeg beskrev det tidligere, bekræftede både Cliff og hans snakkesalige kone, Helen, men i sin ensomhed var Pamela blevet lokket med af sin

gamle motorcykelbande og var kommet på stoffer igen. Hun var blevet mere og mere fjendtlig i takt med at hun var blevet hel tynd som narkoman. Til sidst havde hun sat alle klanrekvisitterne inklusive de talende papegøjer til salg for en slik for at få råd til stofferne, var gået fra hus og hjem og havde søgt skilsmisse fra Jeff i fængslet. Denne var blevet helt slået ud over at miste sit livs kærlighed uden at kunne gøre det mindste. Cliff, som hyppigt besøgte ham i fængslet, fortalte at han for længst havde opløst klanen og aldrig snakkede om den mere, men nu var han blevet så bitter at han pludselig under fængselsbesøgene kværnede endeløst om at starte den igen så snart han kom ud. "Prison, where is thy victory?" tænkte jeg. Kærlighed og hengivenhed - ikke straf og udelukkelse - kan kurere al racisme. Cliff og Helen havde ikke selv været klanmedlemmer, men "støttet alle klanens mål," som han sagde. Men mest snakkede de løs om alle deres egne familieproblemer, om deres fattigdom og deres enormt fede børn, som selv kom ind og ud. Imens serverede de den ene kop kaffe efter den anden og vi sad pligtskyldigt på kanten af de overbelortede stole omgivet af katte- og hundelorte overalt på gulvtæppet og lyttede uden på noget tidspunkt at få et ord indført. Sådan gik hele formiddagen og en halv eftermiddag, hvor vi undrede os over at de aldrig spurgte til Vibeke, hvor vi kom fra osv. Dette var vi dog blevet vant til på turen, at amerikanerne kun snakker om sig selv i dag. Vibeke var stadig lidt jetlagged og da hun sad og nikkede lidt spurgte en af dem hende pludselig: "Hvor længe har du så været medlem af klanen, Vibeke?" Som det kan tænkes var kunsthistorikeren Vibeke ved at falde ned af sin stol ved at få dette oprigtigt interesserede spørgsmål. De anede i deres enfoldighed intet om at vi kom fra Danmark, men gik blot ud fra at Vibeke var klanmedlem når de jo vidste at jeg var det. Tænk sig, at nogen kunne tro at min søde kone er KKK? Men det måtte jo sige noget om Vibekes store indlevelsesevne. Uden Pamela kunne vi ikke finde de andre medlemmer, så det var alt hvad Vibeke fik ud af at møde mine klanvenner på vores videre tur mod Museum of Contemporary Art i Chicago med kongresbillederne som nu skulle udstilles der i en verden hvor Vibeke følte sig lidt mere hjemme.

Hos_Grand_Dragon_Illinois_feb_2005

2. Hvordan jeg fik Ku Klux Klans leder ud af fængsel og han til gengæld reddede mit liv fra en sort gangster, som forsøgte at dræbe mig.

3. Hvordan Louise Frevert fik udvirket den helt store dialog mellem Ku Klux Klan og de

sorte, hvilket I snart kan få at se i fjernsynet.

4. Hvordan jeg lavede hjemmesider for Ku Klux Klan da jeg stod i ørkenen kun 120 km fra Bagdad og omvendt laver hjemmesider for muslimerne i klanens højborg.

Vibeke kom dog ikke med til den højtidelige åbning året efter. Den fandt sted over to dage - først for storkapitalisterne og dernæst for museets mere jævne sponsorer. Den var finansieret af Chicagos historiske bankdynasti J. P. Morgan Trust, som leverede et overdådigt ædegilde for et hav af smokingklædte hvide rigmænd, hvorfor jeg naturligvis havde inviteret alle mine fattige sorte venner fra ghettoen med til en "beggars banquet." Det var jo nu engang her i denne by og gennem deres gæstfrihed en kold vinterdag 34 år før at udstillingens "Amerikanske Billeder" blev født.

Tit og ofte havde jeg gennem årene slæbt min første sorte kæreste, Denia og hendes veninde, min senere halvkæreste Lauretta, ind for at takke dem foran mine ungdommelige publikums i Chicagos universiteter, men dette at blive officielt anerkendt og sømmet op på væggen som kunstner af et sat aldrende publikum var nu engang noget andet – selv om mange af disse finansmænd var så satte at de vist aldrig nåede fra den 100 meter lange hummer- og champagnebuffet op til mine fattigdomsbilleder. Jeg burde muligvis som "kunstneren" have blandet mig med disse rigmænd og nydt deres store cocktailparty og opmærksomhed, men jeg nænnede det ikke, da jeg så at mine sorte venner – efter begejstret at have kastet sig over maden – fuldstændig ghettoiserede sig selv i et fjernt hjørne, da de slet og ret ikke følte sig velkomne eller tilpasse i dette overflodsselskab. I flere dage efter åbningen blev jeg også inviteret til diverse privatfester hos museumsdirektører og rigmænd på Chicagos nordside, hvor jeg udmærket kunne have taget nogle af mine sorte venner med, men for ikke at gøre nogen af parterne forlegne over en sådan tvangsintegration som jeg normalt ynder at provokere med, valgte jeg igen at svingte mine sorte venner for i stedet at tage ud til mine nye Ku Klux Klan venner i Indiana.

Først tog jeg til Indianas Grand Dragon, Jean Null, som jeg tidligere beskrev. Jeg var lidt nervøs for at komme, da jeg vidste at hun havde læst min ikke-just-flatterende beskrivelse af hende på hjemmesiden, efter at hun spurgte mig, "professoren" til råds om hvor vidt holocaust virkelig havde fundet sted.

Men jeg blev glædeligt overrasket over modtagelsen. Som ventet boede Dennis og Jean i yderste fattigdom i et lille råddent hus, men straks denne 55-årige kvinde så min bil fra køkkenet kom hun løbende ud gennem sneen og omfavnede og kyssede mig. Hun var ellevild over at se mig, hvilket

endnu engang understregede mine ord om at hvem som helst der giver disse kærlighedshungrende smertens børn blot den mindste opmærksomhed vil de elske overalt – om det så er sorte eller anti-racister som mig. Ind imellem de våde kys fik hun fortalt at jeg endelig måtte flytte ind hos hende, for nu var hendes mand – klanens før omtalte livvagt for hende – netop død af et hjertestop. ”Jeg er en fri kvinde nu, ” råbte hun igen og igen begejstret og æggende og trak mig lige ind i soveværelset, hvor han klædte sig fuldstændig nøgen for øjnene af mig. Godt nok elsker jeg kontraster, men jeg stejlede alligevel lidt over at gå direkte fra gamle sorte kæresters hængebryster til Grand Dragon hængebryster.

Hvad handlede det mon om? Mine læsere kender mig godt nok til allerede at tænke lidt sjofelt, så lad mig lige et øjeblik klæde mig i mine mest uskyldsrene hvide gevandter og gå tilbage til mine videooptagelser med Dennis fra året før. Her havde han fortalt mig detaljeret om alle de prygl han i barndommen fik af sin stedfar (bør lytte dem igennem og nedskrive hans nøjagtige ord), som udover at være konstant fuld og voldelig også var tatoveret over hele kroppen. Og den store tatoverede arm, der hele barndommen igennem havde pryglet ham, var naturligt nok blevet et rent mareridt for ham som han blev ved med livet igennem at se i flashbacks. Derfor havde han altid nægtet sin kone Jean at få tatoveringer. Men man er jo ikke en rigtig klankvinde eller rocker eller nazist osv. hvis man ikke har overbroderet sin krop med disse blåstregede figurer.

Det jeg oplever igen og igen hos børn der ikke fik kærlighed i barndommen er at de livet igennem forsøger at få det i omvendt form, ved at søge og kræve opmærksomhed. Det er det der manifesterer sig i den smertens uro de typisk udviser i skoleårene. Siden stikker de misrøgtede børn i reglen i 14-årsalderen af fra deres voldelige stedfædre og lever nogle år i mere eller mindre hjemløshed, hvor de hyppigt ryger i fængsel for småkriminalitet. I 18-20 års alderen kommer de så ind i rockergrupper, som igen for manges vedkommende handler om det samme; at få vores opmærksomhed ved at sætte sig på enorme larmende motorcykler iklædt farverige rygmærker, steroidoppustede svulmende arme og skræmmende tatoveringer. Og vi der står udenfor lader os gerne skræmme, men glemmer at det er vores kærlighed de søger. Da de ikke kan få den – i det mindste fra os med et menneskeligt overskud - forsøger de at få den i omvendt form gennem vores angstfølelse. Nogle få af disse rockere finder så i USA på at iklæde sig fortidens forhadte klandragter for at tiltrække sig endnu mere opmærksomhed. Og hvad sker der så øjeblikkeligt?

Måske senere:

Ja, så kommer idioter som jeg straks flyvende helt fra Danmark og fotograferer dem og lægger dem

på internettet for hele verden at se. Og klanen elsker det. Et øjeblikks berømmelse eller berygtethed er da bedre end evig fortabelse som ”poor white trash”. Og danske tv-stationer kommer straks flyvende og

Så hvad ville Jean egentlig vise mig i soveværelset, hvor hendes tilnærmelser blev endnu mere tydelige, og hvor hun gentog: ”Nu er jeg en fri fugl. Dennis ville aldrig lade mig gå med tatoveringer, men hvad er en klankvinde uden tatoveringer? Se, nu har jeg fået den og den tusse på armeneog se mine tusser hernede på underlivet.....og nu skal du bare se her....” Og så viste hun mig først kønsdelene og hev derpå begge sine tatoverede bryster frem så de hang slapt ned over mavesækken formet af for mange børnefødsler. Jo, jeg måtte da indrømme at de var flotte, sagde jeg halvhjertet. Det var tydeligvis ét stort seksuelt forspil og lysten var naturligvis stor fra min side. Jeg elsker jo det grænseoverskridende, men efter kvindelige politibetjente, lesbiske, transseksuelle, muslimer osv. var der mon så flere grænser at overskride? Jo, en Grand Dragon, det ville godt nok være noget nyt og spændende her i min overgangsalder hvor alt var prøvet til indholdsløs rutine for mig ☺

Så kunne noget mon holde mig tilbage fra en *stordragende* bedstemor? Tja, man skal jo holde på formerne og behøver ikke at afsløre alt i sine erindringer. Selv om min præstefar og svigermor ikke længere sidder med deres kritisk falkeblikke og følger min færden kan jeg vel godt indimellem holde lidt klanisk på sandheden selv om denne Grand Dragon lod det hele hænge ud. Lad mig blot sige at psykisk havde jeg samme forhold til Jean som til de sorte kvinder jeg omtalte tidligere. Jeans trøstesløse fattigdom var som taget ud af den sorte ghetto. Hun har 6 børn og 22 børnebørn, men både hendes søn og svigerdatter sidder i fængsel for narkotika, hvorfor hun må passe deres 4-årige maskinpistolskydende søn døgnet rundt. Det værste var, at så snart Klan-emnet var udtømt – fjerene hun havde iklædt sig for at puste sig lidt op midt i sin trøstesløshed – ja, så var der ikke meget tilbage at snakke om. Men jeg forstod godt hvorfor hun i dette sølle liv iklædte sig hadefulde dragter og tatoveringer for at få idioter som mig til at komme og adsprede hende. Jeg hader blot mig selv for ikke at være i stand til at skænke sådanne understimulerede ulykkelige mennesker tilstrækkelig opmærksomhed, hvis de ikke går over alle deres grænseoverskridelser for at opnå den i hele deres usynlighed! Pudsigt nok smitter deres selvhad på den måde let os overskudsmennesker ved at vi pludselig indser vores egen magtesløshed i disse situationer. Ligesom jeg nu hadede mig selv for at give dem endnu mere opmærksomhed jo større fjer de pynter sig med. Det var i hvert

fald det jeg gjorde nu, da jeg fik at vide af Jean at selveste klanlederen nu var kommet ud af fængsel, hvorfor jeg allerede næste morgen forlod hende i hendes ensomhed for at opsøge den selvoppustede langt mere farverige ”overgeneralkrigskommandør” eller med klanens eget sprog ”Wizard of the Empire”.

Jeg havde allerede i fængslet forelsket mig i Jeff – hvilket i øvrigt er et dårligt argument for at opsøge folk, da man jo bør opsøge de sider i sig selv man ikke umiddelbart bryder sig om – og nu blev det spændende om vores venskab ville holde når han ikke var trygt bag lås og slå og helt så afhængig af min hjælp. Men jeg vidste at han i lang tid frem over ville være taknemmelig for alt det arbejde jeg havde lagt i at få ham på fri fod. Det første han sagde, da han åbnede døren i det fattige hus med en genert og lettere krampagtig kæmpeomfavelse hvorunder armene som følge af hans store vom knapt kunne nå om mig, var da også et fåmælt, ”Thanks Jacob for getting me out of prison. ’really ’ppreciate it.” Især denne sidste ordknaphed mindede mig om en fattig blaffer jeg engang havde samlet op uden for Denver efter at han havde vandret ca. 100 km langs motorvejen og helt opgivet at få et lift. Da han fortalte at han havde lovet sin bedstemor at komme til hendes begravelse ligegyldigt hvor han var i landet som truck driver og at begravelsen var næste dag kl. 1 sagde jeg, ”Jeg skal sørge for at køre dig helt dertil, hvis du hjælper med kørslen.” Jeg havde andet at lave end at køre helt til det nordlige Iowa, men vi kørte uden stop natten igennem og nåede også mirakuløst drøntrætte frem en time inde i begravelsen. Da jeg glad satte ham af efter denne kæmpeanstrengelse med et Wow, du holdt dit løfte til din bedstemor” var alt hvad han sagde, ”Sure ’ppreciate it.” Jeg vidste at det var store ord i denne undertrykte samfundsklasse.

Men der var også andre årsager til Jeffs ordknaphed nu. Jeg vidste jo at hans elskede Pamela under fængselsopholdet var stukket af med nogle af sine gamle rockervenner hvilket han skammede sig over. Og efter at have mistet både sit eget og Pamelas hus var han flyttet ind hos sønnens nabo, en gammel kæreste, den lille tykke kvinde Gigi. Gigi ville intet have med klanen at gøre, men havde ikke noget imod at gå i seng med klanlederen. Men, som Jeff ustandseligt diskret trak mig til side for at fortælle mig, var det stadig Pamela han elskede. Hun havde svigtet ham under fængselsopholdet og solgt alle hans ting for at få penge til narko ligesom hans sorte sagfører havde røvet alle de 5000 dollars Jeff havde givet ham for at føre hans forsvar. Og Wally havde mod hans vilje kuppet sig til lederskabet af klanens radiostation og sendte nu ”modbydelige hadske ting ud i æteren” mens Jeff havde været i fængsel. Den store klanleder var blevet røvrendt af alle undtagen

mig, påstod han.

Jeg kom uanmeldt, men skønt Gigi kun havde stegt to koteletter til deres middagsmad insisterede de på at dele dem med mig. Han skammede sig over den tykke Gigi og sendte hende flere gange ud i køkkenet mens han bagtalte hende over for mig og undskyldte at han som hjemløs ikke havde andet valg end at flytte ind hos hende. Han ville ikke have at jeg tog billeder af hende, for han var bange for at blive set sammen med hende på mine hjemmesider. Jeg prøvede at rose Gigi når hun var i nærheden og hun endte med at blive meget glad for mig som det vil ses af korrespondancen vi siden havde sammen. Klanlederen var hendes chance for at få lidt omvendt anerkendelse og jeg var hans chance for nu at få det ligesom de begge var min chance for at få lidt omvendt anerkendelse. Sådan udnytter vi moralske tabere altid mennesker omkring os.

Bagefter kørte jeg rundt med Jeff i hans bil for at lede efter Pamela selv helt nede i storbyen Fort Wayne idet jeg på efterårsturen med Vibeke havde fået et tip om at hun befandt sig omkring Allen St. Jeg morede mig indvendigt over at skulle hjælpe en almægtig klanleder med at finde hans højtelskede bortløbne kone og det lykkedes mig rent faktisk at finde hende. Udmagret som hun nu så ud blev hun ikke desto mindre glad og helt overvældet for at se mig igen, men da hun så Jeff, som jeg imens havde skjult ude i bilen, ville hun pludselig ikke lade mig komme ind og vi måtte slukørede køre den lange vej tilbage i regnen.

Vi snakkede så om vort fremtidige samarbejde og det første han sagde var til min store forbavselse, ”Jacob, du fortalte mig da du besøgte mig i fængslet om hvordan du lader dine sorte gangstervenner sælge dine bøger. Nu har jeg jo mistet mit arbejde og er blevet sat fra hus og hjem under fængselsopholdet og kan ikke få Pamela tilbage, hvis jeg ikke kan brødføde hende. Jeg ved godt jeg ikke er sort, men har da været lidt af en gangster. Så nu hvor vi er venner, tror du så ikke at du kunne lade mig køre rundt og sælge dine bøger? Du har jo endda nogle gode billeder af korsafbrændinger deri, så jeg da dit filmhold viste mig bogen i 2001.”

Jeff så på mig i en blanding af bekymring og dybfølt bøn som om han forventede at få et nej. Men hele mit ansigt lyste straks op bare ved tanken om ideen og den sejr over ”ondskabens kræfter” som den repræsenterede. ”Wow, hvilken fantastisk ide at få verdens største Ku Klux Klanleder til at rejse rundt om sælge min antiracistiske bog! Morris Dees vil elske når jeg fortæller ham hvordan jeg har ”omvendt dig”, ha ha, ” grinede jeg mens jeg tænkte at det nok var noget han sagde i sin sædvanlige durkdrevenhed for at stå sig godt over for sin mangeårige forfølger, Morris Dees. Men nej, han mente det alvorligt da han simpelthen manglede penge og naivt forestillede sig at der var penge at tjene på bogsalg. Hvilket mirakel, tænkte jeg. Hver gang jeg vælger at integrere mig

med mine såkaldte ”fjender” bliver jeg selv belønnet for det. Vi har jo kun de skabninger at lege med som Vorherre sender os. Hvorfor ikke have det lidt sjovt med hinanden her på jord? Hvorfor ikke tjene nogle penge på hinanden? Det var denne klanleder da den første til at se meningen i uden fordomme overhovedet. Og sådan fik jeg så USA’s største klanleder til at rejse rundt om sælge min antiracistiske bog om de sorte. Livet er endnu engang den rene parodi og sjovt, jublede jeg indvendigt.

Men Jeff var jo også på andre måder beregnende og snakkede nu om hvordan ”du så til gengæld en dag kan skrive en bog om min tid som Ku Klux Klanleder og om alt det jeg gjorde for mit folk.” Jeg svarede at jeg syntes at han var så spændende og en sådan åbenbaring for mig som menneske, at han kunne være aldeles sikker på at jeg ville skrive om ham i en bog. Og jeg holder jo mine løfter, som mine læsere kan se.

Det var ikke svært at se at for ”hans folk” som fattig hvid betød oversamfundets kærlighed alt. Jeff bad mig nu inderligt om at tage ham med som taler i universiteterne - hans eneste chance for lidt anerkendelse frem for fortsat at stå og hyle ude på gadehjørnerne - og jeg lovede at undersøge muligheden for en turne for ham og Pamela i Danmark – hans eneste håb om at lokke Pamela tilbage. Og jo, han ville give mig alt i verden for dette.

”Vil du virkelig?” spurgte jeg med et glimt i øjet. ”For så vil jeg starte med blot at bede om at blive din webmaster for Ku Klux Klans hjemmeside. ” Jeff lyste op i ét stort smil som om ingen større ære i livet kunne overgå ham end at få en anti-racist som sin betroede webmaster.

Så efter mængder af kaffekopper hos nogle af hans lokale venner, som han ønskede at præsentere sin nye webmaster til i de følgende dage, tog jeg kort efter hjem til Danmark for at lave hele hans primitive hjemmeside om og rense den for racisme. Efter en nærmere analyse fandt jeg dog ikke noget racistisk på den, men smed kun en side om sorte ud, som jeg ikke syntes så godt om.

”Den vil ikke få dig til at fremstå som den tolerante mand jeg synes du er, Jeff,” sagde jeg med al den ros man skal huske at give sine modstandere for at ”rykke” og ændre dem.

”Nå ikke, jamen så smid den bare ud, ” svarede han. Og her var jeg helt ærlig over for ham, for jeg havde for længst gennemskuet klanen til at vide at de lægger sådanne ting på deres hjemmesider udelukkende for at få vores had/opmærksomhed – ikke fordi de selv har hadske følelser. Problemet jeg/han her havde, var jo blot at hvis ikke der ligger sådanne ting på klanens hjemmesider, hvilken bumset skoledreng rundt om i verden gider så at kigge på dem og dyrke dem som djævelen selv. Så i virkeligheden var jeg godt i gang med at opløse hele klanen. Som jeg forklarede mine jødiske og sorte venner, der studsede over min nye rolle som webmaster for den største klangruppe, ”Nu har I

jo mig som garanti for at der intet antisemitisk eller racistisk kommer ud på klanens hjemmesider. Den magt over dem opnår I jo kun ved at blande jer kærligt med dem. Hvis I derimod lægger dem for had vil de begynde selv at lægge hadske ting ud for igen at spille klovnerollen som "the bad guys." Den side af sagen havde mine jødiske og sorte venner ikke lige tænkt over. Jeg var dog lidt mere bekymret for muslimernes reaktion hjemme i Danmark, da jeg også var webmaster for dem i vores forening "Kritiske Muslimer." Har vi en interessekonflikt her, spurgte jeg? Nej, det morede muslimerne sig blot over. Her blev jeg også belønnet, da de med tiden ønskede et mere up-to-date look på hjemmesiderne "til erstatning frem for dit gammeldags KKK look." Og så satte bestyrelsen mig sammen med den smukkeste unge pakidanske kvinde Qaisra Mirsa til nat efter nat i hendes lejlighed at arbejde os væk fra mit klodsede html-sprog til et eller andet himmelsk sprog, som hun kærligt viste mig lå ude på en sky mens vi istemte "lad os flyve til en stjerne".

Da jeg begyndte at indse hvilken magt jeg nu havde fået over klanen begyndte jeg i mit stille sind at lege med ideen om hvor vidt det også var muligt for mig helt at opløse klanen. En sådan ønskedrøm for enhver antiracist vidste jeg i al fald kun kunne lykkes indefra ved kærligt at blande sig med dem – skønt jeg for længst også havde indset at vi antiracister har en hemmelig uskreven alliance med racisterne og blot bruger hinanden til at opnå Krishnamurtisk anerkendelse.

Min viden om at vi kan ændre mennesker ved kærligt at gå ind i dem var jo ikke ny for mig. Blandt de mange følgesygdomme af vores udstødelse og undertrykkelse af minoriteter er f.eks. en påfaldende seksisme. Ligesom jeg ved at jeg gav mit lille bidrag til at modarbejde denne når jeg før i tiden arbejdede i sorte organisationer som De Sorte Pantere og f.eks. til alles forbavselse påtog mig "kvindernes opgaver" med servering og opvask, nød jeg nu at modarbejde Jeffs himmelråbende seksisme over for Gigi ved at arbejde tæt sammen med hende. Det var i al fald en stor fornøjelse for mig nu at give denne overvægtige kvinde lidt stolthed i hans øjne ved at vise Jeff hvad hun kunne på en computer og at hun var uundværlig for ham. Selv var han total computeranalfabet, men kunne nu udelukkende kommunikere med mig med hende som budbringer. Her følger lidt af den intense korrespondance vi havde sammen mens jeg arbejdede på at få hans hjemmeside op at stå. Den er interessant fordi den afslører at Gigi – om end fåmælt i hver mail – rent faktisk modsat de fleste i denne hvide underklasse kan stave.

Fra: Gigi [mailto:gweber@mchsi.com]

Sendt: 17. marts 2005 13:10

Til: jacobholdt@american-pictures.com

Emne: jeff berry

Jeff says hello and is wondering if you found his web site disc yet.

Did you get your pictures of you and him developed yet? He would like you to email him some.

Thank you,

Fra: Gigi [mailto:gweber@mchsi.com]

Sendt: 31. marts 2005 22:44

Til: jacobholdt@american-pictures.com

Emne: RE: Website up

Jacob, he received the letter yesterday and was very excited about it. He's pretty positive he can get a passport. He said he's looking forward to doing a tour with you. We'll keep you updated.

Thanks,

Gigi

Fra: **Jacob Holdt** [mailto:JacobHoldt@american-pictures.com]

Sendt: **23. marts 2005 20:22**

Til: 'Gigi'

Emne: **Website up**

Dear Gigi

Tell Jeff that I have put his website up - so far only on my own website since I haven't checked yet if he can get his old domain name back: www.americanknights.com. I had told Pamela that I would pay the bill for it, but she never sent it to me.

In any case, I have tried to fix the first opening page up a bit, given it a name with blue shadows and put shadows around the two pictures. Instead of the awful green links he had before I have also made some graphic links with blue shadows around. So the whole opening page now looks a lot nicer. Also I have changed his address to his present PO Box and your telephone. I have not yet made the subpages nicer, but they certainly could use a little shining too.

The page with the poem about the white girl dating a black man as well as the one with the black crime statistics I have not made official links to. The reason is that I think Jeff is better off at this point if there is nothing offensive on his webpage which people can point at as proof that he is

hateful. Also if he and I have to work together it is best if he holds such beliefs to himself or at Klan rallies, not for the whole world to see.

Indeed, those two pages are not necessary at all since they basically just say what everybody already thinks the Klan is standing for - for which reason most Americans see the Klan as offensive. Especially after his prison sentence I think Jeff is best off presenting himself in today's more Politically Correct language to have the most impact on people.

Anyway, when he gets his own domain or server to put the pages on, he can always put links to those or any other pages up. But as long as they are on my website I don't want to be accused of promoting something which is offensive to most people (even though most whites in their inner hearts no doubt think that way).

But these two pages are still there hidden so he can send the links to private Klan friends if he wants:

<http://www.american-pictures.com/presents/americanknights/sadstory.htm>

http://www.american-pictures.com/presents/americanknights/screaming_numbers.htm

There is a lot more which can be done to the webpages. I think there should be a lot more pictures showing Jeff as a charismatic person. That was the reason I took all those photos in Cliff's house. And I will try to take some of the stuff he said in the Danish TV program and put up, if Jeff wants me to pursue it. Or even some of the movie itself.

But take a look at it as it is now and let me know what you think.

<http://www.american-pictures.com/presents/americanknights/index.htm>

This link he can already start sending to members until he gets his own domain. And he can use it to announce meetings on such as the 4th of July rally. Just email me the text and I will put it up. Remember to click on the links in the bottom to see the subpages. Instead of the ugly green colors before, I have now chosen the colors of the American flag - red, blue and white.

With love

Jacob

Syrienshjemmesider_Maj_2005

En måned efter var jeg med min kone på rejse i Syrien. Da vi stod et eller andet sted i ørkenen ringede pludselig min mobiltelefon – vist nok omkring de romerske ruiner ved Palmyra, for jeg

havde lige sagt til Vibeke da jeg så på vejskiltene at der kun var et par timers kørsel til Irak, ”Skal vi ikke lige smutte derind og se hvordan krigen går for Pamelas søn?” Thi han var den eneste jeg kendte som lige nu kæmpede i Irak. Men nej. Jeg glemte hurtigt alt om Irak og Pamelas nervøsitet over at have en søn der. For det var Jeffs nye kæreste, Gigi, der råbte og skældte mig ud, vist nok lige midt under et skænderi med Jeff. Hun sagde at Jeff havde opført sig modbydeligt over for hende og forrådt hele deres ”stærke forhold” ved at søge efter sin gamle kone. Hun var derfor blevet nødt til at smide Jeff ud ”så vil du øjeblikkeligt fjerne mit telefonnummer fra klanens hjemmeside! Jeg vil intet mere have med de tumper i klanen at gøre.”

Det var trods alt lidt morsomt midt i Syriens ørken at skulle til at finde en Internetstation hvor jeg kunne lave om på KKK’s hjemmeside, men det lykkedes. Ligesom når Sherin Khankan kontakter mig mens jeg står i en sort ghetto eller hos KKK i USA for at bede mig om lige at reklamere for næste koranmøde på hjemmesiden. Eller når - parallelt med mine problemer som webmaster for KKK - nogen pludselig ikke tør have deres navn stående på hjemmesiden mere af frygt for at miste deres arbejde fordi ”det politiske klima herhjemme nu er blevet for hadsk.”

Noget sådant ville have været utænkeligt 10 år før og nu synes man ikke engang det er værd at nævne skønt jeg som halvgammel mand er dybt fascineret over denne hurtige teknologiske udvikling og mine nye muligheder for som ”Master of the Universe” at holde både Ku Klux Klan og muslimer i ørerne på samme tid. Det er jo en vidunderlig verden vore børn har arvet når de i dag kan sidde i den arabiske ørken og lave hjemmesider for Ku Klux Klan i USA eller hos Ku Klux Klan og lave hjemmesider for muslimerne i Danmark mens araberne selv kan bruge Internettet til – for en tid i al fald - at befri sig selv i det arabiske forår. Vi skal blot lære at lege med hinanden på tværs af alle de kunstige grænser, mure og fordomme nogle menneskefjendske jubelidioter har skabt imellem os.

Da jeg fandt en internetopkobling lå der denne lidt mere beherskede mail fra Gigi:

Fra: Gigi [mailto:gweber@mchsi.com]
Sendt: 1. maj 2005 04:42
Emne: Re: Website up

Jacob,

Things did not work out for Jeff and I, he is no longer living here. Can you please take my phone number off your web site? You can put his PO Box in its place.

PO Box 62

Garrett, IN 46738
Thanks, Gigi

Efterårstur_med_klanleder_2005

At pynte sig med lånte fjer for at få opmærksomhed er som sagt alt hvad klanen handler om og den opløftende beruselse dette giver en fik jeg selv kort efter selv at smage. Til Filmfestivalen i Virginia skulle jeg samme efterår præsentere ”Amerikanske Billeder” og Lars von Triers ”Manderlay” side om side. Dels fordi Lars ikke selv tør at flyve og fordi filmen var inspireret af mit show. Filmen slutter med den idealistiske Grace som flygter ud til Ku Klux Klan og det endte jeg også med at gøre nu med en Grace-lignende kvinde. Festivalen åbnede med mit diasshow og det gik som det plejer med en mængde sammenkomster med studenter og festivalgæster i dagene efter. Det jeg imidlertid glædede mig mest til var fra den store festivalscene at forsvare Lars over for det første amerikanske publikum nogensinde - tilmed et stort sydstatspublikum i Virginia, en af de mest reaktionære stater. Jeg spurgte derfor Lars dagen før: "Hvad skal jeg sige fra dig til dit første sydstatspublikum?" "Sig til dem at jeg er, åh, så glad for at jeg ikke er der sammen med dem!", svarede han som altid uforskammet.

Men da jeg blev sat i den dybe lænestol på scenen for at diskutere filmen med publikum – lige efter at Vanessa Redgrave havde diskuteret sin film med publikum - fik jeg i lang tid ingen respons. Så efter en rum tid var der én, som dristede sig til at fremstamme: "Vi er ikke i stand til at sige noget.....we are speechless, shell shocked.....nøjagtigt som efter dit show til åbningen." Lars von Triers geniale film havde kort sagt skabt en gravens stilhed. Filmen stak en kniv dybt ind i hjertekulen på disse sydstatsfolk og i hele den amerikansk racepsykologi sådan som jeg havde forudsagt til Lars at den ville gøre det allerede da jeg læste hans manuskript første gang. Efter lige at have set Triers provokerende hudfletning af deres racisme dristede jeg mig selv til at fortsætte med ”at I jo er langt mere racistiske end nutidens Ku Klux Klan” og slap godt fra det – mundlamt som mit publikum jo var. Tak Trier!

Derimod var ingen særligt påvirkede af Vanessa Redgraves meget venstreorienterede film og havde ingen problemer med at stille hende spørgsmål. Derefter fulgte det overdådige cocktailparty i

Charlottevilles elegante koloniale omgivelser under græske søjler med sorte tjenere. Det foregik i de selv samme bygninger, hvor Jefferson og hans slaver engang huserede, hvilket man skulle tro ville give folk kvalme lige efter at have set Manderlays slavescener. Men var der nogen som pyntede sig med lånte fjer den aften var det mig. Som repræsentant for Lars von Trier fik jeg snakket langt mere med folk ud i de sene nattetimer end festivalens store trækplaster Vanessa Redgrave.....af den simple grund at hun var så jetlagget at hun ikke var i stand til at snakke. Hun var fløjet ind samme eftermiddag fra London og sat lige på scenen - noget jeg aldrig selv ville drømme om at gøre. Og, jo, på den måde kan selv landsbytumper som jeg (og mine klanvenner) let tiltrække sig mere opmærksomhed end verdenskendte stjerne!

Jeg selv havde dog også langt smukkere kvindelig opmærksomhed på det tidspunkt end den nu ældede Vanessa, idet en ung fraskilt mor var fløjet fra Chicago ud for at møde mig og deltage i festivalen. Over Internettet havde vi fundet ud af at vi arbejdede med mange af de samme ting, som Lars' film handlede om, internaliseret racisme, hvilket hun, Melanie, var i gang med at skrive et stort ph.d.-projekt om efter års studier blandt Chicagos mexicanere. Efter at have delt hotel og filmoplevelser i en uge skulle jeg køre hende tilbage til Chicago, hvor mit næste foredrag var. Undervejs nævnte jeg at jeg ville tilbringe Halloween i Ku Klux Klan-hovedkvarteret i Indiana, som jeg nu havde fortalt så meget om. Den ide fik jeg pludselig fordi Jeff tidligere havde pralet med hvordan han var blevet dømt for at overtræde et maskeringsforbud i Georgia ved at afholde sit offentlige rally dernede på Halloween. "Så kom med og se hvordan KKK bærer deres Halloween-dragter," grinede jeg. Med hele sit antiracistiske engagement havde Melanie først haft svært ved at tro på min "romantisering af Ku Klux Klan", men skønt hun glædede sig til at se sine børn igen tryglede hun mig nu om at tage hende til klanhovedkvarteret, hvorfor vi kørte en stor omvej. Jeg vidste ikke helt hvordan begge parter ville reagere da vi ankom uden varsel. Det var således tilfældighedernes spil endnu engang der førte mig fra Lars von Triers "ondskab" direkte til – skulle det vise sig – Ku Klux Klans "godhed".

Den nys hjemløse klanleder Jeff var nu flyttet ind i et faldefærdigt hus ude midt i en af Indianas store flade kornmarker og vi ankom midt i en dagen-efter-fest. Jeff holdt jo altid øje med hvem der nærmede sig hans hovedkvarter, men straks han så og genkendte min grønne van, kom han springende ud af døren og omfavnede mig og sagde som det første: "Wow, Jacob, du skulle virkelig være kommet til vores fest i går. Du ville have været helt vild med alle de sorte og mexicanere, vi

festede med.” Jeg havde underholdt Melanie om at jeg var nødt til at ”flygte her over til Ku Klux Klan fordi de lever mere integrerede i hverdagen end folk i det racistiske land jeg kommer fra.” Hun havde smilet overbærende ligesom danskerne normalt gør over det som de tror, er min spøg, men allerede ved klanlederens første bemærkning, da han inviterede os ind, indså hun at det ikke havde været min spøg. Og nu fulgte en festlig eftermiddag med de unge klanfolk, hvor øllet flød i stride strømme fra gallon dunke. Skønt de var primitive af typen der trækker buksebagdelen ned og i så høj grad Melanies intellektuelle undermålere at hun var nødt til blot at præsentere sig som ”lærerinde”, følte hun sig fuldkommen hjemme i den kammeratlige atmosfære. To af de unge var lige kommet ud efter 5 år i fængsel, men den som tiltrak os mest opmærksomhed var Robert Moore. Han er Grand Dragon af North Carolina og omtales i bøger om KKK som en af de værste og mest frygtindgydende klanfolk i USA, som ifølge SPLC har truet med at ”massakrere moddemonstranter og deres børn”. Og alligevel blev vi begge helt forelskede i denne tyksak, der var tatoveret med ”frygtindgydende” hadske klan-insignier. Jeg spurgte ham ud om hans barndom og da han havde fået lidt at drikke var han villig til at åbne op om ”alle de prygle jeg fik som barn af min stedfar”. I meget fåmælte ord fortalte han om hvordan han til sidst havde forsøgt at slå denne ihjel og selv var kommet 5 år i fængsel. Langsomt oprullede der sig et rent rædselskabinet for os af hans barndom, som jeg vil omtale senere i dette kapitel. Jo mere Robert fortalte, jo mere fik jeg lyst til at holde om ham og give ham et stort knus. Men det kunne der ikke blive tale om. ”Det gør mænd ikke,” sagde han.

Så stor var min glæde senere på dagen, da vi havde drukket endnu flere mælkejunger med øl og det gennem leg og uskyldig brydekamp lykkedes mig at komme mere og mere i fysisk kontakt med ham og til sidst at give ham et stort knus. Jeg har altid prædikeret tom snak om at se det gode i mennesket, men i Robert følte jeg en mærkelig dragning mod dette gode, det lille sårede barn jeg så klart kunne se bag hans tatoveringer og tomme nigger-snak. For modsat andre klanfolk brugte Robert åbent ordet nigger om de sorte fordi han kom fra en del af North Carolina, hvor man stadig talte sådan. Hvis man dømte ham udelukkende på hans tatoveringer ville de fleste nok sige at han var meget hadsk, men for selv at overleve havde jeg for længst lært ikke at dømme mennesker på det ydre, men at se hvad de rummer i hjertet. Hvis ellers man som i hans tilfælde kan nå gennem fedtlagene ind til hjertet. Det sidste fik vi imidlertid god lejlighed til. Da han hørte at jeg senere skulle køre til New Orleans blev han ved med at plage mig om at køre med ned til Mississippi. ”Men hvad skal du til Mississippi for? Du er jo fra North Carolina tusind miles derfra?” spurgte jeg. Det ville den fåmælte stordrage hverken spy ild eller ord ud om. Kærlighedens gerninger, havde

jeg for længst erfaret, er ikke noget man bryster sig af som Grand Dragon i Ku Klux Klan.

Men så fik vi noget at drikke. Som jeg altid siger til danske skoleelever, ”I behøver da ikke at rejse helt til Prag for at drikke jer fra sans og samling. Meld jer dog ind i Ku Klux Klan. Vi drikker hele mælkejunger fyldt med øl. ”

Og så begyndte Robert langsomt at åbne op for mig og Melanie i små brudstykker når de andre ikke hørte med. Han fortalte om hvordan han havde været i klanen hele sit voksne liv. Samtidig havde han været lastbilchauffør i årevis, men efter et næsten dødbringende hjerteslag efterfulgt af en stor livstruende hjerteoperation havde lægerne givet ham totalt arbejdsforbud. ”Hvis du arbejder vil du dø! ” som de flere gange havde advaret om. Nu levede han kun af sygepenge, som er nul og niks i USA, og lå ludfattig på sofaen hjemme hos den første af sine fire ekskoner. ”Men for nylig inviterede Jeff mig herop til klanens hovedkvarter for at komme til kræfterne fordi jeg var kørt helt ned de sidste par måneder. ”

Da jeg begyndte at bore i hvad der var sket, fortalte han at da han lå derhjemme på sofaen i august og på Tv så dræberorkanen Katrinas ødelæggelser og hvordan tusinder af sorte druknede og døde i Louisiana og Mississippi var han blevet så rørt af det at han ville gøre noget for at hjælpe. Han havde så lavet en indsamling blandt sine klanvenner for at få penge nok til en busbillet derned. Det siger lidt om hans fattigdom, for det koster jo ikke alverden at få råd til en busbillet med Greyhound eller ”ghettobusserne” som de kaldes idet de hvide flyver mens de sorte tager busserne. Men ”vi klanfolk er jo så fattige at vi må rejse sammen med de sorte, ” grinede han. Imod sin læges strenge advarsler var han på egen hånd taget til Mississippi for at hjælpe som ulønnet frivillig. I to måneder hjalp han med at genopbygge de sortes ødelagte huse og at fælde træer, som var væltet ned over dem. Jo, svarede han på mit spørgsmål, han var godt klar over at det kunne koste ham livet. Men ”det var jo et job som skulle gøres” og han havde valgt at sætte sit liv på spil for at redde de sorte. Vel at mærke ikke sine egne sorte venner, men sorte som han ikke engang kendte. Jeg spekulerede på netop i denne hadefulde tid under VKO i Danmark hvor mange danskere, der mon havde sat livet på spil for at redde deres indvandrer venner. Dette var tredje gang jeg i Ku Klux Klan havde oplevet det som jeg hurtigt begyndte at kalde ”kærlighed forklædt som had. ” Jeg vil i et følgende kapitel fortælle om et andet tilfælde ligesom jeg tidligere skrev om hvordan Jeff satte sit liv på spil og var gået livsvarigt i fængsel blot for at redde sin søn fra en sikkert ganske mild straf.

Intet rører mig mere og giver mig mere inspiration i mit arbejde - ja på selve livet - end at finde sådanne eksempler på godhed og omsorg i netop de mennesker, som vi så fordomsfuldt og uden

omtanke dømmes som ”onde” og ”farlige” – især i en tid hvor jeg omvendt oplevede så mange ”gode” mennesker i Danmark både tænke og gøre ondt mod andre. At under den hårde og fjendtlige facade, som mange mennesker puster sig op i og gemmer sig bag når de har mødt lidt modgang og smerte i livet, - ja, der kan vi altid finde et bankende hjerte af godhed og kærlighed når bare vi kommer det kærligt i møde og graver længe nok. Nogle gange er disse harnisker ganske vidst som Robert Moore så tillukkede at vi skal grave ekstra dybt for at nå ind til hjertet ☺

Nu hvor jeg igen - ligesom jeg så tit tidligere blandt selv de mest kriminelle sorte – havde fundet et rørende og berigende eksempel på ægte kærlighed midt i de mest brutale omgivelser var jeg glad for at have et vidne med. For hvis jeg ikke har vidner med mig på disse odysseer ind i ”ondskabens imperium” ville mange ”gode” danskere sikkert se mig som en lallende naiv hippie. Læs her hvad mit nye højt uddannede vidne Melanie med en ph.d. i racisme bagefter skrev til mig om Robert efter besøget i klanhovedkvarteret:

”My maternal instinct really wanted for me to just hug and hold and console him, like his own mother maybe never did because she was with a man who was so bad to him. I found him candid about his past, logical, caring, and just having found himself in a bad situation and reacting how so very many of us would if we just couldn't take the abuse anymore. For having committed a violent crime and having served jail time for it, he seemed to see the whole picture. His step-father saying he was sorry before he died must have given him a lot of validation. I saw him as victimized by a system that looks at a single act instead of the whole picture. I saw him as one of the too many kids in the US who fall through the cracks until it is too late. How many adults might have been able to help him solve his problems in a socially acceptable and non-violent way... his mom, his teachers, his neighbors... yet no one came through for him. I felt he was basically good, as we all are, but found himself in a bad situation. This same man went down to Mississippi to help black people out after the hurricane. How many people can say that? I felt he had a good heart.”

At Melanie og jeg havde samme syn på Robert var nok medvirkende til at vi selv havde fundet sammen. Hun kunne dog ikke i denne mandehørm omfavne ham, men sad hele tiden og kælede for ham og strøg hans tatoveringer. Da Robert ikke havde penge nok til at komme tilbage til Mississippi for at se sine nye sorte venner fik jeg pludselig ideen til at køre ham derned og bag efter hjem til North Carolina, idet jeg efter Chicago havde planlagt at tage sydpå til New Orleans. Så jeg

spurgte så om han ville være min chauffør på hele turen – lastbilchauffør som han havde været og derfor uden tvivl bedre til at køre bil end jeg. Min bagtanke var nemlig at tage ham med ned til de fattige sorte, som han havde hjulpet, for at lave en fotoreportage a la ”Grand Dragon with a grand Heart.” Det sagde Robert straks ja til. Han havde nemlig ikke noget sted at bo, så da jeg blev så fuldkommen elektriseret af hans historie fik jeg straks ideen til at gøre ham til min permanente chauffør. Hvad har man Ku Klux Klan til? Det er da til at lave konstruktivt antiracistisk arbejde. Omvendt fik Robert Moore pludselig lidt stolthed i livet ved at komme ind i varmen i de fine rige hvide universiteter hvor ”fattigt hvidt affald” aldrig havde haft adgang før. For mit eget vedkommende kunne jeg efter i årevis at være blevet fattigere og fattigere i ånden af at sidde bag rattet dagen lang og lytte til fordummende cowboymusik nu blive klogere og klogere ved at lade mig transportere rundt mens jeg lå og læste antiracistisk litteratur i min seng i bilen. For man får jo ikke bedre chauffører end Ku Klux Klan. Fra fyraften fredag og inden arbejdet mandag morgen har de jo altid skulle køre fra den ene ende af USA til den anden for at komme til et latterligt korsafbrændingsmøde for højst 30 medlemmer ude i en øde skov udelukkende for at tilfredsstille vores behov for at dyrke nogle mennesker som ”the bad guys”. De kan køre 24 timer i træk uden søvn. Det var lige hvad jeg havde brug for på det tidspunkt hvor jeg var blevet helt nedslidt – ikke af mit antiracistiske arbejde, men af de endeløse landeveje der hører med til at danne bro mellem mennesker.

Men Robert Moore ønskede lige at feste lidt videre inden vi tog afsted og først skulle jeg også lige køre Melanie hjem for at hun kunne give sine egne børn et stort tiltrængt knus. At se deres tryghed og kærlige omgivelser stod i voldsom kontrast til den undertrykkelse jeg oplever klanfolk har været udsat for. Da jeg havde show i Chicago fik jeg i to dage tid til at kigge på mails og svarede på en jeg fik fra Tv-manden Mads Ellesøe. Og den gav endnu engang min rejse ind i Ku Klux Klans verden en ny drejning. Derhjemme havde hadet mod muslimske indvandrere nået nye højder under VKO-regeringen. En storm rejste sig da Dansk Folkepartis folketingsmedlem Louise Frevert havde lagt yderst hadske indlæg om muslimer på sin hjemmeside. Derfor skrev jeg 11. okt. 2005 dette åbne brev til hende i Politiken:

Kære Louise

Jeg hører at du har taget orlov. Du har været udsat for en grim hetz på det sidste og nu selv oplevet hvad det vil sige at blive udsat for hetz og - præcis som dem vi normalt hetzer imod - lukket dig inde i dig selv. Så dette er et godt tidspunkt at tage sit liv op til revision. Jeg vil derfor gerne invitere dig med på en dannelsesrejse til USA, hvor jeg lige nu skal på foredragsturne og ned for at finde [drukne venner i New Orleans](#).

Da vi er hastigt på vej mod en tilsvarende menneskeskabt ghettokatastrofe her i Danmark, har jeg dog mere lyst til at hjælpe druknede danskere op af den tankesump, hvori vi med munden fuld af vand kun magter at råbe "synderinde" når nogen lidt for højrøstet formulerer vor egen destruktive ubevidste tænkning.

På vores fælles dannelsesrejse - thi jeg har selv ligeså meget brug for hyppig udluftning fra sumpen som dig - vil jeg vise dig hvad amerikanerne får ud af deres velkendte positive tænkning om indvandrere.

Lad mig vise dig områder med mange muslimer - skønt dette er svært netop fordi amerikanerne er ivrige efter at blande sig med dem og at få deres børn i skoler med indvandrere - og vise dig hvorfor skatteyderne af samme grund derovre ikke behøver at bruge penge på at sende muslimer i russiske fængsler som du foreslår.

Når du udspørger folk eller politiet i kvarterer med muslimer - f.eks. fra samme lande og sociale baggrund som vores - om "muslimsk kriminalitet," vil de stirre måbende på dig, da alle og enhver jo ved at dette ligesom hjemmefødt terrorisme er et ukendt fænomen i USA. Derovre er det tværtimod de kristne, der er kriminelle, især dem vi i USA marginaliserer med en tilsvarende negativ og bebrejdende tænkning som den danskerne bruger, nemlig de sorte og mexicanerne. Lad mig desuden vise dig hvordan de moskeer, du herhjemme forsøger at bremse, i Guds eget land typisk slynger sig i kærlig omfavelse med kristne kirker med fælles parkeringsanlæg.

Men lad mig også tage dig med i kongressen så at du bagefter kan fortælle danske politikere at ingen amerikansk politiker ville overleve et sekund hvis de brugte et sprog lige til det der høres herhjemme - hverken om indvandrere eller om dem som de derovre tænker dårligt om, de sorte. Det sprog vendte de nemlig ryggen for 50 år siden, da de ikke fik andet end ghettoer og kriminalitet ud af det. Og fordi hverken politikere eller medier i USA benytter etnisk brændemærkning af deres

egne medborgere a la din og Søren Pinds uamerikanske valgkamp, ja, så vil du opleve at hele tonen i samfundet bliver helt anderledes tolerant og fri.

Selv Ku Klux Klan kommer til at afspejle denne tone. Lad mig f.eks. tage dig med til mine klanvenners korsafbrændinger, hvor man i dag kun sjældent hører medlemmer bruge en direkte stempling af medborgere i deres taler i stil med din (og i så fald udelukkende i et uuddannet, magtesløst forsøg på at få negativ medieopmærksomhed og kompensation for en kærlighedsløs barndom). Men når du bor hos dem – thi ægte gæstfrihed kan vi jo også lære lidt af i USA – vil du opleve at næsten ingen af klanmedlemmerne i deres privatliv eller omgangskreds hverken tænker eller taler hadsk på den konstant bebrejdende, afstandtagende måde, der overalt høres ved danske middagsborde om indvandrere og muslimer. Ligeså vil du opleve, at flere af dem har sorte venner end danskerne har indvandrer venner.

Frygt intet på en sådan dannelsesrejse ud over din egen forandring (som jeg naturligvis også vil hjælpe lidt frem i [universiteternes terapeutiske racismeworkshops](#)). Du vil nemlig overalt blive kærligt modtaget. Ikke blot som indvandrer, men også fordi den næststørste gruppe (efter jøder af østeuropæisk afstamning) til at arrangere mine foredrag og meget andet anti-racistisk arbejde, er de lesbiske. (Note: Louise Frevert var kendt som lesbisk) Den paranoia, som sådanne minoriteter i reglen udvikler efter århundreders forfølgelse, ser jeg nemlig dagligt i mit arbejde i deres stærkt forhøjede forståelse for og solidaritet med andre forfulgte minoriteter. Paranoiaen giver du tydeligt udtryk for på dine hjemmesider. Nu vil jeg blot gennem dit møde med det utroligt stærke solidaritetsarbejde, der er typisk for amerikanske lesbiske, give dig lidt søsterhjælp til at også du fremover kan kanalisere denne ud i en mere konstruktiv, menneskekærlig og solidarisk retning end den du og f.eks. Pim Fortuyn tidligere anviste.

Tøv ikke, for efter en sådan dannelsesrejse lover jeg dig at du kan vende hjem og undervise det samlede folketing i forsvundne danske værdier som tolerance og frisind. Først da vil du med dit personlige eksempel også kunne forme indvandrerne med sådanne værdier.

Apropos dine hjemmesider - nu hvor du har mistet din webmaster - hvorfor ikke ansætte mig som ny webmaster?

Når USA's "største, farligste og mest hadske klangruppe" (ifølge [SPLC](#) og FBI) er blevet så stueren at den i dag bruger mig som officiel webmaster, kunne jeg måske hjælpe din hjemmeside med at blive ligeså stueren som [Ku Klux Klans](#). Efter vores dannelsesrejse i USA vil du nemlig ikke

længere se nogen interessekonflikt i at jeg også er webmaster for [Kritiske Muslimer](#).

Kærlig hilsen

Jacob Holdt

Allerede dagen efter dette indlæg havde to filminstruktører ringet mig op uafhængigt af hinanden for at spørge om de ikke måtte tage med og lave en film om "Racisten og antiracisten på rejse i USA", men efter flere dages forhandlinger takkede Louise Frevert høfligt nej. Både Mads Ellesøe og jeg ærgrede os og jeg rejste skuffet alene tilbage til USA. Men da jeg netop havde stået og festet i klanhovedkvarteret i USA skrev jeg derfra hjem til ham - lettere beruset i klanens enorme øllagre og ideen om at rejse rundt i USA med Robert Moore som chauffør:

"Jamen, kan du ikke bruge en Ku Klux Klan mand i stedet til din film om "Racisten og antiracisten på rejse i USA"? Det er selvfølgelig ikke så slemt som en DF'er, men måske nogle danske skolebørn ville synes det var sjovt, da de snart er de eneste, der dyrker KKK og tager dem alvorligt."

Jeg fortalte at jeg skulle rejse rundt med en klanmand for at besøge mine sorte venner. Den ide blev Mads øjeblikkeligt tændt på, "men tror du ikke at du kunne få klanlederen himself med. Det vil der være mere TV-stof i."

Jeg måtte indrømme at Jeff trods alt var mere velformuleret end den tilknappe Robert Moore hvis man kan bruge et sådant udtryk om en klanmand. Mads sad i København og var ved at klippe en film om New Orleans, hvor han havde filmet under syndfloden Katarina, men lod ikke en sådan chance gå fra sig. Allerede næste dag fløj Mads Ellesøe til Chicago uden at jeg overhovedet i min opløftede stemning havde tænkt på at spørge klanlederen om han ville stille op til en sådan film. Da jeg ringede til klanhovedkvarteret ville både Jeff og Robert først med på turen.

Men vi havde overhovedet ikke fået snakket om hvad ideen med en sådan film skulle være – filmen om en antiracist og racist, der rejser sammen og som Dansk Folkepart havde givet anledning til. Jeg havde en ide om gennem en dialog mellem klanlederen og mine sorte venner at vise verden at Ku Klux Klan ikke handler om had, men også om hvordan det er medierne der har blæst disse ekstreme tabere op som en stor magtfuld organisation. Men Mads var omvendt klar over at han som

selvstændig producent ikke ville kunne sælge sin film til DR eller andre hvis ikke han viste det traditionelle billede af KKK som ”en af verdens store trusler, ” for medierne ved at de ikke kan sælge ”kejserens nye klæder.” Denne interessekonflikt affødte megen splid på turen.

Vi kørte ud til Indiana for at samle Jeff op og igen var alle de unge samlet i hovedkvarteret. De var noget skuffede over at jeg ikke havde smukt kvindeligt selskab med denne gang. Mads filmede løs for at sikre sig at han fik noget i kassen, da vi endnu ingen vished havde for at turen ville blive til noget. For at forberede mig psykisk, havde jeg i Chicago læst en meget negativ bog om Jeff skrevet af en af hans frafaldne medlemmer, Indianas tidligere grand dragon Brad Thompson. Det var ikke noget pænt billede han tegnede af Jeff, men samtidig sagde bogen intet om ham som jeg ikke allerede selv havde gennemskuet. En af hans anklager var at Jeff kun havde kørt klanen for pengenes skyld – en anklage der lød lidt hul når man så hans fattigdom – men som dog bevirkede at jeg ikke var overrasket nu, da Jeff sagde at han ikke kunne tage af sted på turen, hvis han ikke blev kompenseret økonomisk så han kunne hyre folk til den taglægningsopgave han selv var hyret til i denne uge. Dette var tydeligvis et reelt problem, kunne jeg se af alle de opringninger han foretog for at ansætte andre til jobbet, så jeg blev nødt til at lægge nogle penge på bordet.

En hel dag endte med at gå med disse forhandlinger, så først ved 22-tiden om aftenen kom vi af sted. Robert ville med, men bilen og vi kunne ikke klare at have to så fede klanfolk med ligesom synet af to så tatoverede rockerbøller ville skræmme alle mine sorte venner langt væk og tiltrække politiet. Så Robert kørte kun med ned til Nashville. Her satte jeg ham bedrøvet af kl. 5 næste morgen på busstationen, hvor der som altid kun sidder sorte mennesker. ”Men jeg kommer tilbage og gør dig til min chauffør senere, ” lovede jeg.

Jeff var en fabelagtig chauffør – den bedste jeg nogensinde har haft – så Mads og jeg sov bag i bilen mens han kørte natten igennem. Første stop var i Southern Poverty Law Center i Alabama, hvor Morris Dees sammen med 100 sagførere sidder i en fæstning og fører krig mod klaner og hadgrupper i hele landet. Det var ham som først havde fået Jeff idømt 130 års fængsel, så Mads ville lave et interview med dem om baggrunden mens Jeff og jeg blev udenfor. Jeff ville som klanleder straks blive arresteret hvis han nærmede sig bygningen, men tillod sig dog at pisse op af den fra bagsiden. Sagføreren som Mads interviewede sagde forfærdelige ting om Jeff, så Mads sluttede dialogen af med: ”Oh, by the way, Jeffery Berry is sitting down in our car. Har De lyst til at tale med ham? ” Det kan nok være at Mads fik et meget bestemt nej og straks blev ført til dørs. I

stedet filmede vi Jeff her ved monumentet udenfor for Martin Luther King og alle borgerretskampens faldne, en del af dem ofre for Ku Klux Klans terror. Det var ikke svært for Jeff, der som de fleste klanfolk i dag har taget afstand fra 60'ernes hadforbrydelser.

Vi var alle godt bombede i hovedet efter ingen eller lidt søvn om natten og jeg anede faktisk ikke hvor vi skulle køre herfra, da jeg ingen tid havde haft til at planlægge eller kontakte folk. Wilma og andre sorte venner omkring Montgomery kunne vi ikke finde. Når jeg kører rundt alene, tager jeg mig god tid til at finde folk, som er flyttet, men nu var tiden kostbar. Jeg valgte at køre ud til min gamle kæreste Mary som normalt er hjemme. Hun var glad for at se mig, men skuffet over at jeg ikke kunne blive. Det var hendes hus, som blev brandbombet af "klanfolk", da vi startede vores forhold i 1975. Det var helt sikkert ikke KKK, der stod bag forbrydelsen idet klanen stod svagt i Marys meget sorte område – "the black belt", og dette viser endnu engang det problem KKK-folk har – at man altid tillægger KKK den slags forbrydelser uden nogen form for beviser. Omvendt har KKK ikke specielt noget imod altid at få skylden, da de jo kun får opmærksomhed ved at spille rollen som "bad boys."

Men da Marys og mit forhold jo havde været måloffer for den tids lokale had og snæversyn havde det en vis symbolværdi for mig at introducere Jeff netop til Mary. Men hvad skete? Knap havde jeg sat mig med Mary for at snakke før Jeff faldt i søvn af at have kørt hele natten. Og Mary var ligeså fåmælt da jeg sagde, "Jeff her er Ku Klux Klan leder. Hvad synes du om at få ham på besøg?" Der var absolut ingen reaktion da Jeff jo lignede enhver anden hvid deromkring.

Da vi fik ham vækket igen tog vi ham til Beth Christies hus, men her var problemet snarere at min gamle ven Beth og hendes familie var så fåmælte at det var håbløst at få en dialog om KKK. Jeg har færdedes i så mange år blandt disse landlige sydstatssorte at jeg ikke tænkte på at de fleste af mine venner er så underkuede i mælet at man slet ikke kan bruge dem på Tv – og slet ikke i en dialog om et alvorligt emne. Af samme grund havde jeg altid opgivet tanken om at invitere dem til Danmark, hvor ingen ville kunne snakke med dem. Bortset fra at de jo i dag ikke bekymrer sig så meget om KKK som om sort kriminalitet.

Vi satte så kurs mod New Orleans for at se om der var nogle af mine venner tilbage, men det lykkedes mig kun at finde Vallery – en af mine gamle jødiske veninder. Vi måtte overnatte i et ludderhotel 4-5 timers kørsel fra byen, da alle moteller var optaget af flygtninge fra katastrofen. Jeg så ikke meget af ødelæggelserne efter orkanen da jeg sad bag i bilen uden udsyn, men det, jeg så,

var deprimerende. Og havde vi tænkt os at finde sorte, kunne vi godt tro om. Alle var jo evakueret eller flygtet fra byen. Undtagen Vallerys sorte mand i det franske kvarter. Men da jeg fortalte Vallery at Jeff var KKK-leder, sagde hun øjeblikkeligt: ”Lov mig ikke at sige det til min mand. Han slår ham ihjel.” Hendes mand var aktivist – en rigtig ildsjæl, der prøvede at få byen op at stå igen. Så hverken Jeff eller hendes mand vidste hvem de sad overfor, da vi fik kaffe med dem. Og når man ingen fordomme har om hinanden kan man jo sagtens snakke. Og snakke kunne de to. De var næsten enige om alting, når jeg smed klanens mærkesager såsom modstand mod positiv særbehandling osv. på bordet. Så de skiltes som de bedste og mest enige venner uden at vide at de i teorien var hinandens fjender.

Den bedste af sådanne dialoger fik vi oppe ved det berygtede Angolafængsel mange timers kørsel fra New Orleans. Min gamle halvkæreste, Virginia Brown, som jeg har kendt fra hun var 16, da jeg kom til hendes hytte efter at være blaffet ud i sumpene til fængslet, var nu gift med fængselsbetjenten Howard Honore.

Da vi kom til deres trailer ude i skovene faldt Jeff igen i søvn ved rattet, hvorfor Mads og jeg sad og hyggesnakkede med dem på verandaen. Virginia havde altid fortalt mig hvor tolerant hun er ”I love all people”. Nå, sagde jeg så, hvad ville du så sige til at møde en Ku Klux Klan leder? Jeg ville elske ham lige så meget, sagde hun uden mindste tøven. Og hendes mands reaktion var den samme. Dette svar ville jeg ikke have fået fra mine vrede sorte venner i byerne, hvor de heller intet kendskab har til folk i KKK. Vi fik en længere snak om dette smukke kærlighedssyn mens kameraet kørte, hvorefter jeg pludselig sagde: ”Jamen, har I lyst til at møde en KKK-leder? Jeg har faktisk en siddende i bilen.” ”Hellere end gerne!” sagde de med de kærligste blikke og uden at fortrække en mine. ”God loves us all.” Og så vækkede jeg Jeff og trak ham hen på verandaen.

Og det blev en lang, lang aften, for var der nogen der kunne snakke sammen var det dem. Jeg sad og misundte Jeffs evne til at vade ind i folk med træsko på, for jeg har tit selv svært ved at holde snakken kørende med de sorte i sydstaterne, da jeg tænker for intellektuelt. Snakken gik så godt og så kærligt at jeg havde svært ved at bryde ind med mine lumske Tv-spørgsmål, der skulle prøve at finde meningsforskelle. Igen var de næsten enige om alle spørgsmål, der normalt deler sorte og hvide, såsom skoleintegration, positiv særbehandling, blandede ægteskaber osv. Til det sidste spørgsmål svarede Howard ved at kalde deres 16-årige datter ud. ”Fortæl denne klan-leder hvem der er din kæreste?” ”A white boy in my school”, svarede hun. Alligevel var de stort set enige om ikke at være begejstrede for dette ”af hensyn til børnene”, som jeg ofte havde hørt klanfolk sige det

- eller som de fleste amerikanere tænke det. ”For sådanne børn bliver jo ”mudkids” havde Robert Moore sagt det lidt mere direkte.

Inden vi tog afsked den aften var der knus og kram mellem alle. En sådan aften gav håb midt i en mere og mere splittet og hadefuld verden selvom jeg udmærket er klar over fra min rejse et par år før i Kosovos landsbyer at det var nøjagtigt på samme måde serbere og muslimer havde siddet og spillet kort med hinanden indtil helvede brød løs – manipuleret ovenfra. Dvs. gennem medierne, som også skulle blive vores værste fjende på denne tur.

Men Howards og Virginias kærlige holdning til Jeff, som prægede de fleste sydstatssorte vi udsatte ham for, havde vi brug for lige nu, hvor vi var på vej mod hadets by, Philadelphia i Mississippi – min ekskones hjemby. Det var her KKK’s terror i 60’erne blev verdenskendt i ”Mississippi burning” – en sag der denne sommer var blusset op igen med fængslingen af klanlederen fra den gang, hvorfor jeg havde haft en lang Tv-snak om mine oplevelser af byen i DR’s Deadline. Derfor havde jeg nu planlagt at Jeff skulle med mig i min svigerfars kirke søndag morgen og møde nogle af min ekskones bekendte, der lige som hende havde leget med de klanfolk, der senere blev dømt dengang. Men nu gik Jeff helt i baglås. Da han så alle de pænt klædte sorte på vej mod den lille trækirke, nægtede han at stige ud af bilen. Jeg skal ikke gå i detaljer her, da det senere blev vist på Tv, men jeg følte mig fuldstændig knust. Vi havde kørt i flere dage for at nå til denne særlige by og så nægtede Jeff helt at træde ind i det eneste sted hvor vi kunne få nogle reelle optagelser med den begrundelse at ”det er imod min religiøse overbevisning at gå ind i religiøse steder”. (Han kørte jo sin klangruppe som en kirke og kaldte sig selv præst). Mads og jeg gik derpå ind i kirken mens Jeff kørte rundt i byen i min bil. Mads filmede seancerne hvor menigheden går i trance og besvmede på kirkegulvet og min tale til menigheden om min skuffelse over ikke at kunne få min ”fordomsfyldte hvide ven nordfra med i min svigerfars kirke”.

I kirken mødte jeg min ekskone Annes legekammerat Georgia Jones, som tog Jeff op og viste min svigerfars nu forladte hus, hvor jeg selv havde boet i 1975. Hun bekræftede beskrivelsen i min bog af alle de pisk og prygl Annie havde fortalt mig at hun havde fået af sin bedstefar. Det havde fulgt hende som en dyb smerte livet igennem og var ikke ulig den smerte, der havde formet hendes to fattige hvide legekammerater, Billy Wayne Posey og Jim Bailey, som senere blev dømt for klanmordene på borgerrettsforkæmperne. Men igen var de fleste af mine sorte venner her for tunge at danse med på Tv og i denne by var det udelukket at fortælle nogen at Jeff var i KKK – dog mest fordi jeg ikke ønskede at få mit eget ry ødelagt her, hvor jeg gerne ville fortsætte med at komme så

længe mine venner eller jeg lever. Men gennem den sorte præst lykkedes det os at komme i kontakt med en af de gamle klanrelaterede hvide, der efter sigende senere havde ændret syn, men under samtalen med Jeff skuffede ved stadig at være dybt reaktionær.

Efter skuffelsen over Jeffs manglende medvirken i denne vigtige by begyndte vi at komme mere og mere på kant med hinanden. Nu følte jeg ikke rigtigt at jeg havde flere (Tv-egnede) sorte venner tilbage i de sydstater der var inden for rækkevidde. Så stemningen var helt i bund da vi næste aften tjekkede ind på et motel i Aniston i Alabama. Jeg var overrasket over Jeffs reaktioner da vi aldrig havde været uenige om noget som helst, men Mads Ellesøe havde for at skabe godt Tv hele tiden ægget os op imod hinanden. Følgelig havde Mads og Jeff nu fået så stærke antipatier mod hinanden at de ikke kunne dele samme værelse og da Mads ikke følte der var råd til mere end et motelværelse, da regningen skulle sendes videre til dansk TV, som han mere og mere tvivlede på ville acceptere filmen, var der ikke andet at gøre end at lade Jeff sove i bilen. Jeg gad i hvert ikke at smide penge ud på moteller skønt jeg havde accepteret at betale Jeffs tabte arbejdsindtægt for en uge. Efter første nats skænderi havde jeg frygtet at Jeff ville køre væk med bilen og hele mit dyre lysbilledudstyr ”kidnappet af klanen” i vrede og blev ved med at tvinge mig selv i motellet til at sige ”du må have tillid til det bedste i mennesket”. Men kunne jeg have tillid til et menneske i affekt? Fra de sorte havde jeg jo lært hvilke uhyrligheder mennesker kan begå i affekt. Mads fattede ikke at jeg kunne holde Jeff ud et minut med ”alt det lort han vælter ud og alle hans baghåndsangreb på dig hele tiden. Hvordan kan du bare lade det hele prelle af?” Jeg blev ved med at forklare:

”Alle de negative sider du ser i Jeff har jeg set en million gange før i ghettoens sårede sorte. Der er simpelthen ingen forskel ud over hudfarven. Smerten er ens. Hvis jeg skulle have givet op hver gang de sorte bagtalte mig, backstabbede (stikke én ned bag fra), bed fingrene af hånden, der blev rakt dem, løj, stjal og bedrog eller hver gang jeg måtte lytte til underlegenhedens overlegenhedspralerier, tror du så at jeg nogen sinde ville have fået lavet Am. Billeder? Hvis du vil lave denne film om den fattige hvide ghettoes sygdomssymptomer kan du da ikke bare give op fordi dit offer viser sig rent faktisk at have ghettoenssymptomerne. ”

Jeg vidste naturligvis at Mads var mere sart end jeg og at hans reaktion var den samme som de fleste mennesker ville have, hvilket netop er grunden til at de ghettoiserer de sorte og fattige hvide. Sådan kørte mine diskussioner med Mads vildt derud af landevejen mens jeg havde ligeså ørkesløse diskussioner med Jeff, hvorved jeg det ene øjeblik havde alliancer med Jeff imod Mads og det

næste øjeblik med Mads imod Jeff. "Divide and rule" gjaldt det om hvis jeg skulle gøre mig håb om at holde mit lille kolonirige af et mobilhjem intakt. Men denne aften gik det alligevel helt gal. Jeff var rasende på Mads og Mads frygtede at han ville slå ham ihjel. Vi stod på parkeringspladsen ved hotellet og råbte så det halve Alabama kunne høre det. Pludselig tog Jeff sin taske ud af bilen og sagde at nu ville han blaffe hjem og gik mod landevejen i mørket: "I can't stand this punk." Jeg løb efter ham og standsede ham fysisk, så han begyndte at true mig med knytnæver. Men jeg gik helt ind på ham (mens Mads havde nærvær nok til diskret at filme det uden at det så ud som om han gjorde det), idet jeg vidste inde i mig selv at der ingen som helst vold var i denne tilsyneladende frygtindgydende mand skønt jeg havde set nok af indre vold i andre klanfolk. "Hvordan kunne du være så sikker på det?" spurgte Mads mig senere. Jeg svarede: "Alt muligt skidt var han i fængsel for i sin ungdom, men aldrig for vold imod andre mennesker. Og når han i alle de år som voksen stod lørdag efter lørdag på gadehjørner og blev overdænget med brosten og væmmeligheder fra hadske moddemonstranter uden nogen sinde selv at få en voldsdom, er det så tænkeligt at han skulle bruge vold mod en ven som mig efter sådan et lille skænderi?"

Dette var min rationelle logik, men med min indre stemme havde jeg jo også lært blandt voldelige sorte at deres voldelige overfald på mig først ophørte den dag, da jeg begyndte at have fuldstændig tillid til deres indre godhed og at vise det over for dem. Jeg fik nu langsomt Jeff overtalt til at vende tilbage til hotellet ved for mine egne sparsomme penge at skaffe et værelse til ham. Og nu skete der noget spændende. Da jeg havde puttet disse to ballademagere i seng i hvert sit værelse (Jeff bad om jeg ikke nok ville sove hos ham, men jeg foretrak at sove i bilen) og stod uden for hotellet for at sunde mig, kaldte en sød kvindestemme med den mest charmerende Alabama-accent: "So you have some trouble there?" "Yes, and so do you, I assume!" Mine ord røg ud af mig fordi det øjeblikkeligt føltes som om vi havde brug for hinanden. Det var den fattige hvide pige, Christy Warren, og i løbet af et øjeblik endte jeg i hendes værelse med en flaske vodka. Jeg fortalte hende kort at jeg havde et problem med en klanleder, hvortil hun grinende sagde: "Yes, I know what you are talking about. Some of my family is in the Klan." Da jeg spurgte hende ud om hendes problem sagde hun at hun havde prøvet denne aften at få et forhold til en sort mand, men det havde ikke rigtig klikket, så nu (ved midnatstid) var han kørt hjem.

Hvad der nu oprullede sig var en meget lang historie og en meget lang søvnløs nat, dog her gengivet kort. Når Christy snakkede gestikulerede hun vildt omkring sig med armene det ene øjeblik og rullede sig sammen i sengen som et æg som for at søge beskyttelse det næste øjeblik. Jeg har set det

der før, sagde jeg, også dit ansigt genkender jeg. Jeg blev ved med at insistere. Så pludselig sagde hun "Nell" og det gik op for mig at hun lignede Jodie Foster i filmen Nell. Og det gav mig et fingerpeg om at det drejede sig om incest, da jeg havde set det samme i andre incestofre. Men det nævnte jeg ikke for Christy, for incestofre skal pakkes langsomt ud. Og det var den side af historien som nu tog mig det meste af natten. Hvor ville jeg ønske jeg havde haft en båndoptager med til at optage alle de uhyggelige detaljer hun nu rullede op for mig, men den natlige samtale hvorunder jeg aede og kælede hende blev så lang at jeg nok aldrig ville have fået tid til at høre båndet.

Hun havde været misbrugt seksuelt igen og igen af næsten alle i sin familie (undtagen sin far). Allerede som 3-årig var hendes underhylere blevet fundet med et stort hul, men misbruget fortsatte til hun blev 14 år, da hun løb hjemmefra. Alle i familien havde været strengt racistiske – hende selv også – men for hende havde dette ændret sig, da det igen og igen havde været det sorte samfund som havde hjulpet hende og givet hende husly. Da hun som så mange incestofre også var endt som narkoman og prostitueret som 14-årig kom hun helt naturligt i kontakt med sorte narkosælgere nu var hun det eneste hvide medlem af den landsdækkende sorte bande "Crips" lige der i byen Anniston. To gange var hun blevet fundet død af overdosis, men vakt til live. Flere gange havde hun forsøgt selvmord. Det råb om hjælp jeg ligesom havde fornemmet var altså ægte nok, men hun havde allerede fået hjælp denne aften af den sorte mand. Han havde nemlig hurtigt indset at hun ikke var i stand til sex og havde i stedet givet hende psykologisk hjælp. Derfor var Christy allerede åbnet halvt op.

Der var langt flere detaljer, men da hun fortalte om sin fattig-hvid-affald- og klan-baggrund indså jeg hurtigt at hun kunne hjælpe mig næste dag i den hårdknude forholdet til Jeff var endt i. Stor var Jeffs og Mads' overraskelse da de vågnede op og fandt mig sovende – lettere hoverende - med en pige i værelset ved siden af, men "jeg har en plan", sagde jeg til Mads. Christy havde nemlig lovet at tage os med ud til sin syge far, som hun passede. Så efter morgenmad kørte vi ud til det mest fattige område vi havde set på hele turen. Selv jeg var overrasket over at møde en sådan hvid fattigdom, der forekom langt værre end mine sorte venners. Jeg vidste at dette var Jeffs folk, som han evindeligt kaldte "my people". Han havde gang på gang sagt at han kæmpede de fattige hvides sag ligesom Martin Luther King kæmpede for sit folk. Christy og hendes far boede i en forhutlet skurvogn med affald til alle sider og et gøende hundekobbel vi skulle kæmpe os igennem for at komme ind. Her sad han, syg og alene i al sit lort – eller rettere hundelort overalt på stolene og tre bjæffende hunde på sine armlæn, der gjorde det umuligt at få ørenlyd. Nu begyndte jeg på kameraet

at stille ham nøglespørgsmål a la: ”Hvad er din definition på en nigger?” ”Det er en low-trash-person, som tager fra samfundet og intet giver tilbage. Og der er flere hvide niggere end sorte” lød svaret. ”Jamen det er jo nøjagtig din definition, Jeff. Så værsgo. Her har du dit folk.” Og Jeff lyste op efter den lange sorte vandring han havde været på i dagevis.

Efter lang snak, hvor Christys far uddybede sine klansympatier mens han rystede mere og mere af sukkersyge, tog vi ham ned i det lokale Hoddle House, da Jeff insisterede på at give ham noget mad for egne penge. Og her rygtedes det straks at Jeff var klanleder, hvorefter han resten af eftermiddagen var omgivet af beundrende rednecks og sympatisører, som han sad og prædikede for. I et af hjemmene, som vi besøgte med ham, boede en fattig hvid kvinde, der aldrig havde lært at læse, men som havde et køkkenbord malet helt som KKK's rebelflag. Klansympatierne sås overalt og dog var disse fattige hvide langt mere integrerede med deres sorte naboer, som de boede dør om dør med - naboer som vi aldrig hørte dem sige et ondt ord om – end typiske hvide i nordstaterne, som bor så langt væk fra de sorte som de kan, men som fordømmer alt hvad Ku Klux Klan står for.

Nogle af disse sorte i området var tilmed Christys bandemedlemmer fra de landsdækkende sorte bander Crips og Bloods, som jeg havde aftalt med hende at vi skulle besøge sammen med Jeff. Men da det nu var rygtedes overalt at Jeff var Ku Klux Klanleder, nægtede hun at tage os derover, da ”han vil være en død mand hvis vi gør det”. Jeg tænkte at hun nok overdrev lidt, men skulle senere på natten opdage sandheden i hendes ord.

Vi tog så i stedet på skovtur. Jeg havde nemlig endnu en plan med henblik på at løsne Jeff op, nu hvor han var i sit rette element. Vi kørte op i en skovtykning bag Christys shack og tog tæpper og masser af øl med os og slog os ned. Heller ikke Mads Ellesøe vidste hvad der skulle ske, jeg havde blot givet ham besked på at filme det fra først til sidst ”også når der kommer døde punkter hvor intet tilsyneladende sker, for det gør der lige pludselig når du mindst venter det.” Jeg havde på forhånd aftalt det hele, der med en overraskende undertrykt intelligens lynhurtigt havde forstået hvad det handlede om.

Jeg begyndte nu at snakke – kun afbrudt af de endeløse larmende tog, der altid kører forbi de fattigste, der bor ”across the tracks.” Jeg satte mig ved siden af Christy og holdt hende i hånden som vi gør det i vore racismeworkshops med Jeff placeret overfor. ”Please, Jeff, give this woman all your undivided and loving attention while I tell her story.” Jeff sad bomstille hvorefter jeg begyndte at berette den dramatiske historie, som Christy havde fortalt mig om natten.

Da jeg i de værste afsnit om hendes mishandling kom til at tænke på alle de tilsvarende voldelige overgreb jeg havde oplevet i andre – ikke mindst klanfolk – og om hvordan Christy havde forsøgt at slå sig selv ihjel på den ene og den anden måde, blev jeg så rørt at jeg begyndte at tude. Christy tudede også og Jeff sad også med tårer i øjnene som jeg vidste han ville ende med at gøre trods hans tilbøjelighed til at ”opføre sig som et mandfolk.” Det blev til en lang udpenslet historie om overgreb efter overgreb på Christy. Da jeg kom til kapitlet hvor Christy som 14-årig var løbet væk hjemmefra, rejste Jeff sig pludselig og gik sin vej ind i skoven. Han kunne ikke klare at høre mere, thi det var jo hans egen historie jeg sad og fortalte. Vi sad længe helt tavse af frygt for at han ikke ville komme tilbage igen. Men heldigvis kom han noget efter tilbage, hvorefter jeg kunne fortsætte med at fortælle om hvordan Christy havde reageret på denne undertrykkelse ved at søge ind i det sorte samfund, som hun havde været opdraget til at hade. Til sidst vendte jeg hovedet mod Jeff og sagde: ”Du ved godt Jeff at dette er også din egen historie – ikke måske de seksuelle, men de fysiske overgreb gennem hele din barndom, pryglene og ydmygelserne fra din fordrukne far – sådan som du fortalte mig det hele i fængslet, da du var længst nede og havde brug for mig. Men nu hvor du er ude af fængsel har du igen gjort dig hård og vil hverken tale om din barndom eller lade Robert og Pamela tale med mig om deres voldelige barndom.” ”A man shouldn’t feel sorry for himself,” som du hele tiden udtrykker det. Alt det som du hverken kan benægte eller løbe fra som din fortid gjorde ved dig – til det monster i omverdenens øjne som du hele tiden søger beskyttelse i ligesom Christy i hendes sammenrullede æg, som hun lige viste dig. Og på denne tur har du hele tiden bekæmpet mig og Mads – nøjagtig som Christy bekæmper uhyrerne omkring sig med hendes fægtende arme – hver gang vi nærmede os alt dette ubehagelige. Hver gang begyndte du i stedet at rable ligegyldig og tom klanretorik af eller blev pludselig – midt i al din indre blødhed og mildhed – hård og ubehagelig. Nøjagtig som de sorte i ghettoerne som du foragter fordi de er alt det du selv er, selvforagten som du så genialt formulerer i din definition på hvad en nigger er. For sandheden er jo at du foragter dig selv endnu mere end de sorte som jeg så det i dit ubehag ved Christys fortabte far.”

Jeg huskede ikke helt om jeg sagde den sidste sætning i Christys nærvær, men det kunne man vel se i den senere fjernsynsudsendelse, hvor denne terapeutiske seance skulle være filmen klimaks. Eller kunne man? For hvad skete senere med lige netop dette Tv-bånd hvor vi begyndte at nærme os klanlederens bløde indre? Tja, vent lidt. Men en ting er sikkert. Dette lille forsøg på en racismeworkshop ved at bruge en anden person som spejlbillede satte hurtigt en utrolig befriende

snak i gang mellem Jeff og Christy. Den startede mens solen stod midt på himlen og skinnede ned over os og sluttede først i bælgravende mørke, som Mads ikke kunne filme i, hvorfor vi fortsatte med lommelygter blot for at være sikre på at i det mindste deres stemmer blev optaget. Efter alle øllerne vi nu havde drukket måtte vi bogstaveligt famle os eller kravle ud af skovens mørke.

Vi skulle egentlig have sagt farvel til Christy her, men hun bad om hun ikke nok måtte sove hos mig endnu en nat. Og det var nær blevet min død. Hun fandt et billigt ludderhotel til os, hvor hun havde en særlig konto hos inderne, som i stor stil driver motellerne i USA, hvorfor jeg godt kunne få råd til et værelse til Jeff. Jeg sagde til Christy at hvis hun ville sove hos mig, måtte hun sove hos mig i bilen nu, da jeg var træt af ingen søvn at have fået den forrige nat. Men hun ville ikke i seng lige med det samme. Hun skulle lige ordne noget. Lidt senere stødte jeg ind i en af hendes luskede sorte venner udenfor, som begyndte at snakke med mig. Pludselig opdagede han den bitte lille mikrofon, som stadig sad i skjorten pga. filmoptagelserne og spurgte skræmt: ”Are you police?” Jeg grinede og sagde spøgende at ”ja, jeg er fra politiet og skal efterforske nogle sorte bander heromkring.” Men han var ikke til at spøge med, for han var lige i øjeblikket på crack, som jo gør narkomanerne eksplosive og paranoide. Jeg var dog for træt til at overbevise ham og gik lidt efter i seng. Jeg husker blot at Jeff midt om natten kom ud til bilen og hamrede på døren og vækkede mig for at få et eksemplar af min bog. Hvad skal dog en klanleder med min bog midt om natten, tænkte jeg og sov videre.

Næste morgen kom Jeff stolt ud og vækkede mig med kaffe og morgenmad på sengen i bilen og sagde at han lige havde reddet mit liv fra en sort gangster. Langsomt fortalte både Jeff og Christy mig hele den dramatiske historie. Fyren var et bandemedlem fra Crips, som koldblodigt hærger over hele landet og hvis oprindelige leder her to uger før jul blev henrettet af Arnold Schwarzenegger, Californiens guvernør. Jeg havde tidligere på aftenen givet Christy lidt penge til crack ”som tak for din utrolige indsats i dag” og fyren var derfor kommet for at sælge crack til Christy. Jeff fortalte hvordan denne sølle pige ikke havde haft en crackpibe på sig og havde kæmpet i timer i Jeffs motelværelse for at hamre en pibe ud af en Coca Cola dåse mens den sorte gangster var blevet mere og mere paranoid af sin egen crack og flere gange havde taget sin pistol op for at gå ud og skyde mig i bilen. Den hungrende Christy havde for travlt til at forsøge at overbevise gangsteren om min virkelige identitet, hvorfor det var faldet i klanlederens lod at gøre det. Han kunne ikke overbevise gangsteren ved at fortælle ham at han selv var et ”lovløst bandemedlem” da deres to bander jo ikke just var på venskabsfod og derfor havde Jeff pludselig fået den ide at vise gangsteren min bog med

dens billeder af mig sammen med ghettoernes kriminelle og var kommet ud i bilen efter den. For i bogen om disse sorte lignede jeg jo alt andet end en politimand.

Det var i sandhed skæbnens ironi for en antiracist som mig, at USA's største Ku Klux Klan-leder tilsyneladende havde reddet mit liv fra en sort gangster. Dog med store søvnløse omkostninger for ham selv, idet han ikke havde lukket et øje hele den nat med en bindegal eftersøgt pistolbevæbnet sort gangster siddende på klanlederens sengekant og en cracknarkoman kæmpende med en coladåse i sidesengen. Jeg derimod sov som uskyldigheden selv og drømte om hvor herligt det altid er at bringe forskelligartede mennesker sammen, så sød musik kan opstå i hjertet..... berigende og livgivende i al fald for en selv.

Klanlederens manglende søvn den nat var sandsynligvis også grunden til at næste dag gik som den gik og at hele filmen, som jeg nu havde tænkt mig den som en fantastisk pædagogisk rejse, gik i vasken. Jo, uden tvivl var den blevet en rigtig god film hvis den var endt med min død. Men trods den gode stemning dagen før var Jeff nu usædvanlig sur og vrangvillig. På vej til Atlanta sagde han dog udspurgt på kameraet som en nærmest befriet mand og helt uden de vrangvillige bitre modangreb som tidligere på turen at "rejsen har gjort mig til en lykkeligere mand".

Men da jeg samme aften ville sætte ham på nye prøver gik helt det galt. Jeg havde håbet at vi kunne overnatte i min mangeårige medarbejder Tonys hjem hos hans mor Dot, der havde støttet mig i alle årene og delte alle mine synspunkter. Men hun og hendes mand Jim ville "under ingen omstændigheder" have en klanleder ind i deres overdådige villa i et pænt sort overklassekvarter. Tony og vore fælles frisindede Bahá'í venner havde forsøgt at skaffe et lokale hvor jeg omsider kunne få mulighed for at vise mit lysbilledshow for Jeff i et blandet sort hvidt publikum hvorefter vi havde planlagt at Tony skulle lave sin terapeutiske workshop med Jeff.

Men det eneste sted vi kunne opdrive på kort tid var Atlantans Bahá'í Center på 379 Edgewood Ave SE og Jeff nægtede kategorisk at træde ind i et religiøst center. "Det er imod mine principper," gentog han ligesom da han havde nægtet at gå ind i min svigerfars kirke i Mississippi få dage før. Så vi sad slukørede i halvmørket på BBQ-restauranten udenfor med en lille flok fra menigheden, der alle udgjordes af blandede sort/hvide ægteskaber som det er normalt i Bahá'í menigheder. Disse veluddannede sorte fra byerne havde absolut ikke samme tilgivende forståelse for en selverklæret klanleder som de uuddannede landlige sorte, der altid havde levet blandt klanfolk og derfor kunne se deres menneskelige sider. Nej, de gik straks i kødet på Jeff og kaldte hans organisation for en terrorgruppe med en velformulerethed, som Jeff slet ikke kunne hamle op overfor med hans

efterhånden trættende nedslidte floskler. Kun Tony og jeg bar over med ham, men Tony kunne heller ikke få ham overtalt til at se showet, som skulle have været turens højdepunkt. På et tidspunkt blev det for meget for Jeff og han tog en af de mere forstående hvide kvinder over på parkeringspladsen foran Bahá'í centret for at vinde lidt medfølelse. Hvad han ikke vidste var at Mads Ellesøe fortsatte med på afstand at filme ham med kameraets telelinse og da Jeff stadig havde sin mikrofon monteret kom hele hans leflende snak med i filmen, hvor han bl.a. stod og sagde, ” Du må forstå mig, jeg har intet mod blandede ægteskaber. Min stedfar er sort. Min mor og ham har været gift i 45 år. Han reddede hende fra at være narkoludder til at blive a really fine lady. Så jeg elsker min stedfar. Men du kan forestille dig hvad jeg gik igennem dengang. ”Din far er en nigger. Så jeg kan ikke lege med dig. ” De sorte ville ikke acceptere mig og det ville de hvide heller ikke. ” Alt dette havde han jo fortalt mig om mens han var i fængsel, da han havde brug for min hjælp. Men hver gang jeg på turen havde bragt det op foran kameraet havde han benægtet det, for på Tv gjaldt det om at spille den store klanleder.

Da de kom tilbage og satte sig hos os spurgte den hvide kvinde videre: ”Så hvordan blev du involveret i klanen?”

Jeff svarede: ”Jeg er lederen af KKK, pastor Jeff Berry. Jeg tror på lige rettigheder for alle og ingen særrettigheder for nogen. Vi er alle Guds skabninger. Som Rodney King sagde: ”Kan vi ikke bare enes? ” ”

Nu afbrød den hvide kvindes sorte mand: ”Jeg er i høj grad bevidst om den hellige krig som klanen har ført mod fattige sorte i mange år. Så jeg lader mig ikke narre..... ”

Jeff: ”Jeg er ikke uenig. De begik nogle fejl. ”

Den sorte fortsatte: ”...og der er ikke mange sorte på min alder, der kan se klanen i andet lys.

Klanen kan kamuflere sig, men vi ved hvad den er og hvad den står for. Den står for frygt fordi den er frygtindgydende. Den står for terror. ”

Jeff: ”Jeg bliver bare trukket frem på grund af, hvem jeg er. Der er ingen der gider at tale med mig fordi jeg er klansmand. Derfor føler jeg på en måde at vi har noget til fælles. ”

”Nej, fordi du har valgt det. Jeg har ikke valgt noget. Jeg kan ikke ændre mig. ”

Jeff: ”Jeg blev født hvid. ”

Sort mand: ”Men du blev ikke født som klansmand. Det var et valg. Du traf et valg. ”

Da alle havde forladt området efter forgæves at have forsøgt at få Jeff lokket ind i Bahaii kirken følte også jeg mig ekstra forladt der i mørket. Jeg havde planlagt at tage Jeff med op til min nye

veninde i en anden Klangruppe i North Carolina, Raine Carraway, for at lade hende arbejde lidt på Jeffs homofobi, som jeg syntes var værre end hans racisme. Hun var nemlig pro-homoseksuel talsmand og feminist samtidig med at hun var aktiv som klanmedlem. Det ville også være en øjenåbner med en sådan konfrontation for Tv-seerne, men efter en uges mundhuggeri med Jeff i bilen orkede hverken jeg eller Mads Ellesøe at fortsætte rejsen – især nu hvor Jeff stejlede og sikkert også selv følte sig nedslidt. Jeg sagde trist til Jeff, ”Jeg kan ikke arbejde sådan når du ikke vil medvirke. Der er ingen pointe i det. ”

- ”Jeg er ikke din marionet. ”

”Jeg håbede bare på at vi kunne få det arrangeret med showet. Du har ligesom brændt den ide af med din tåbelige stædighed. ”

- ”Skal vi stå her til midnat og høre på, at du gentager dig selv? Du sagde at vi er færdige, så kød mig hjem og så er vi færdige. ”

”Ok, hvor er Greyhound busstationen? ”

- ”Det var ikke aftalen. Du lovede at få mig hjem. ”

”Ja, det sagde jeg. Men jeg kan jo ikke køre hele vejen derop igen. ”

- ”Well, ok, men jeg siger dig en ting. Hvis du smider mig af og bruger optagelserne, så sagsøger jeg dig, for du har ikke levet op til aftalen. ”

”At bringe dig hjem betyder ikke at jeg selv vil køre dig hele vejen hjem.”

Jeff stod lidt senere ud af bilen og ringede hjem: ”Hør her, afløs korsafbrændingen i morgen og lad jer ikke interviewe af Jacob Holdt. Hvorfor? Fordi svinet smider mig af ved en busterminal i Atlanta. ”

Jeg vidste at han fingerede samtalen og sagde i bilen på vej til busterminalen: ”Det betyder ikke at jeg er færdig med dig. ”

- ”Jo, du er færdig med mig. ”

”Jeg bliver aldrig færdig med dig. Nu skal du ikke blive vred fordi jeg bliver lidt sur. Du har meget vrede i dig. Det forstår jeg godt. Jeg forstår også hvordan din vrede”

Jeff afbrød, ”Tager du penge for alt det filosofilort du fyrer af? ”

”Det er ikke filosofi. Enhver ville sige....”

- ”Ja, men enhver ville ikke smide andre mennesker af. ”

”Jeg ville sørge for at du kom hjem, jeg havde aldrig tænkt mig at køre helt op til Indiana...”

Jeg læssede Jeff af ved busstationen kl. 3 om natten. Busstationen var fyldt af sovende sorte, der skulle med de såkaldte ”ghettobusser”, hvilket endnu engang fik Jeff til at eksplodere i vrede over

som klanmand at skulle køre med alle disse fattige sorte. Enhver ved jo at de hvide flyver mens de sorte tager Greyhound. Jeg forsøgte at berolige ham: ”Lad være med at være så vred. Vi er stadig gode venner, ” sagde jeg og omfavnede Jeff.

Jeff rystede mig af og vendte sig i vrede: ”Nej, vi er ikke. Jeg vil ALDRIG se dig igen. ”

”Du er bare lidt vred lige nu...”

-”Giver du mig min busbillet eller skal du stå her og fucking optræde hele natten? ”

Hvorefter Jeff vandrede ud i nattemørket og jeg råbte: ”Jeg vil se dig snart. ”

Mads og jeg var helt udkørte, men også utroligt lettede over at være sluppet af med Jeff, da vi ved tretiden om natten kørte mod Florida for at slappe af ved svømmepølen hos min playboymillionærvæn Tommy i Orlando. Men da vi næste dag vågnede opdagede Mads at bånd 30-34 af hans optagelser var forsvundet. Vi gennemrodede alt i bilen uden held. Værst var at det var de allervigtigste med min åbnende helingsseance med Jeff og Christy fra skoven inden han begyndte at lukke sig i vrede igen. Der kunne ikke være sket andet end at Jeff i sin afsluttende vrede må have grebet bag ved sædet og hugget dem fra Mads taske. Vi var rystede og Mads ville straks anmelde det til politiet for at få dem til at standse Greyhoundbussen på dens vej mod Norden og ransage ham. Det ville jeg ikke høre tale om. Hvis Jeff blev anholdt ville han straks igen ryge i fængsel med alle de domme han allerede havde. ”Vi må ikke ydmyge ham, ” insisterede jeg. For mig var det vigtigere at redde mit venskab med Jeff end at få båndene – eller rettere på den måde at redde begge dele. Venskabet var for mig det vigtigste, da jeg indså at Jeff nok blot havde smidt båndene ud af Greyhoundbussen for netop at undgå at blive taget af politiet med dem.

Så i stedet for en tiltrængt ferie i Florida var der ikke andet at gøre end straks at vende bilen om og begive mig ud på den to dage lange 1600 km rejse mod Butler, Indiana. ”Vi gik fra hinanden i vrede og det er noget forfærdeligt noget. Det må man aldrig gøre. Det burde jeg have sagt mig selv. Jeg orkede bare ikke mere. Og nu vil jeg så tage op og snakke med ham og forsøge at gøre det godt igen, ” som jeg sagde som det sidste i filmen. Jeg tænkte at dette nok skulle lykkes når Tv-kameraet og Mads Ellesøe, som Jeff hadede, ikke var til stede.

På den lange køretur op besøgte jeg dog den store Grand Dragon, Robert Moore, i hans hjemby Lexington. Ham skammede jeg mig jo også overfor ved på samme måde at have ”dumpet ham” i vejsiden til fordel for en Tv-udflugt med en mere spændende leder af KKK. Nu kunne et forstærket venskab med ham måske også bruges til at vinde klanlederens hjerte tilbage, tænkte jeg. Og ligeledes besøgte jeg i North Carolina min nye klanveninde i en anden klangruppe. Deres historier vender jeg dog tilbage til.

Men alt var forgæves. Da jeg efter en lille uges kørsel endelig nåede frem til Indiana hoppede mit hjerte nervøst, da jeg kørte igennem de vidtstrakte flade majsmarker med de mange langsomme sorte hestevogne, som mennonitterne og the amish stadig kører rundt i, de mennonitter som klanlederen selv hyppigt arbejdede for og havde et godt forhold til på egnen. Jeff var nervøs for angreb udefra og jeg havde fået forbud med at fotografere hans nye farmhus. Så jeg vidste han holdt øje med min bil, da jeg kom kørende op af alleen. Først efter flere gange banken på døren åbnede han den fjendtligt. Jeg sagde at Mads nu var ude af billedet og tryglede om vi ikke kunne blive venner igen nu hvor ”medierne ikke satte os op mod hinanden”, som vi tit havde siddet på turen og beklaget os over om aftenen udenfor kameraets rækkevidde. Men Jeff var fuldstændig tillukket og sagde at han aldrig ville lukke mig ind igen. Og smækkede der på døren i hovedet på mig. Jeg vidste at de andre klanmedlemmer ville reagere på samme måde efter at have hørt hans version af historien, men tænkte at jeg havde en særlig plads i hjertet hos Pamela og kørte hen til hende for med hendes hjælp at åbne Jeff op. Som jeg husker det i dag boede hun stadig på det tidspunkt i Fort Wayne. I al fald kørte jeg de 60 km dertil for i Barnes & Noble at købe en flot stor fotobog til hende om de Harley Davidson motorcykler som hun elskede. Med den under armen troppede jeg op hos hende, men hun var fuldstændig iskold overfor mig ligegyldigt hvad jeg sagde. Med et isnende blik smækkede også hun døren i. Da hun nægtede at tage imod min gave lagde jeg den på hendes bil og kørte helt nedslået væk. Det er en frygtelig følelse at blive udstødt af en gruppe eller familie, man gennem flere år har oparbejdet et stærkt tilhørs- og tillidsforhold til. Langt værre end når en kæreste slår op med en, for en kæreste kan jo altid erstattes af en ny har i al fald jeg lært. Det er som om man pludselig mister hele sin identitet. Selvom jeg godt nok var klar over at jeg havde mange andre identiteter jeg kunne hænge min hyppigt svigtende selvtillid op på var det ingen trøst lige i øjeblikket, hvor jeg følte min verden pludselig brasede sammen om mig. Lidt som da jeg 10 år efter kom i ”bad standing” hos Bandidos i Danmark og også der pludselig mødte lukkede døre overalt. Jeg var frygteligt anklagende over for mig selv og Mads Ellesøe for at have været dum nok til at invitere ham ind i mit venskab med klanen og derved ødelægge det. Alt sammen ligesom Jeffs motivation til at få et øjeblikks berømmelse og selvforherligelse. Hvorfor kunne jeg dog ikke bare leve med og glæde mig over de vidunderlige mennesker jeg mødte på min vej uden straks at skulle udnytte dem?

Denne min skyldfølelse gav mig muligvis også et sjældent øjeblikks frygt for at vende tilbage til klanhovedkvarteret – ikke for Jeff selv, men for de andre mere voldelige ungdommelige

brushoveder i hovedkvarteret. Hvad kunne de mon finde på at gøre hvis han ikke var hjemme? Derfor havde jeg forinden ringet til mine veninder i New York. Som Anna Davolio siden har skrevet: ”Hvad jeg husker tydeligt var en dag, da jeg var på et museum i New York, og fik et opkald fra en hektisk Jacob, der kommanderede mig til at skrive en adresse ned på et stykke papir og ”ringe til politiet efter 20 minutter, hvis du ikke har hørt fra mig. ”

Selvfølgelig hørte jeg ikke noget fra ham, men heldigvis forsøgte jeg at ringe tilbage til det nummer, han havde kaldt mig før jeg advarede politiet og han svarede at alt var ok.

Han var på vej tilbage til klanlederens hus og bekymrede sig alvorligt for om de ville gennemprygle ham eller noget værre.... Jeg må tilstå at jeg aldrig før har hørt ham lyde sådan (jeg vil ikke sige bange men absolut bekymret).”

En anden af dem jeg ringede til i min fortvivlelse var min mangeårige veninde Christina Sun i New York, da hun havde fulgt hele vores rejse på afstand og jeg flere gange når rejsen var gået i hårdknude havde ladet hende snakke med Jeff i telefonen for at muntre ham op, hvilket med hendes smittende latter og optimisme næsten altid lykkedes. Hun fik nu den skøre ide at hun og Anna Davolio skulle flyve derud til Butler og sammen optræde for klanens medlemmer. ”Sig til dem at du bringer er verdenskendt fotomodel og sangerinde og at jeg synger for et stort band i New York. ” Begge dele var rigtige nok og hvis jeg kunne få de kvindehungrende klanmænd overtalt ville det uden tvivl blive en bragende og forløsende ”verdenskultur” succes bare at bringe disse to smukke kvinder ud midt i de visne understimulerede majsmarker. Jeg husker ikke helt hvad der gik galt ud over at jeg overhovedet ikke kunne komme på så meget talefod med klanen at jeg kunne bringe det på bane. Jeg endte med slukøret at køre de 1000 km til New York og der at arrangere en befrielsestrøstefest med hele Christinas band for Mads Ellesøe i Brooklyn. Vores festlige gensyn efter den indså vi nu utroligt undertrykkende rejse var en sådan frihedsrus at Mads ustandseligt kyssede mig mens vi dansede vildt omkring som to netop befriede fanger af en gidseltager. Men var det ikke os der havde taget Jeff som gidsel, tyggede jeg på lige til min Afrikarejse næste sommer?

Jeff_overfaldet_2006

Mens jeg i en hel måned rejste rundt i Uganda for at give støtte til udsatte marginaliserede stammer og grupper tænkte jeg ofte på hvor underligt det var her at høre afrikanerne tale i et fordømmende

ofte hadsk sprog overfor andre afrikanske stammer i en tone, som jeg aldrig hørte nogen bruge i Ku Klux Klan. Og over for de små pygmæer som de havde fortrængt fra regnskoven grænsende op til Rwanda, hvor man så få år før havde myrdet en million af en anden stamme efter at have omtalt dem som "kakerlakker" der bør slås ihjel, talte de ligeså nedladende som jeg hørte de hvide i min ungdoms USA tale om de sorte. At fordybe sig i afrikanernes racisme lige efter Ku Klux Klan fik de sidste til at fremstå som de rene engle.

Jeg havde endnu ikke set klanen skade nogen sorte, men at den ikke optræder som engle overfor sine egne så jeg da jeg vendte hjem fra Afrika og der lå et brev til mig fra en indianer i USA. Han var blevet dybt rørt over min historie om klanlederen Jeff Berry på mine hjemmesider og "ville nu bede mig om hans adresse for at sende ham Bibler og alle sine inderligste bønner nu hvor han lå for døden efter mordforsøget." Hvad for noget, tænkte jeg skræmt? Det havde jeg intet hørt om i Afrikas jungle, hvor jeg kun så aber myrde hinanden, og googlede derfor straks Jeff. Og nu læste jeg rystet i lokalaviser om hvordan Jeff til klanens store årlige korsafbrænding og barbecue den 4. juli var blevet overfaldet af sin egen søn, Anthony, der anklagede ham for raceforræderi fordi Jeff havde opløst og forladt Ku Klux Klan. Så mange prygl fik faren for øjnene af alle de andre klanfolk, at han nu for anden måned lå i koma og slanger med kun 50% chance for overlevelse. Det var den selv samme utaknemmelige søn, som Jeff personligt tidligere var gået i fængsel for at redde fra en fængselsdom for vold, der nu gav faren sin utaknemmelige form for tak. Da jeg i 2003 havde interviewet ham på klanens Tv-station, havde jeg undret mig over at han overhovedet ingen skyldfølelse havde over at hans far på det tidspunkt sad 30 år i fængsel udelukkende for hans skyld.

Rystet ringede jeg nu til Jeffs bedste venner i Indiana, Helen og Cliff, for at få mere at vide om mordforsøget. De fortalte at Jeff nu var kommet til bevidsthed, men at han for resten af livet ville være blind og lammet. "Og tak Gud for at han endelig fandt lidt kærlighed i sit forhold til Pamela." Nu frygtede de blot at Pamela ville forlade ham ved udsigten til at leve med en grønsag resten af livet. Hun var blevet nødt til at kvitte sit arbejde for at passe ham, hvorfor jeg vidste at de nu levede i yderste fattigdom og straks sendte hende penge. Udover at sende penge til telefon og klanens hjemmeside havde jeg efterhånden sendt klanen en del penge også for at komme i "good standing" igen. Skønt jeg egentlig kunne regne det til mine arbejdsomkostninger havde jeg i blufærdighed aldrig kunnet få mig selv til at trække det fra i skat trods alle de penge mine foredrag om KKK havde tjent hjem til Skat. Mine fattige danske medborgere skulle trods alt ikke lide under mine klanudskejelser ☺

Men en ting gjorde mig glad ved at høre det hele. Fra starten af mit venskab med Klan-gruppen

havde det været mit erklærede mål at forsøge om jeg med mit venskab, kærlighed, positiv tænkning, ikkevoldelig kommunikation - eller hvad man nu vil kalde det - kunne få selv en klanleder til at forlade Ku Klux Klan. Dette var nu lykkedes selv om det nær havde kostet ham livet. Jeg vil på ingen måde påstå at det er mig alene, der er skyld i at han tog beslutningen. Den skyldes først og fremmest Pamelas kærlighed og i mindre grad fængselsopholdet. Men jeg ved at de lange samtaler vi havde i venskabet også havde haft sin virkning på Jeff. Under hele processen kæmpede han imod, men lagde den tvivl for dagen, som jeg vidste, var tegnet på at han var ved at rykke sig og var på vej ind i en ny forståelsesramme og erkendelse. Jeg havde så tit set det samme i mine workshops for elever, at de som kæmpede mest imod mig og Tony – vi kaldte dem altid ”de militante” – var dem der rykkede sig og bagefter blev vores allierede i kampen mod racisme. De passive hørte vi aldrig fra igen. Så jeg har intet imod at der i artiklerne om ham på internettet står at han opløste KKK kort efter vores ghettohoppende tur – som om dette alene var årsagen.

Men for mit eget vedkommende fik jeg under hele forløbet mere og mere tvivl om hvor vidt opløsningen af KKK ville være et positivt mål i sig selv al den stund Jeff jo trods alt var en ansvarlig klanleder – nu tilmed med en ansvarlig webmaster - mens der jo ikke er mangel på afstumpede, mishandlede og langt mindre ansvarlige tumper til at udfylde hans plads som KKK leder. ” For de gamle, som faldt, er der ny overalt, de vil møde, hver gang der bliver kaldt. ”

En del af hans sjælekamp og vores indbyrdes dialog blev vist i Mads Ellesøes film om vores rejse rundt i USA. Der gik dog to år inden den blev vist idet Mads var kommet til at hade klanlederen i en sådan grad at han ikke kunne få sig selv til i lang tid at røre hans bånd med en ildtang, dvs. at høre på ”Jeffs endeløse floskler og ævl og gentagelser” igen og igen under klipningen af de 36 timers filmoptagelser. Jeg var da også mildt skuffet, da jeg så en prøveversion, over alt det, der var fraklippet i sammenkoget på 35 minutter. Nogen let opgave var det heller ikke at skabe en dybere mening med denne film, der var kommet i stand spontant og helt uden planlægning. Helt dårligt blev den nok ikke i andres øjne idet Mads Ellesøe, som aldrig før havde lavet film, senere på året fik Tv’s Baadsgaardpris for filmen. De tabte bånd fandt vi aldrig skønt jeg siden kørte ned til skoven i Aniston i Alabama og ledte efter dem lige der hvor vi havde haft den afgørende seance, som uden tvivl var stærkt medvirkende til at Jeff kort efter turen opløste klanen. Min egen ide med filmen - at vise det skadede menneske, der ligger bag racisten og klanfolk i almindelighed - gik jo fuldstændig tabt med tabet af optagelserne vi havde lavet af den intense terapeutiske seance med den incestramte narkoludder Christy ude i en skov, - den som pludselig havde fået Jeff til at åbne op

for sin egen smerte som følge af mishandlingen han selv havde været udsat for som barn. Når jeg ved at særligt denne heldagsterapi af Jeff har spillet en rolle for hans opløsning af klanen kort efter er det fordi jeg gennem årene har set og hørt om alle de forløsnings tilsvarende terapeutiske samtaler har haft på eleverne i mine workshops. Disse følelsesladede scener i filmen ville også have givet en naturlig forklaring over for seerne på hvorfor Jeff blev til det kantede menneske, han udviklede sig til på samme måde som f.eks. så mange narkoluddere, jeg har kendt. Og netop det sidste fik jeg endnu engang bekræftet da jeg var nede for at lede efter båndene. For der var Christy, som var den anden del af denne terapeutiske seance, ikke til at finde idet hun nu levede under beskyttet identitet langt derfra for at holde sig fri af de sorte narkobander, som klanlederen havde reddet mig selv fra at blive myrdet af. Gennem Christys gamle klanfar lykkedes det mig at finde hende i en hel anden by. Nu fuldstændig forandret. Nu var hun ikke længere et tyndt crackhungrende narkovrag, men en sund moden kvinde under uddannelse. Hun viste mig stolt en statue hun netop havde fået som skolens æresstudent.

Nu blev filmen i stedet uden dette indblik i Jeffs dybere smerte nok så meget en film om mig, ”Jacob og klanen” lidt med en undertone af at jeg var en helt fordi jeg kunne udholde denne ”uudholdelige” klanleder, som Mads kaldte ham. Alligevel var jeg lidt bange for at DR aldrig ville vise filmen netop fordi den heller ikke eksponerede det ”had” som vi forventer af en klanleder, hvorfor han ikke så overbevisende ville kunne ”sælges” til danskerne. Men filmen blev en succes ikke mindst med den indklippede afslutning om at Jeff efter turen opløste Ku Klux Klan hvilket næsten kom til at koste ham livet. Den blev siden genudsendt fem gange og solgt til israelsk Tv og var en af Uffe Ellemans begrundelser for at indstille mig til ”Årets idealistpris”.

Måske min idealisme bare var et andet ord for mine stædige anstrengelser for at ville reparere forholdet til Jeff efter vores bitre afsked med hinanden illustreret af det afsluttende billede sammen med den nu blinde og handicappede klanleder året efter på min næste USA-rejse.

Gensyn_med_den_blinde_klanleder_2007

På forårsturen til USA havde jeg inviteret en ung tysk kvinde med. På hendes hjemmeside skrev hun at hun var blevet filmfotograf bl.a. fordi hun havde haft min bog lige siden hun var 5 år gammel, da hun voksede op i Østtyskland. Jeg skrev derfor om hun ikke havde lyst til at tage med

på en af mine ture i USA for at møde nogle af de mennesker, som havde forekommet "larger than life" i øjnene på den 5-årige pige, der nu var blevet 27 år gammel. Christina Voigt skrev prompte et begejstret Ja tilbage. Og denne kvikke og billedskønne unge filmfotograf med stort overskud var et godt valg til gensynet med klanlederen. Efter bilsammenbrud og overnatning i bilen i minus 20 graders frost kom vi efter mit første foredrag i Univ. Of Ohio ind i varmen hos en professor, der lige havde haft Klaus Rifbjerg på besøg og fik lov at sove i hans endnu uskiftede dynebetræk.

Det kunne ikke gå hurtigt nok med at komme ned til sydens varme, men da jeg nu var så tæt på Indiana ville jeg gøre endnu et forsøg på at forsone mig med klanlederen. Skønt jeg nu havde sendt ham penge var jeg stadig usikker på om han ville modtage mig. Så for en sikkerheds skyld ringede jeg til Jeff for at høre hvordan hans humør var inden jeg kørte yderligere nordpå i sneen. "Oh, please Jacob, please come, my friend. You can have our own bed and we will cook the finest steak. Come and stay as long as you want. You know, my house is your house. We need to hook up again."

Så var der ingen tvivl tilbage. Jeg vidste jo at han nu var lammet og blind efter klanmedlemmernes overfald på ham og kunne høre at han i sin nød havde brug for mit venskab igen. Efter en hel dags snekørsel nåede vi frem til Butler. Christina var så nervøs over hvordan vi ville blive modtaget at hun lod sit videokamera køre nonstop, nervøst flakkende, da vi gik ind i huset. "Come in, Jacob", råbte Jeff med sin dybe, varme stemme. Han sad i en lænestol langt inde i huset, men greb straks krykkerne for at rejse sig og give mig den kærligste omfavnelser. Han var utrolig glad for at se mig igen i sin trøstesløse blinde tilværelse.

Fjernsynet kørte non-stop foran ham fra morgen til aften skønt han fortalte at han kun akkurat kunne se forskellen på lys og mørke. Men når jeg stillede ham spørgsmål om hvorvidt en skuespiller var sort eller hvid, kunne han altid på accenten svare rigtigt. Nu hvor han ikke var klanleder mere, men aktiv i den lokale kirke, var det dog tydeligt at han var lige så begejstret for sorte som for hvide skuespillere. Jeg havde for længst gennemskuet at klanens "racisme" blot var spil for galleriet mens jeg husker hvor mange hvide, der i 70'erne straks slog over på andre Tv-kanaler hver gang "skærmen gik i sort".

Det samme spil for galleriet kunne vi nu sammen mere os over næsten havde været årsag til at vores langvarige venskab havde lidt en alvorlig krise under Tv-optagelserne. Under disse var han bevidst om at han var fuldstændig uinteressant hvis han ikke "spillede" den store klanleder ligesom jeg var nødt til at spille "antiracist". Skønt vi havde kunnet hygge os sammen og "være os selv" hver aften,

når Tv-kameraet blev lagt til side, fik "medierne" som han altid kaldte dem alligevel det hele til at køre op i en spids med "deres indbyggede ønske om at sætte mennesker op mod hinanden for at skabe drama og underholdning." Den spænding, seerne oplevede i filmen mellem mig og Jeff, kunne vi i al fald hurtigt blive enige om at finde en syndebug for, nemlig fotografen Mads, "that nasty young punk", idet Mads jo nu ikke selv var til stede.

Dengang mente Mads og jeg begge at Jeff havde stjålet båndene, da han i kampens hede og i afsindig vrede til sidst forlod bilen og jeg dumpede ham blandt hundreder af ventende sorte på Atlantas busstation kl. 3 om natten. Dette påstod Jeff nu at han ikke havde gjort, men hvor skulle de 5 bånd ellers være blevet af? Under alle omstændigheder skammede og ærgrede jeg mig nu over min egen vrede på det tidspunkt og over at jeg havde opført mig ligeså klodset som så mange andre mennesker, der før eller siden mister tålmodigheden med smertens mishandlede børn og næsten i had råber "de må sgu da også lære at tage ansvar for deres liv når de bliver voksne!"

Den manglende indlevelse, som ligger bag et sådant momentant had, straffer man jo kun sig selv med, hvilket jeg bittert erfarede, da Jeff var forsvundet ud af mit liv med de bånd, som kunne have givet hele vores rejsefilm en dybere mening ved netop at vise at smertens børn ikke magter at kæmpe sig ud af deres kroniske lidelsesmønstre uden at få en kærlig hjælpende hånd fra andre mennesker.

Denne kærlige hånd havde Jeff nu fået fra Pamela mens jeg i virkeligheden med Tv-udsendelsen havde forsøgt at holde ham fast i rollen og selvbilledet som klanleder på et tidspunkt hvor vi ved fælles hjælp faktisk allerede havde fået ham til at opgive denne rolle. "I am not your puppet, Jacob!" er nok den sætning, seerne bedst vil huske om mit totale fravær af kærlig indlevelse i det afgørende øjeblik.

Selvom Jeff nu prædikede kærlighed i en kirke frem had i en skov kunne jeg ikke se nogen større forskel på den gamle og den nye Jeff. Nu gav det blot mere mening for ham at udtrykke sig på den ene måde frem for på den anden. Jeg kunne heller ikke længere rigtig se nogen forskel på ham og på mig. Vi havde begge været udsat for smerte i barndommen. Jeg havde lidt et knusende nederlag da jeg - som skulle være gået "bogens vej" - blev smidt ud af gymnasiet for ADHD. Mine gamle skolekammerater trøster mig stadig den dag i dag, "Du skal nok blive til noget en dag, Jacob!" ☺ Og lige siden har jeg kompenseret for nederlaget ved at puste mig selv op som den store antiracist for at få lidt kunstig opmærksomhed, mens Jeff har modregnet for sin barndomssmerte ved at puste sig op som den store racist. At vi med denne fælles smerte endte med at mødes i venskab en dag var

der jo egentlig ikke noget underligt i. Racisten og antiracisten - med den fælles trang til at fare ud mod andre - er jo uløseligt forbundet som i et ulykkeligt ægteskab.

Jeff insisterede på at Christina og jeg ikke gik i seng før Pamela kom hjem, så da hun var på nathold på kyllingeslagteriet blev klokken over 2. Pamela var lidt forlegen over at se mig. Vi havde jo udviklet et særdeles intenst forhold til hinanden, da jeg boede hos hende under Jeffs fængselsophold, og alligevel havde hun valgt side og nægtet at tage imod mig, da jeg var kommet kørende op fra Atlanta for at bede om tilgivelse for min hadske opførsel over for Jeff på turen. Så hun stod klodset og stiv, da jeg omfavnede hende nu, men løsnede dog hurtigt op med en sådan snakkelyst at vi nær aldrig var kommet i seng.

De fortalte meget om de andre klanmedlemmers overfald på ham og var yderst tilfredse med at hans egen søn, Anthony, nu stod til at få mindst 5 år i fængsel – den søn, som Jeff selv var gået livsvarigt i fængsel for at redde fra en anden voldsdom få år tidligere. Som klanleder havde Jeff hadet den hadske svigersøn, nazisten Wally, som jeg tidligere beskrev. Men nu fortalte de at Wally hver eneste dag i de to måneder mens Jeff lå i koma på hospitalet, var kommet og havde stået og hvasket kærlige jokes ind i øret på Jeff for at vække ham til live og at Jeff en dag under en sådan seance mirakuløst pludselig havde slået øjnene op. Wally, som også min sorte veninde Rikke Marott havde opfattet som hadsk, men som jeg under lange natlige samtaler med ham havde konkluderet blot var i smerte efter sorte banders mord på hans tidligere kone og datter, havde nu løstnet fuldstændig op og var blevet det mest kærlige og sjove menneske. Væk var alle hans nazistiske floskler. Hver eneste dag besøger han nu Jeff. Dette gjorde mig utrolig glad at høre, for skønt jeg altid har konkluderet at der intet rigtigt had findes – kun afgrundsdyb smerte (hvilket er noget vi som medmennesker kærligt kan afhjælpe) – ja, så vil jeg godt nu indrømme at selv jeg under mine første møder med den "hadske" nazist Wally havde haft mine øjeblikke, hvor jeg blev naget af en indre ondsindet tvivl. (Men det ved mine læsere selvfølgelig godt at jeg ALDRIG ville have indrømmet, da det jo går imod alle mine ideer om at vi kan ændre vore medmennesker gennem positiv, kærlig tænkning om dem).

Det var ikke bare for at vise ekstra gæstfrihed at vi langt ud på natten efter en vidunderlig og kærlig gensynsaften (dog uden "gensyn" for den ene part) fik Jeffs og Pamelas eget soveværelse ovenpå, men skyldtes også den triste kendsgerning at Jeff nu ikke mere kunne gå op ad trapperne, hvorfor de var flyttet ned i et lille kammer ved siden af stuen. Christina og jeg lå der i deres enormt beskidte

uskiftede sengetøj og morede os over at hun allerede på sine første to dage i Amerika havde foretaget et af mine hyppige ”psykiske spring” ved at gå lige fra den store Klaus Rifbjergs seng til den store klanleders seng.

Så glad var jeg, da vi næste dag kørte derfra, over endnu engang at have fået bekræftet at der ikke findes had og at intet venskab selv med smertens børn i længden kan slås itu – hvis blot man vender sine indre bebrejdende og fordømmende tanker om dem til befriende, kærlige tanker. For både Jeff og Pamela tiggede og bad os under morgenmaden om at blive "as long as you want, for our home will always be your home."

Jeg troede virkeligt selv på at vi snart skulle ses igen, men skønt jeg flere gange siden var i USA kom jeg aldrig i nærheden af Indiana og orkede ikke længere disse lange bilture til intetheden. På et tidspunkt fandt jeg ud af at Jeff var flyttet tilbage til sin ekskone Edna, hvor han boede med begge sine børn omkring sig. Åbenbart kunne Pamela under sit arbejde ikke passe ham nu hvor han oveni sin invaliditet også fik lungekræft. Da Anthony kom ud af fængsel tilgav Jeff ham inden sin død for mordforsøget, så han meget behændigt kunne hjælpe med at passe sin far. Den far, som tidligere var gået i fængsel for livstid for at redde sin fortabte søn ud af fængsel, viste ham endnu engang på sit dødsleje sin dybe ”kærlighed forklædt som had”.

I sommeren 2013 fik jeg pludselig en kort Facebook ubehjælpssom besked fra Grand Dragon Robert Moore, ”Hey wats up. This is Robert Moore. U interview me at the late rev. Jeff berrys home in In. Frmr. Granddragon. ”

Jeg spurgte så om han havde hørt noget til Jeff på det sidste. Han svarede at Jeff lige var død måneden før. Kort efter kontaktede Pamela mig også for at fortælle det og tilføjede, ”Jacob it's time will u help me write a book”.

Tja, det orkede jeg ikke rigtigt at gå i gang med midt i mine egne egoprojekter og navlepillerier. Men det er vel den bog jeg lige har skrevet herover om hende og Jeff, min Romeo og Julie. Jeg blev meget ked af at høre om Jeffs død. Vore skæbner var blevet rystet så grundigt sammen at det føltes som en meget nær ven var død. Dog gav det gav mig først og fremmest skyldfølelse over ikke rigtigt at have kunnet gøre noget for denne min ”soul mate” de sidste år. Samt over at jeg i den grad havde levet op til hans værste anklager imod mig om at tjene penge på ham. For KKK var jo blevet min største foredragssucces. Hver gang jeg kom til afsnittet om hans død i mine foredrag brød jeg i lang tid derefter hulkende sammen.

Hermed er min fortælling om en af USA's største og mest berygtede Ku Klux Klanledere vel slut.

Det var for mig en lang og udbytterig rejse fordi den endnu engang beviste over for mig at man kan integrere sig med gensidigt udbytte selv med dem man starter med at have de allerstørste fordomme overfor. Men man er nødt til under integrationsprocessen at vende det døve øre til alle de frygtelige ting man undervejs hører om personen/gruppen og hele deres fortidige synderegister hvis integrationen skal lykkes. Jeg vidste godt at der lå en opremsning så lang om Jeffs synder hos hans fjende nummer 1, the Southern Poverty Law Center, men valgte ikke at fælde domme over for ham ved at læse dem før hans død. Og da jeg læste dem efter hans død var der intet som forbavsede mig som jeg ikke selv undervejs havde fundet ud af. De forekom mig jo ikke værre end hos så mange af mine venner i den sorte underklasse og kunne ikke skræmme mig netop fordi jeg hele tiden i mit forhold til begge parter ikke dømte dem på forhånd med min negative anklagende tænkning om dem, men derimod henvendte mig til deres dybere undertrykte kærlighed og menneskelighed, som de derefter taknemmeligt overøste mig med:

<http://www.splcenter.org/get-informed/intelligence-files/profiles/jeff-berry>

<http://www.splcenter.org/get-informed/intelligence-report/browse-all-issues/1999/winter/knights-of-thuggery>

Selv under hans dødsnotat brokker Jeffs tidligere ofre sig over alle de penge han røvede fra dem:

<http://www.splcenter.org/blog/2013/06/07/jeff-berry-former-klan-leader-dies-at-64/>

Jeg skammer mig derimod over alle de penge jeg ”frarøvede” ham i hans triste livsforløb.

Robert Moore 2005

Inden jeg afslutter Jeffs klangruppe ”American Knights of the Ku Klux Klan” vil jeg lige afslutte historien om hans lokale stordrage Robert Moore i North Carolina, som jeg besøgte efter min havarerede tur rundt med Jeff og Mads i 2005. Han havde endnu ikke hørt noget dårligt om mig fra den nu bitre Jeff og blev derfor utrolig glad for at se mig der i al sin fattigdom på 87 W. 7th St East Lexington, NC. Jeg havde jo selv haft ikke så lidt skyldfølelse over for min nys ansatte klanchauffør over at have dumpet ham ved en bus til fordel for at tage selvste klanlederen med som chauffør. Men nu ville jeg tilbage for at snakke om vores fremtidige samarbejde. Der var ingen ende på hvor stolt den storgrinende næsten tandløse Robert var over nu at vise mig frem for hans første af fire

ekskoner, Nancy Cabrera, som tydeligvis havde lidt flere brikker at flytte med end ham selv. Jeg husker ikke om hun korrigerede ham – efter alle de sorte kærester hun havde haft i sit liv – når han sagde ”nigger”, for det syntes jeg selv var sjovt når han nu var den eneste jeg havde mødt i hele klanen som fortsat brugte dette udtryk – undtagen måske når de søger opmærksomhed ved at provokere til deres få offentlige optrin. At Robert stadig brugte udtrykket om de mennesker han personligt havde sat sit liv på spil for at redde skyldes mest at han kom fra dette bagstræberiske sydstatsområde. Ellers var hans eneste klanagtige floskel den hyppigt brugte ”I stand up for my race!” som han brugte næsten til at understrege hver en sætning med. Og hver gang han sagde at han stod op for sin race drillede jeg ham med, ”Jamen, hvorfor ligger du så der på sofaen i stuen mens din ekskone ligger og boller med en mexicaner i soveværelset lige bag ved papvæggen der adskiller jer? ”

Her er det vigtigt at påpege at mexicanerne jo for Ku Klux Klan står for noget værre end de sorte. Dem havde jeg også hørt stordragen Jean og mange andre brokke sig over oppe i Indiana, for det er jo deres ”indvandrere” som vælter over grænserne og tager arbejdet fra dette hvide pjalteproletariat. Men Robert svarede prompte uden mindste tøven, ”Jamen, det er en god ”wetback”. Han har været en god stedfar for mine to sønner i alle de år hvor jeg svigtede dem. ” Og det fik jeg til overmål bekræftet af hans ekskone – den 200 kg tunge Nancy som var stolt over netop at have tabt sig til det halve. ”Er du klar over at før, da jeg vejede 600 pund, kunne jeg ikke sidde i hele min bredde i den røde sofa? ” Det troede jeg gerne, sagde jeg grinende mens vi sad og varmede os omkring den eneste lille petroleumsovn de havde stående midt på stuegulvet til at varme hele den faldefærdige shack op med i november kulden. ”Vi er ludfattige og den tyksak Robert der er jo ikke til megen hjælp med pengene nu hvor han ikke må arbejde, ” grinede hun.

Og nu bekræftede hun med lidt mere veltalenhed alt det jeg allerede havde stykket sammen om den fåmælte Roberts barndom. Billedet var næsten det klassiske for klanfolk: gennem hele barndommens fattigdom i en enrums shack var han blev tæsket hver eneste dag af sin fordrukne stedfar ligesom broderen og søsteren blev det. Hvis han ikke havde spist op før stedfaren fik han bank. Som 14-årig var han begyndt at slå igen og i et af deres endeløse voldelige slagsmål havde han med en barberkniv snittet hele maven op på sin stedfar i et forgæves forsøg på at slå ham ihjel. Det lykkedes ikke og Robert fik 5 år i fængsel, men har ikke siden været fængslet. Fra han var 14 til han blev 19 sad han i fængsel. Da han blev løsladt mødte han Nancy og som hun fortalte og bekræftende nikkede ja til havde de i de år næsten kun sorte venner. Nancy hørte ham i de år aldrig

sige noget negativt om sorte. De kom ind i noget narkohandel og misbrug, men havde ikke noget sted at bo. Så da de blev gift boede de på sofaen i Roberts voldelige stedfars "one bedroom shack smaller than this rotten house". Robert var "vild og hele tiden med andre piger og på narko". Først i hans næste ægteskab lykkedes det så Robert at komme ud af narkoen og få "rettet sit liv op" ved at komme ind i Ku Klux Klan. Så ville Nancy ikke have noget med ham at gøre mere. Hun havde lige siden kun haft sorte og mexicanske kærester. Nancy er totalt imod klanen, "I get along with everybody." Hun taler flydende spansk, men ved godt at hendes mexicanske mand udelukkende tog hende for at få det grønne kort og kun er hjemme ind imellem skønt hun laver skøn mexicansk mad til ham.

Roberts søster blev ligeså mishandlet og prøvede allerede i 12-årsalderen at skære halsen over på stedfaren og blev derefter tvangsfjernet og opdraget af en tante. Men den ældste bror Tim var på mange måder den mest spændende af de tre søskende. Jeg mødte ham ved en anden lejlighed langt ude i North Carolinas skove hvor han var gået i skjul og ikke fattede hvordan jeg havde fundet ham. Han var en stor grov fuldkægget fyr, men jeg fik ikke lov til at fotografere ham. Også han kunne kun fortælle i fåmælte korte sætninger om sin barndom, men Nancy og Robert leverede siden flere brudstykker. Han havde afreageret sin vrede først ved at nedbrænde barndomshjemmet tilhørende stedfaren og har siden været ind og ud af fængsel for at brænde andre folks huse ned – både sortes og hvides huse. Han blev pyroman. Det var hans måde at brænde sine kors af, at brænde sin ophobede vrede fra barndommen af.

Når disse tre søskendes forskelligartede reaktioner er så vigtige at forstå er det fordi at det jo er almindelig kendt at selvom man mishandler et barn er det ikke alle de mishandlede der siden udvikler sig til klanmedlemmer eller nazister eller rockere eller til en Hitler eller en Saddam Hussein. Vi ved at disse typisk var mishandlede i barndommen, men der er tusinder af andre måder at afreagere smerten på. Og det er jo noget vi kender i hver eneste familie i verden, hvor vi har et eller andet forfejlet familiemedlem, som altid gør det forkerte, siger det forkerte, stemmer forkert, snubler over deres egne ben, reagerer i destruktive ufornuftige mønstre, osv. Men før vi kaster os over dem først med bebrejdelser og anklager og siden med udelukkelse og stigmatisering burde vi altid spørge kærligt ind til hvad der skete i deres barndom. Hvis ikke der ligger en direkte fysisk mishandling bag er der normalt afsavn og psykisk mishandling bag lidelsesmønstrene. Som enten Hitler selv skrev i "Mein Kampf" eller muligvis Alice Miller i sine studier af hans barndom var det værste ikke alle pryglene han fik af sin far. Nej, det var når hans far offentligt ydmygede den lille Adolf foran andre mennesker. Det kom Hitler sig tydeligvis aldrig over og da han ikke havde en

frelsende engel i form af en kærlig bedstemor eller fremmed til at bearbejde smerten blev hans undertrykte vrede siden afreageret ud imod millioner af jøder, homoseksuelle, romaer og andre sårbare mindretal, ja imod hele verden. Det er derfor det er så ufatteligt vigtigt at vi – særligt os med lidt psykisk overskud efter en mere beskyttet opvækst – lærer at leve op til rollen som frelsende engle for naboens mishandlede søn eller datter – om ikke andet for selv at leve i en tryggere verden.

Som gammel kaldte stedfaren Robert til sit dødsleje for at undskylde og forsone sig med ham efter alle tæskene han havde givet. Det havde betydet meget for Robert og det var på samme tid orkanen Katrina kom, som foranledige ham til selv at søge en slags forsoning med de sorte ved at ofre sit liv for ofrene i Mississippi og Alabama. Skønt han ikke selv tænkte over sammenfaldet er det jo nærliggende at konkludere at den ene kærlighedsforløsning medførte den anden. Da jeg prøvede at grave dybere om hvorfor han i de mellemliggende år havde udviklet et negativt syn på sorte (som KKK medlem) samtidig med at han blev ved med at have sorte venner, kunne han kun komme op med en begrundelse, nemlig at han følte sig truet af dem især i grupper pga. deres voldelige adfærd, altså alt det i dem der restimulerede lidelsesmønstrene fra stedfarens vold.

Nancy og Robert havde en stor fælles glæde over at være samlet som familie igen omkring deres to børn, som tidligt blev taget fra dem og opdraget af en onkel fordi de selv som unge var ”wild on drugs.” Siden fik de lov at adoptere dem tilbage, men de bærer stadig onklens efternavn Hicks. Deres ældste søn Thomas Robert var ganske vist nu i fængsel for at bombe nogle huse mens den anden Justin Ray lige var blevet løsladt som 17-årig efter et år i fængsel for røverier og indbrud. ”Men han skulle være blevet meget længere i fængsel,” grinede Robert. Nancy fortalte det som den mest naturlige ting på samme måde som de sorte i ghettoerne fortæller om deres fængslede børn som det mest indlysende og i al fald som deres forventede lod i livet. Nøjagtig som jeg havde hørt den anden grand dragon Jean fortælle om hendes tre sønner i fængsel og hørt stort set alle andre ”poor white trash” klanfolk fortælle lignende historier om deres kuldsejlede, forsømte børn. Så naturligt var det også for mig at høre disse ting i disse fattige miljøer at jeg helt glemte at spørge om hvad det var for nogle huse den ene af deres børn havde bombet og kun medtager det her fordi jeg lige studsede over det i mine noter fra den dag – eller rettere – studser over at jeg ikke spurgte dem om det. Men den anden søn Justin fik jeg selv lejlighed til at spørge ud fordi han kort efter storgrinende kom hjem fra skole. Der var midt i den vinterkolde stue en fantastisk varme i den lille

genforenede familie. Ustandseligt kælede de for hinanden og deres søn, som var så glad for at se sin far for første gang i sit liv efter at han var flyttet hjem efter sin hjerteoperation. Den ikke alt for begavede Justin beundrede sin store klanfar og de fortalte om hvordan han nu løb rundt i skolen og pralede med at han skulle være en stor klanleder lige som sin far når han blev stor. ”Men det var han ikke blevet så populær for i skolen, ” grinede de alle som en. ”Hvorfor? ” spurgte jeg. Jo, fordi han var den absolut eneste hvide elev i en hel sort ghettoskole. Han havde slet ingen hvide venner, men det var ikke noget han nogensinde havde tænkt over i alle de år han ikke så sin far. Men nu hvor han i den grad så op til sin klanfar og prøvede at opnå hans kærlighed ved at overgå ham i niggersnak var nogle af hans sorte kammerater, som tidligere legede i deres hus, holdt op med at komme der, hvilket han var meget ked af. Og det var også blevet lidt af et problem for Nancy, der brokkede sig over at når Robert ”ikke ligger dagen lang og snorker på sofaen i stuen så hele huset ryster” , så sidder Justin hele tiden sammen med ham og taler med ”beskidt mund” om hvordan hele huset ryster når hun ligger og boller med mexicaneren i soveværelset – den stedfar Justin altid har elsket og som Robert siger han selv kommer fint ud af det med. Og i det hele taget dissekerede og udpenslede de morens sexliv som Robert nu ikke længere havde adgang til. Denne sexsnak optog tydeligvis Justin mere end hans klansnak og det lagde Nancy gerne sine 200 pounds krop til om ikke andet fordi hun ”hader Ku Klux Klan” men elskede sin søn og sin nu genforenede tabte familie. Da jeg spurgte Justin ud om hans fængselsdom lød det da også lidt som om han for ikke at miste sine tabte sorte kammerater var gået sammen med dem om at lave de røverier de var blevet dømt for i deres sort-hvide bande. Altså for at vinde deres hjerte tilbage som Justin havde tabt i forsøget på at vinde farens hjerte i al hans enfoldighed og manglende selvtillid. Men det kan selvfølgelig også tolkes modsat og racistisk som om han nu gav de sorte skylden for selv at være kommet i uføre. Men så sofistikeret og udspekuleret tror jeg dog næppe at hverken han eller Robert var i den sort-hvide kriminelle underklasse som udgjorde deres fælles kildegrund. Ingen i deres fulde fem ville beskyldte Robert for selv at være for smart, men så smart var han dog at han flere gange formanede Justin om at holde fast i sine venner, ”for du må se i øjnene at du skal vente nogle år endnu inden du tilslutter dig klanen! ” Og indtil da forsøgte Robert ihærdigt at opdrage ham til det multikulturelle samfund (som Justin gennem hele sin sort-brune-hvide barndom havde praktiseret langt mere end de fleste amerikanere) ved at sidde med armen omkring sønnen og se alle de sorte Tv-serier som de begge elskede og højlydt flækkede i grin over. Dette rørte mig dybt da jeg overalt blandt de fattige hvide i mine vagabondår havde set dem øjeblikkeligt slå over på en anden kanal hver gang en sort person kom på skærmen. Også når jeg drillende påpegede ikkelogikken over for Robert, ”Ih, hvor

jeg dog elsker at tage billeder af dig som den store klanleder når du sidder der uhæmmet og labber alle dine sorte Tv-serier i dig. Det må jeg have med på min webside om Ku Klux Klan! ” Ja, så flækkede han endnu mere i sit næsten tandløse grin.

Hvorfor ”vi” er mere racister end Ku Klux Klan

Denne lille baggrundsbeskrivelse illustrerer også det jeg for længst havde lært i klanen og gentaget overfor mine tvivlende danske publikums, at Ku Klux Klan har flere sorte venner end de fleste hvide amerikanere og langt flere end typiske danskere har indvandrer venner. For de fleste mennesker holder jo senere i livet fast i deres gamle skolekammerater og bliver ved med at se dem. Og når jeg igen og igen hører fra klanmedlemmer at de som fattige hvide har gået i skoler, der typisk var 95% sorte, ja, så ender Ku Klux Klan jo med at have langt, langt flere sorte venner end de fleste hvide. De fattige hvide er jo de eneste hvide der ikke har råd til at flytte væk fra de sorte eller at tage deres børn ud af skoler med for mange sorte. Som Obama skriver i sine bøger har de fleste hvide amerikanere ikke en eneste intim sort ven. Men det er jo ikke noget klanmedlemmerne går og praler med, for så ville vi jo ikke dyrke dem som ”bad guys”.

Det er dog ikke derfor jeg ustandseligt påpeger at Ku Klux Klan er langt mindre racister end ”os” - de fleste hvide og, ja, end gennemsnitsdanskerne. Racisme har jo ikke kun noget med sociale relationer at gøre, men om hvor vidt man har magt til at skade dem man nærer fordomme overfor. Og det gør vi almindelige ”gode” samfundsborgere jo i en helt anden destruktiv grad end de magtesløse klanfolk.

Inden jeg ansættes i amerikanske universiteter bliver jeg tit bedt om at definere racisme. Der sidder tit nogle sorte i høje stillinger, som af gode grunde er mistroiske når hvide såkaldte antiracister som jeg kommer for at holde foredrag om den racisme, de dagligt oplever hos eleverne. Ofrene for racisme har ingen brug for at høre om ligegyldige landsbyidioter med brændende kors ude i en skov. Hvis min definition ikke er i orden, ansætter sorte universitetsfolk mig derfor ikke. For den racisme, som sorte lider under i USA, er nemlig den der har magt til at diskriminere. Vi har alle fordomme over for andre, men meget forskellige muligheder for at udnytte disse fordomme til at skade andre. Racisme skal derfor ikke måles på hvor højt nogle sociale tabere – i smerte og raseri –

råber højest ude i en øde skov, men på hvem der bruger deres sociale og økonomiske magt til at skade andre, diskriminere mod dem i jobansættelse, lige adgang boliger, uddannelse, sundhed osv.

Millioner af sorte flygtede i sidste århundrede fra undertrykkelse og racisme i USA's sydstater ligesom millioner af EU's indvandrere flygtede fra undertrykkelse og islamisme i syd. De havde hørt at der oppe i det kolde nord fandtes retfærdige mennesker, der troede på frihed, lighed, broderskab og demokrati. Men overalt hvor de sorte og indvandrerne flyttede ind i de nordlige storbyer blev de mødt med først menneskelig kulde og afvisning og derpå åbenlys diskrimination. I hver eneste by så de straks de hvide begynde at flytte ud når de flyttede ind – og pludselig at flygte i hobetal og sælge deres huse når mere end 20% ”uønskede” var ankommet i et kvarter. De så de hvide tage deres børn ud af skolerne når de farvede børn ankom – og tilmed at bruge store pengebeløb på at flygte ved at sætte deres børn i privatskoler når en skoleklasse var ved at blive for ”fejlfarvet”. På den måde tvang vi – de ”gode” retskafne hvide - millioner af sorte ind i ghettoer imod de sortes egen vilje i USA. De sorte udtrykte altid ønske om at bo integreret, men fik aldrig lov til det af os. Det virkelige symbol på racisme er derfor ikke et brændende kors, men en række af hus-til-salg skilte, når ”vore uønskede” begynder at flytte ind i det vi kalder for ”vore kvarterer”.

Jeg illustrerer tit mine foredrag med et billede af en gennemsnitsby i USA delt af en jernbanelinie. På den ene side af jernbanelinien bor de hvide – typisk langt ude i forstæderne eller i de dyreste dele af centrum i dyre huse. De føler ikke at de er racister og skammer tilmed deres børn ud hvis disse kommer til at sige noget racistisk, ”Nu må I ikke tale lige så beskidt som Ku Klux Klan!” De mest velbærgede har ofte også en sort barnepige til at passe deres børn. Men de er for længst flyttet så langt væk fra de sorte at deres børn ikke skal gå sammen med dem – eller har taget deres børn ud af skoler, hvor der var ”for mange sorte elever.”

Men hvad sker der når vi alle på den måde flytter væk fra dem vi har fordomme overfor? Når vi alle

som en begynder at sælge vore huse, stiger ejendomsværdierne i de attraktive kvarterer vi flygter til, mens de falder i de kvarterer vi flygter fra – ”across the tracks” som det på den anden side af jernbanelinien stigmatiserende kaldes. I de kunstigt høje boligpriser vi skaber i de attraktive kvarterer kan vi nu tage lån i friværdierne til at sende vore børn på f.eks. Harvard eller os selv på jordomrejse. Men der hvor vi alle flygter fra kollapser husværdierne fuldstændigt. Jeg viste Søren Pind hvordan mange af mine sorte venner i Detroit havde købt deres enorme huse af de flygtende hvide for kun 1 dollar. Men disse huse er intet værd. De kan ikke tage lån i dem og få forsikringer i dem. Hvis de brænder ned mister de alt. Det var det der skete for min sorte kæreste Leslies fars skrædderbutik. Han mistede alt, så jeg forstod da godt at han var modstander af at hans datter giftede sig med en af disse hvide, der havde skabt så meget smerte i hans liv.

Vi hvide ser for det meste os selv som anstændige mennesker og ikke som racister, men det er jo netop denne magt til at skade mennesker, som vi har fordomme overfor, der gør os til så magtfulde og ødelæggende racister. Da de fleste mennesker kun ejer de mursten, de bor i, gør vi aversive (undvigende) racister os selv rigere og rigere gennem vores flugt fra vore medmennesker mens vi gør de sorte i USA (eller indvandrerne i Europa) fattigere og fattigere. Da jeg kom til USA i 1970 havde hver amerikansk hvid på den måde gjort sig 6 gange så rig som hver sort. Når man sidder på så mange penge begynder man dernæst at tænke på at investere dem samtidig med at man i det skjulte sørger for at få sine ejendomshandlere til ikke at sælge huse i kvarteret til sorte, da dette ville forringe ens kunstigt høje husværdier. På den måde havde de hvide gradvist gjort sig endnu rigere så de omkring år 2000 nu var blevet 8 gange så rige som hver sort i besiddelser. Nu havde man fået så mange penge at passe på at man krævede skatterne ned og efter årene med præsident Bush og hans skattelettelser for de velhavende var hver hvid blevet 12 gange så rig som hver sort. Og så skulle disse velhavende jo først rigtig til at investere deres mange penge og gik sammen med et firma vi også i Danmark har hørt lidt om, nemlig [Goldman Sachs, der opfandt noget de kaldte](#)

[subprime lån](#). Og hvem var det der først og fremmest fik dem? Det var i høj grad de sorte, der i de mellemliggende år møjsommeligt og *aktivt* havde *arbejdet* sig op i en såkaldt sort middelklasse, men ikke derved som de hvide *sovende* og *passivt* var kommet til at sidde på store formuer i sovebyerne. Da så finanskrisen kom og de sorte sad inde med disse værdiløse lån mistede de alt og rutsjede tilbage i fattigdom igen. Og i dag efter finanskrisen er hver hvid nu blevet 20 gange så rig som hver sort. Dengang jeg chokerede verden med Amerikanske Billeder var de hvide kun 6 gange så rige som de sorte. Så racismen og uligheden er vokset dramatisk siden dengang. Men det må man da ikke beskyldte mine magtesløse venner i Ku Klux Klan for. Dette vort ”fattige hvide affald” efterlod vi typisk sammen med de sorte ovre i vores ukendte ghettoområder ”across the tracks” og gjorde fattigere og fattigere. Stigmatiserende som dette er i den racistiske amerikanske tænkning er det pludselig lettere at forstå at det hvide barn som er vokset op med mest sorte omkring sig lagt sammen med en arbejdsløs og voldelig/alkoholiseret stedfar, som har pryglet alt selvværd ud af dem barndommen igennem, at dette mishandlede barn siden udvikler et enormt behov for at råbe ”jeg er ligeså god som jer pæne hvide derude” for at få anerkendelse. Nogle få af disse har så fundet ud af at de kun kan bryde igennem den usynlige glasvæg, der adskiller os fra dem, ved at råbe så det lyder så vi tolker det som ”vi er i hvert fald bedre end de sorte”. For kun ved at spille ”bad guys” kan de få lidt anerkendelse af især danske skolebørn og deres lærere. Men igen, er det dem der skader de sorte? Nej, det er jo tvært imod os – alle os der ikke vil tage ansvar for vore uønskede medborgere. Ku Klux Klan er jo de rene engle i forhold til os.

Hvis vi endnu ikke er i stand til at se vort eget hæslige billede, så lad mig om lidt tage læseren med på en rejse ind i en helt anden Ku Klux Klan gruppe. Men lad os først se dybden af Roberts smerte og kærlighed som jeg oplevede den....

10 år efter hos Robert Moore

Jeg elskede Robert og havde forventet at bruge ham langt mere som min chauffør rundt i USA, men jeg var ved at være træt af de amerikanske landeveje og det var på det tidspunkt at jeg besluttede mig til efter 30 år i ”amerikansk showbusiness” at begynde at trække mig tilbage for at få mere tid til den eskalerende racisme i Danmark. Jeg vendte dog flere gange tilbage til Lexington for at hente Robert, men pludselig en dag kørte jeg op ad bakken og så en øde tomt af rød lerjord. Nancys og hans pilrådne shack var blevet revet ned og ingen vidste hvor de var. Jeg brugte enormt meget tid på at finde Nancy i de næsten helt sorte ghettoområder, hvor folk mente hun var flyttet hen, men forgæves. Der findes jo intet centralregister i USA, så der gik ti år inden jeg så Robert igen. I mellemtiden havde jeg vist nok med hjælp fra Pamela i Indianna fundet ud af at han var flyttet til et fjernt hjørne af Arkansas – et område jeg for længst var holdt op med at køre til i bil.

I 2015 havde jeg filmholdet Copenhagen Film med rundt i USA, da de var ved at lave en dokumentarfilm om mit liv og gerne ville møde nogle af personerne fra Amerikanske Billeder. ”Men kan vi ikke også få nogle af dine klanvenner med?” spurgte de. ”Jamen, jeg har jo ingen i dag, da alle de grupper jeg arbejdede med for længst er gået i opløsning.” Jamen, jamen, jamen, kunne de ikke alligevel møde nogle af de gamle venner. Ok, sagde jeg, og begyndte i bilen oppe i Canada at ringe rundt, men forgæves. Ingen af mine gamle telefonnumre virkede længere. Selv Pamela kunne jeg pludselig ikke finde, da hun var flyttet til en anden stat. Den eneste jeg nu havde et fungerende nummer til var Robert, som boede så langt væk at det kun var for gennem ham at få kontakt til de andre at jeg ringede til ham. Han var lykkelig over min opringning og bedyrede at han stadig var aktiv i klanen. Og nu begyndte han at trygle mig om at komme ned til Arkansas for at besøge ham, for han havde lige fundet sit livs kærlighed, som han snart skulle giftes med. ”Jamen i

så faldt ville det være en fantastisk ære for mig hvis jeg kunne få lov til at vie dig. Det er jeg rigtig god til. Jeg har lige viet et muslimsk ægtepar til et kæmpebryllup i Danmark,” sagde jeg nærmest i halvspøg. Nu blev Robert fuldstændig vild i varmen og råbte begejstret, ”Jamen, så kom hened på torsdag efter at Peggy og jeg dagen før har været hos civilregistret. Så laver vi et kæmpebryllup, hvor du vier os og møder mine lokale klanvenner.” Jeg svarede at det ville jeg gøre alt for at komme til, hvis jeg kunne få mit filmhold overtalt til at køre så langt. Det var nemlig en todages køretur på 1400 km vi skulle bruge af vores kostbare tid i USA. Det lykkedes og på den lange køretur skrev jeg den bryllupstale jeg ønskede at holde for dem, men som jeg endte med at måtte lave lidt om på efter gensynet med Robert. Det lykkedes os at nå frem natten før brylluppet, men da jeg næste morgen på min sædvanlige løbetur med filminstruktøren Niels-Ole ramte en højest 2 millimeter høj flise og knaldede lige ned i fortovet, forsøgte jeg at redde hovedet ved at afbøde med hænder og bryst, med det resultat at jeg fik så voldsomme smerter at jeg næsten ikke kunne rejse mig. Filmholdet måtte straks have mig på hospitalet, hvor lægerne konstaterede at jeg havde fået ribbensbrud, som ville give mig kæmpesmerter i den følgende tid. Vi var rystede da det var tredje gang filmholdet havde filmet mig på et hospital indenfor det sidste år – skønt jeg aldrig tidligere i mit liv havde været på et hospital. Hvad betød det mon og var de nu nødt til at aflyse hele resten af filmturen? Jeg var dog fast besluttet på at ligegyldig hvor stor smerte jeg var i, ville jeg ikke svigte Robert og hans gæster. Så efter at have sundet mig lidt i hospitalet tog vi over til ham for at fortælle ham om situationen og hjælpe ham med at købe ind til festen, da jeg vidste at han som de fleste klanfolk ikke havde råd til det store. Det var et vidunderligt gensyn efter så mange år med den nu langt mere modne og reflekterende mand og hans tilkommende hustru, Peggy. Han insisterede straks på at jeg flyttede ind i værelset ved siden af deres soveværelse, men da jeg så at der var hverken lys eller elektricitet til min computer og kun en beskidt madras fyldt med lort efter alle de gøende kamphunde, takkede jeg venligst nej med henvisning til mine voldsomme smerter. Jeg ville

ikke engang kunne komme op ved egen hjælp fra madrassen. I hotellet måtte Niels-Ole hjælpe mig ud af sengen og snøre mine snørebånd og hjælpe mig bukserne på den kommende uge. Vi satte os over nogle øl i køkkenet og jeg ved ikke om det var under indtryk af mine voldsomme smerter at Robert nu begyndte opfordret at fortælle om sin egen langt være smerte, som holdt ham vågen nat efter nat. I al fald modbeviser det min erfaring med at to mennesker i smerte har svært ved at hjælpe hinanden. Eller måske det var under indtryk af det tilstående bryllup efter fire forliste ægteskaber at han nu havde brug for at gøre rent bord for endelig at få rettet op på sit liv.

”Hej brother. Hvordan går det?”

”Du ser ud til at blive roligere med alderen?”

”Well, jeg begyndte som the ”Loyal White Knights of the KKK”. Jeg er lige nu hvad de kalder et passivt medlem af og en informt for klanen. Men der er noget jeg må fortælle dig som jeg ikke har fortalt dig om før. Det startede i North Carolina, da jeg lynchede en sort mand. Han havde forgrebet sig på og voldtaget en lille pige – en fireårig pige. Den lille piges far var en god ven af en af vore medlemmer, så vi samlede ham op en nat, hvor han var ude at feste, masser af øl ...ligesom vi har det her i dag. Vi tog ham op i bjergene og snørede et reb rundt om hans hals og spurgte ham om han havde noget at sige som sine sidste ord. Han sagde, ”Må Gud være min sjæl nådig.” Det var lige der jeg så hængte ham. Vi trak ham op i træet med en hest. Han faldt ned. Og så var det at jeg skar halsen over på ham for at være sikker på at han var død. - Men jeg har stadig mareridt. Når jeg lukker øjnene kan jeg se niggeren dingle foran mig. De som påstår at de kan slå nogen ihjel og at det ikke rører dem det mindste, de er fyldt med lort. Jeg vågner stadig op badet i sved over det hele. Det er noget jeg blev nødt til at fortælle Peggy, for det plager mig virkelig. Mareridtene bliver bare ved med at komme tilbage – komme tilbage – og komme tilbage, som om de aldrig vil stoppe.”

Robert tændte sig efter den lange detaljerede historie en cigaret med et plaget ansigt mens jeg blot

sad rystet og målløs – ude af stand til at sige andet end ”Det er jo forfærdeligt,” men prøvede at løfte en befriende kold øl med min egen blodige – i øjeblikket sårdækkede – hånd. Lagt sammen med mine egne rivende smerter vidste jeg i lang tid ikke om jeg efter så smertefuld en historie om en hidtil skjult side af Robert ville være i stand til at holde en bryllupstale for ham kun tre timer efter, men kørte tilbage til hotellet for at sunde mig. Mens jeg lå der i sengen og vred mig et par timer i mine egne beskedne vunder kunne jeg dog pludselig se hvordan Roberts vilde ungdomssmerte førte ham frem til hans kærlighedens gerninger som voksen. Hans lynchning fandt sted i 1982 – den tid hvor noget sådan stadig var næsten politisk korrekt i syden – 3 år før den sidste lynchning begået af klanen fandt sted i 1985 i Mobile, Alabama. Robert blev pågrebet fordi hans lighters med KKK-symboler på blev fundet på gerningsstedet og gennem ”plea bargaining” lykkedes det ham at slippe med kun 10 år i Raleigh Statsfængsel hvor et par af mine sorte venner fra bogen samtidig afsonede meget længere straffe. Men det var ikke en hadforbrydelse, bedyrede han igen og igen da jeg havde spurgt ham om han ville have gjort det samme med en hvid pædofil. Alligevel har han været så plaget af forbrydelsen efter at han blev løsladt i 1992 at det i mine øjne forklarer hvorfor han i et forsøg på at forsone gerningen så ivrigt satte sit eget liv på spil, da han drog afsted i 2005 for at redde de ulykkesramte sorte efter orkanen Katrina. Og af skam ikke dengang kunne få sig selv til at fortælle mig om det. Nu havde han brug for at forsone sig med det ved at åbne op for mig for at få min tilgivelse lige som nu havde fundet den overskudskvinde, der modsat de andre i hans liv ikke var formet af samme smertens kærlighedsunderskud som ham selv. Derfor tog jeg tilbage og holdt denne bryllupstale foran de andre klanfolk, der tydeligvis selv havde været på en lang rejse og derfor blev dybt bevægede af talen trods deres barske ydre rockersymboler:

Kære Robert og Peggy

I dag er vi forsamlet her med jeres venner, fordi jeres ægteskab efter borgerlig vielse nu skal

bekræftes. Og ja, kærlighed, og kun kærlighed er, hvad det handler om i dag - jeres forelskelse og kærlighed til hinanden. Og ingen udenforstående kræfter skal lægge hindringer i vejen for to mennesker, der har fundet hinanden i kærlighed. Alligevel er der kræfter, der ikke bare ønsker at gøre dette, men på samme tid kan gøre to mennesker så forskellige, at de ikke engang drømmer om at finde sammen.

For jer to, Robert og Peggy, har det været en lang, lang stenet vej, før I fandt hinanden og på en måde frelste hinanden. Jeg har kendt dig længst, Robert, så derfor føler jeg mig særligt bevæget over at være vidne til hvordan du overlevede længe nok til at kunne opleve dette lykkelige øjeblik. Da jeg mødte dig i Klan hovedkvarteret i Indiana i 2005 var du meget aktiv i gruppen jeg arbejdede med dengang, American Knights. I modsætning til hvad jeg havde forventet, jeg fandt ikke noget had i jeres gruppe, men meget, utrolig meget kærlighed i disse mennesker, som jeg snart indså ikke selv havde haft så meget kærlighed i deres egen barndom. Selvom du var meget fåmælt overfor mig i starten, Robert, fornemmede jeg at vi følte os tiltrukket af hinanden. Da du hørte, at jeg skulle til New Orleans bagefter, spurgte du mig om du kunne køre med ned til Mississippi. Jeg spurgte dig, hvorfor du ønskede at komme helt derved, når du jo fra North Carolina - tusind miles i en helt anden retning. Så mumlede du noget, men ville ikke rigtig afsløre det højlydt foran de øvrige klanmedlemmer. For kærlighed er ikke noget man praler med i klanen.

Nå, men så fik vi jo noget at drikke, og som jeg altid fortæller skolebørn i Danmark, hvis de savner nogle gode drukfester, "hvorfor melder I jer dog ikke ind i Ku Klux Klan?" ☺

Men så begyndte du at løsne op, Robert, og bid for bid fortalte du mig nu historien om dit liv siden du blev skilt fra din første kone, Nancy, da du var helt ung. Du ønskede at slutte dig til klanen dengang og har stort set været aktiv i den det meste af dit voksne liv sideløbende med dit arbejde som lastbilchauffør. Så en dag, da du var 41 år gammel "sprang dit hjerte op", som du sagde.

Du havde en livstruende hjerte operation og lægerne fortalte dig, at du var kun ville kunne overleve,

hvis du aldrig arbejdede mere. Så de gav dig totalt forbud mod at arbejde og satte dig på invalidepension, hvilket pludselig gjorde dig ludfattig. Du havde ikke engang råd til et hus, og flyttede derfor ind på en sofa hos din gamle kone, Nancy, som nu var blevet gift med en mexicaner.

Mens du lå der på sofaen en dag så du i fjernsynet hvordan orkanen Katrina hærgede Mississippi og Louisiana druknede og dræbte tusindvis af mennesker. Du blev så bevæget over at se al den lidelse at du besluttede, at du ikke bare kunne ligge der og passivt iagttage det hele. Så du lånte penge fra nogle venner til en busbillet ned til Mississippi. Og der arbejdede så et par måneder med at hjælpe folk med at genopbygge deres huse, at fælde træer der var væltet over deres huse. Med andre ord lavede du hårdt fysisk arbejde. Da jeg spurgte dig - både i Indiana og senere hjemme i North Carolina - om du gjorde det for både sorte og hvide orkanofre, gentog du flere gange, og jeg har det på min båndoptagelse, "Både sorte og hvide, det gjorde overhovedet ingen forskel for mig. De havde alle brug for hjælp."

Nuvel, jeg var kommet ind i klanen med den samme idé som de fleste mennesker, at dette var en hadgruppe, men her oplevede jeg hvordan du satte dit eget liv på spil for at redde sorte mennesker. Som jeg tit fortæller skolebørn i mit eget land, som er overbeviste om, at Klanen består af hadefulde mennesker; "Hvor mange af jer ville drømme om at sætte jeres eget liv på spil for at redde nogle af de mange flygtninge, som lige nu strømmer ind i Europa?"

Dette er hvad jeg kalder "Kærlighed forklædt som had", og det er folk som dig, Robert, der giver mit liv inspiration.

Folk, der har været igennem en masse smerte og mishandling i barndommen, dækker sig senere i livet bag et hård skjold omkring sig for at se "onde" og "hårde" ud og ved at opføre sig som "bad guys" etc. Som jeg så det i dig, neden under al din "sejhed" og dine skræmmende tatoveringer, kan

man altid dernede finde et bankende hjerte af kærlighed. På den måde gav du, som virkelig havde alt at miste ikke mindst dit liv, mit liv håb. Jeg blev så inspireret af dig, at jeg senere kom kørende tusindvis af miles for at besøge dig hjemme i Lexington. Og her bekræftede både du og din ex-kone, hvad jeg allerede havde stykket sammen om din onde kærlighedsløse barndom.

Jeg håber at du ikke har noget imod at jeg fortæller det her, hvordan du blev brutalt pryglet og mishandlet fra du var 4 år gammel af din voldelige stedfar, som du begyndte at kæmpe tilbage imod da du blev fik ældre. Du lærte at slå igen på den hårde måde, og da du var 14 skar du din stedfars mave op med et barberblad og fik 5 års fængsel. Da du var 19 kom du ud af fængslet og mødte Nancy, men I var for fattige til at få jeres eget hus. Da I blev gift måtte I begge bo på en sofa i din voldelige stedfars lille etværelses shack, som var endnu mindre end Nancys senere rådne hytte.

Forståeligvis flygtede I snart ind narkotika og blev helt vilde, men I havde næsten kun sorte venner i denne underverden af narko. Nancy hørte dig aldrig sige et ondt ord om sorte i de år. I jeres vildskab og raseri måtte en tante snart adoptere begge jeres børn.

Men så lykkedes det dig at få ”orden i dit liv”, som du fortalte mig, ved at blive medlem af klanen.

Din dybere ulykke forfulgte dig dog, da du i klanen kort efter fik 10 års fængsel for at lynche en sort pædofil og barnemorder. Din søster og din storebror, Tim, blev lige så meget mishandlet og Tim, som jeg mødte, afreagerede siden al sin vrede og smerte ved at brænde folks huse ned.

Nu hænger hans egen aske på din væg her bag os som minde om den forbundenhed I følte for hinanden med jeres fælles smerte.

Hvorfor siger jeg alt dette?

Nuvel, da jeg hørte din historie blev jeg fuldstændig blæst væk. Jeg kunne ikke fatte at du var i live og at der var noget menneskeliv tilbage i dig efter alt dette. Mit instinkt ønskede blot at kramme og holde om dig og trøste dig på den måde din egen mor sandsynligvis aldrig havde gjorde det, fordi hun var sammen med en mand, der var så grusom overfor dig. For en person, der valgte at skjule sig

bag en frygtindgydende Klan hætte som et dække for dine indre sår, fandt jeg dig utrolig ærlig om din fortid, logisk, omsorgsfuld – en som bare havde befundet sig i en dårlig situation og reageret på samme måde som så mange af os ville gøre, hvis vi var nået dertil at vi ikke længere kunne håndtere mishandlingen. Måske din forandring kom gennem din forsoning med din stedfar på hans dødsleje. At din stedfar sagde han fortrød før han døde, må i det mindste have givet dig en slags lettelse som hjalp med at frigøre dig fra vreden og hjalp med at befri den dybere kærlighed i dig, som i så mange år havde været fængslet.

Så dette er, hvor vi står i dag.

Efter mange års afreaktion i form af en vild, vild skrækindjagende ung mands raseri, der resulterede i 4 mislykkede ægteskaber, har jeg gennem de sidste 10 år set din dybere kærlighed sejre over alle disse negative kræfter omkring dig. Jeg så det i din omsorg for Katrina ofrene, og jeg så det i din kærlighed til din søn Justin, som du havde forsømt i så mange år, og som nu bare ventede på lidt af denne faderkærlighed, du ikke selv har modtaget. Du har endelig forsonet dig med din fortid begyndende med tilgivelsen af din stedfar på hans dødsleje. Det er derfor, jeg tror du nu er klar til Peggy - eller rettere, at Gud har sendt dig Peggy med al hendes kærlighed, fordi hun kan høre, at din kærlighed nu er stærkere end din vrede, og at du har brug for hendes kærlighed.

Du skal dog ikke høre alt dette som mit dybere ønske om at se dig forandre dig, Robert.

Nej, jeg har set alt for mange af mine gamle gangster venner, når de bliver gamle, stå i kirken og råbe "Halleluja, jeg var en synder, men jeg fandt Gud ..." Wow, de bliver pludselig så enormt kedeligt at hænge ud med. Nej, Robert, jeg vil ikke have dig til at ændre dig. Jeg elsker dig præcis som du er – en der forekommer lidt hård i det ydre, men med et kærligt bankende hjerte indvendigt. Og det er også denne Klan mand, som jeg tror Peggy ikke lod sig skræmme af – skønt så mange andre ville være blevet skræmt af dig ☺ - men tværtimod forelskede sig i.

Peggy, jeg har mest talt om Robert her, da jeg ikke kender så mange hemmeligheder om dig ☺

Men jeg ved at det er lidt af et oprør for en ægte "dixie boy" som Robert, at gifte sig med en yankee girl som dig, Peggy, der på så mange måder repræsenterer hans modsætning. Du er ligesom jeg en PK – en "preacher's kid" – idet du havde en kærlig opvækst i din fars præstehjem i Detroit. I en tid hvor det ikke var normalt rakte din far ud til de sorte og lavede hyppigt fælles sort-hvide gudstjenester og andet menighedssamarbejde med de sorte præster. Du var også med når han lavede indsamlinger for de fattige sorte i området. Ligesom jeg fik du kristen forsoning ind med fadermælken og ved ikke at have lært at hade fik du en gave og en nysgerrighed med i livet, hvor det gjaldt om at række ud til mennesker i smerte – en gave som også er en byrde når bagagen man fik med sig bliver til en mission.

Jo, Peggys tilgivende hjerte kan hjælpe vreden ud af dit hjerte, Robert, og på den måde har I brug for hinanden. Men kun ved at lade Guds kærlighed strømme igennem jer kan I få hjælp til at se og elske hinanden som lige mennesker og derigennem at befri jer selv fra jeres gensidigt tyngende medbragte bagage. Jeres udfordring sammen vil nu blive at holde gnisten i live ved hele tiden gøre plads for hinanden. Ægtefæller påvirker hinanden i godt og ondt, men der kommer intet godt ud af at ønske at ændre den andens personlighed ind i sit eget forudfattede billede.

I dag har vi forsegle denne kærlighed, og jeg vil gerne slutte med et citat fra Paulus i 1. Kor 13:

"Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild, den misunder ikke, kærligheden praler ikke, bilder sig ikke noget ind. Den gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, hidser sig ikke op, bærer ikke nag. Den finder ikke sin glæde i uretten, men glæder sig ved sandheden. Den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt. Kærligheden hører aldrig op."

Da I overfor mig har oplyst, at I ønsker at indgå ægteskab med hinanden, spørger jeg derfor, om du,

Robert Moore, vil have Peggy Nail til ægtefælle? (JA)

På samme måde spørger jeg dig, Peggy Nail, om du vil have Robert Moore til ægtefælle? (JA)

Efter at I nu har erklæret at ville ægte hinanden, forkynder jeg jer herved at være ægtefolk.

Tillykke Robert og Peggy!

Og må jeg så få den krammer med dig som jeg har længtes efter i 10 år?

Hvorefter vi krammede så hårdt, indlevende og kærligt at jeg fuldstændig glemte mine ribbens stikkende smerte – og ellers druknede dem væk ved at feste og drikke til langt ud på natten.

KKK kapitel 1 hermed slut.

Ekstra noter der måske kan tilføjes i teksten:

På samme måde vokser forskellen på de friværdier, som vi flygtende racister skaffer os i Gentofte og Frederiksberg fra dem vore uønskede sidder tilbage med i Ishøj og Brøndbyvester.

Sådan tvang millioner af hæderlig, lovlydige, retskafne og ”frisindede” hvide forældre med alle de ”rigtige meninger” om borgerrettigheder og demokrati millioner af sorte ind i isolation, ghettoer og fattigdom imod de sortes vilje. Et flertal af sorte i USA ønsker nemlig at leve i integration og harmoni med de hvide. Og sådan er millioner af tilsvarende hvide i Europa i disse år ved at presse millioner af indvandrere ind i ghettoer – imod indvandrernes udtrykkelige ønsker. Se i Amerikanske

Billeder hvad der derefter sker med de mennesker, som føler sig forkastede af os. Men fælles for alle "os" gode hvide er at vi klynger os desperat til ideen om en skurk – ja, har behov for at opfinde nogen som Ku Klux Klan – for moralsk at kunne retfærdiggøre os selv og overbevise os om at der må være nogen som handler mere ondt end os selv.

Som jeg har vist med denne empatiske billedserie om disse fattige og magtesløse mennesker, som villigt udstiller sig i fortidige klovnedragter for at tilfredsstille vores behov for at tænke hadsk om andre, findes der ingen egentlig skurk udover skurken i os selv. I sammenligning med de skader vi udøver mod sorte i USA og indvandrere i Europa gennem vores afvisende ghettoisering - under konstant påberåbelse af de og de fejl, vi i vort frisind kan finde i andres kulturer, adfærd, religion osv. - er Ku Klux Klan nemlig de rene uskyldigheder. De mennesker jeg overalt har mødt i KKK bor nemlig næsten udelukkende selv i ghettoer – hyppigt sammen med deres sorte venner og med deres børn i "sorte skoler" – uden nogen som helst magt til som os at skabe ghettoer.

Racisme handler om ikke at se bjælken i ens eget øje – men i stedet at skyde skylden på ofrene.

The American Knights are the fastest-growing, most aggressive Klan group in America today. From a single unit formed in Butler, Ind., in 1995, they have exploded into at least 27 state chapters today. And their recruiting efforts are continuing apace.

The American Knights' growth is remarkable, given that the Klan has been declining in numbers over the last 20 years and is currently split into more than 50 named Klan organizations.

Although Berry and other Klan leaders claim tens of thousands of followers, there are probably fewer than 6,000 active Klansmen nationwide. But there are likely many times that number of passive Klan supporters.

How has Berry — a vulgar man who's racked up a remarkable array of arrests for theft, assaults and a variety of petty crimes — been so successful?

Largely, it seems, by being himself.

Berry was charged in 1994 with three counts of theft and one count of fraud after bilking an elderly neighbor out of thousands of dollars for home improvement work that he never completed.

Prosecutors dropped three of the four charges after learning that Berry was a narcotics informant who had provided information leading to at least 70 arrests. He pleaded guilty to fraud and was handed a three-year suspended sentence and three years on probation. Two years later, in February 1996, Berry was charged with two counts of battery after allegedly beating a former tenant who demanded that Berry repay a loan. Police searched Berry's home and found marijuana, drug paraphernalia, and six firearms, including a MAC-90 assault rifle. Also in connection with charges made by his former tenant, Berry was arrested in March 1996 for receiving stolen property. But the tenant later withdrew his complaints, and all charges were eventually dropped.

Berry blev opkrævet i 1994 med tre optællinger af tyveri og en optælling af bedrageri efter walking en ældre nabo ud af tusindvis af dollars for hjem forbedring arbejde, han aldrig fuldført. Anklagere faldt tre af de fire anklager efter at lære, at Berry var en narkotika informant, der havde givet oplysninger, der fører til mindst 70 anholdelser. Han erkendte sig skyldig i bedrageri og fik udleveret en treårig betinget dom og tre år prøvetid. To år senere, i februar 1996, blev Berry anklaget to tilfælde af batteriet efter angiveligt at slå en tidligere lejer, som krævede, at Berry tilbagebetale et lån. Politiet søgte Berry hjem og fandt marihuana, narkotika remedier, og seks skydevåben, herunder en MAC-90 stormgevær. Også i forbindelse med afgifter, som hans tidligere lejer, blev Berry arresteret marts 1996 til modtagelse af tyvekoster. Men lejer senere trak hans klager, og alle anklager blev droppet.

<http://www.splcenter.org/get-informed/intelligence-files/profiles/jeff-berry>

<http://www.splcenter.org/get-informed/intelligence-report/browse-all-issues/1999/winter/knights-of-thuggery>

<https://www.facebook.com/bobby.white.3572846?lst=697168019%3A100012273102869%3A1486980861>

<https://www.facebook.com/cindy.weston.125?pnref=story>

